

ARUN RPG

เมื่อโลกยัง เรียกชื่อเรา

ปฐมบทของนักสู้ทั้ง 60

ฉบับจักรวาลเนื้อเรื่อง 1.0 • ตุลาคม 2026

ถึงผู้อ่าน

โลกอาจเรียกคนคนหนึ่งว่าผู้แพ้ ผู้ผิดพลาด คนแปลกหน้า หรือสิ่งที่ไม่ควรอยู่ตรงนี้ แต่สิ่งที่โลกมอบให้ไม่จำเป็นต้องเป็นคำสุดท้ายของชีวิต

หนังสือเล่มนี้คือจักรวาลเนื้อเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่ของ ARUN RPG รวมตัวละครจากสิบสายอาชีพเดิมกับตัวละครแนวคิดใหม่อีกห้าสิบตัว ทุกคนได้รับชื่อประวัติ ความสัมพันธ์ อาวุธ พลัง และข้อจำกัดในเส้นเรื่องเดียวกัน เรื่องดำเนินจากชีวิตก่อนการต่อสู้ ผ่านการตัดสินใจที่เปลี่ยนตัวตน จนถึงวันที่เลือกยืนร่วมแนวร่วมอรุณ

รูปลักษณะบางส่วนได้รับแรงบันดาลใจจากศิลปะ นิทาน และตำนานหลายวัฒนธรรม โดยเคารพที่มา ตัวละครในเล่มเป็นบุคคลสมมติที่ตั้งชื่อและเขียนเรื่องใหม่ มิใช่การเล่าหลักความเชื่อหรืออ้างว่าเป็นเทพ บุคคลศักดิ์สิทธิ์ หรือบุคคลในตำนานองค์จริง พลังและกติกาในเรื่องเป็นส่วนของโลกแต่งนี้

สิบสายอาชีพแรกอ้างอิงชื่อสายอาชีพและภาพตัวละครที่มีบนเว็บไซต์เกม ส่วนชื่อบุคคลและประวัติทั้งหมดเป็นข้อเสนอเนื้อเรื่องใหม่ ตัวละครใหม่ห้าสิบตัวรวมถึงพลัง อาวุธ และเหตุการณ์ในหนังสือ ไม่ใช่ประกาศยืนยันว่ามีให้เล่นครบแล้วในเกม

แต่ละบทประกอบด้วยหน้าแนะนำตัวละครและเรื่องกำเนิดฉบับเต็ม ภาคท้ายมีเหตุการณ์รวมทีมและข้อมูลสำหรับพัฒนาต่อเป็นอนิเมะ ซึ่งเปิดเผยทิศทางของเรื่อง ผู้อ่านที่ต้องการติดตามเฉพาะประวัติสามารถอ่านบทตัวละครได้โดยอิสระก่อนกลับมาพบความเชื่อมโยงในภายหลัง

ไม่มีใครในเล่มได้รับสิทธิ์เป็นนักสู้เพียงเพราะถืออาวุธงดงาม พวกเขาต้องเลือกว่าจะใช้แรงของตนทำอะไร รับผิดชอบต่อสิ่งใด และยอมให้ใครเดินอยู่ข้าง ๆ นี่คือเรื่องของทุกคนที่ไม่ได้มีที่ยืนพร้อมตั้งแต่แรก แต่ช่วยกันสร้างพื้นที่ซึ่งคนอื่นจะไม่ต้องถูกผลักออกไปง่าย ๆ อีก

สารบัญ

ปฐมบท — คินที่โลกนับคนไม่ครบ	7
โลกหลังคินฟ้าขาด	10
เส้นเวลาที่ใช้ร่วมกัน	12

ภาค 1 • สิบชีวิต ณ สะพานอรุณ

01 อรัญ เวฬารักษ์	14
02 หลินอวี๋ จารุหยก	18
03 ศคิน เวฬาร	22
04 เอริน เหมันตรา	26
05 วาริน ลมไพร	30
06 นิรัช เงราตริ	34
07 มาลิน บุปฟารักษ์	38
08 ธรณย์ วชิรบาท	42
09 เนตรดาว ม่านวิญญาน	46
10 อัศรา แดงอรุณ	49

ภาค 2 • ประตุ ป่า และเส้นน้ำ

11	วัชรเวช อัศวทวาร	53
12	หิรัณย์ วายุขาว	56
13	ศิคราม วรินทร์	59
14	ธารเคศ	62
15	สุริยปักษ์	65
16	รินปักษา	68
17	ลลิน รัตติกาล	71
18	ภูมินทร์ กังหัน	74
19	พรรณราย ไบแก้ว	77
20	อัมพรา แก่นทอง	80

ภาค 3 • ไฟที่เรียนรู้การให้ความอบอุ่น

21	เวพิน หิวแสง	84
22	อิม	87
23	คชินทร์ ช่างทาง	90
24	ศิรเวท อัคนิรา	93
25	นิรเวช จตุรกร	96
26	อัคนิรา สหัสตรา	99
27	กาพิณี ราตรีรักษ์	102
28	วชิรเมฆ	105
29	อัครเพลิง	108
30	เหวินไค	111

ภาค 4 • คำสตัยเหนือเงาและหิมะ

31 หลินอู้	115
32 เยียนเจิน	118
33 เซ็งหลง	121
34 จ้าวเหวิน	124
35 หลีเหยา	127
36 จิ้นซู	130
37 หลงเซวียน	133
38 รอดการ์	136
39 เอวาร์น	139
40 เซลวารา	142

ภาค 5 • ชีวิตที่ขอลือทางของตน

41 ออร์กาน	146
42 เซราเลีย	149
43 โบรัน	152
44 เวนิสกา	155
45 เคอร์วัล	158
46 วาเลสชา มอร์เวน	161
47 เรนน์ อซ์ฟอร์ด	164
48 อากุโร่	167
49 ฮายาเทน	170
50 คาวาริ	173

ภาค 6 • บ้านของชื่อที่ยังมาไม่ถึง

51 โคฮารี	177
52 มียูระ	180
53 คาชิโระ	183
54 อาเซม	186
55 อาเรน	189
56 บาเซรา	192
57 เซห์รา	195
58 ซาฮีร์ อัลวาร์	198
59 อิซรัค	201
60 ยายวารินกา	204

หลังเรื่องกำเนิด

บทส่งท้าย — โຕະที่มีที่ว่าง	207
แกนเรื่องสำหรับการพัฒนาต่อ	211
ความสัมพันธ์ที่ควรพัฒนาบนจอ	213
แนวทางอนิเมะ — ฤดูกาลแรก 12 ตอน	216
ฤดูกาลถัดไปและกติกการดัดแปลง	219
บันทึกฉบับและที่มา	221
ดัชนีตัวละครและปีเข้าร่วม	222

ปฐมบท — คินที่โลกนับคนไม่ครบ

เสียงระฆังดังผิดจังหวะสามครั้งก่อนฟ้าขาด

เด็กชายอรรณกำลังพยายามใส่ฟันเฟืองลงในนาฬิกาที่พ่อห้ามแตะ เขาทำมันหลุดได้โตะและก้มตาม จึงไม่เห็นแสงสีขาวซึ่งลากผ่านหน้าต่าง เขาจำเพียงเสียงแก้วแตกกับมือใหญ่ที่ตึงคอเสื้อขึ้น ก่อนผ้าคลุมจะตกเหนือศีรษะและโลกทั้งใบกลายเป็นกลิ่นเหล็กเปียก

“จับชายเสื้อไว้” พ่อบอก “ถ้ามือหลุด ให้เรียกชื่อพ่อ อย่าเรียกแค่ว่าช่วยด้วย”

คำสั่งนั้นฟังประหลาดจนเด็กจำได้ดีกว่าความกลัว ผู้คนบนสะพานตะโกนขอความช่วยเหลือพร้อมกัน เสียงจำนวนมากชนกันจนไม่มีใครรู้ว่ามาจากไหน แต่เมื่อมีคนเรียกชื่อใครสักคน ใบหน้าหนึ่งจะหันกลับเสมอ

ไกลจากหมู่บ้านอรุณหลายเส้นทาง ชายหนุ่มชื่อเนรามยืนอยู่หน้าประตูทดลองที่หยุดทำงาน ในมือมีบัญชีผู้เดินทางซึ่งเปียกเลือด เขาทำงานตรวจทะเบียนและเชื่อว่าตัวเลขช่วยให้คนได้รับการจัดสรรอย่างยุติธรรม คินนี้จำนวนในบัญชีกับจำนวนผู้ผ่านประตูไม่ตรงกัน ภรรยาของเขาอยู่ฝั่งที่มองไม่เห็น และเสียงจากเครื่องสื่อสารถามเพียงว่า ยินยอมอดได้หรือยัง

เนรารู้ว่าหากเปิดประตูโดยไม่คุ้มจังหวะ ทั้งสองฝั่งอาจรับแรงปะทะ เขาขอเวลาอีกครู่เพื่อหาจำนวนจริง แต่ข้อมูลจากแต่ละด้านไม่ตรงกัน ชื่อสะกดต่าง คนเดินทางไม่มีเอกสาร และเจ้าหน้าที่บางคนกรอกยอดที่ผู้บังคับบัญชาต้องการแทนสิ่งที่ตนเห็น

ประตูปิดลงก่อนเขาเลือกได้ แสงบนเครื่องสื่อสารดับและชื่อกรรยากลายเป็นหนึ่งในช่องที่เขียนว่าไม่ทราบผล เนรอ่านช่องนั้นทุกคืนอยู่หลายปี จนเริ่มเกลียดสิ่งที่ไม่มีความคืบหน้ามากกว่าสิ่งที่ผิดอย่างแน่นอน

เขารวมคนมีความรู้สร้างสมพันธมิตรราชวขึ้นจากเครือข่ายช่วยเหลือระหว่างเมือง งานแรกของพวกเขาคือช่วยชีวิตมากจริง ทั้งจัดยา ซ่อมประตู และตามคนหาย ผู้คนไว้วางใจราชวเพราะมันเคยมาถึงพร้อมข่าวกับผ้าห่ม ทว่าทีละข้อ ระเบียบเพื่อป้องกันความสับสนกลายเป็นเงื่อนไขว่าใครสมควรได้รับสิ่งเหล่านั้น

ผู้ไม่มีชื่อที่ระบบอ่านได้ถูกส่งรอ ผู้มีร่างไม่ตรงกับช่องในแบบฟอร์มถูกส่งตรวจเพิ่ม ผู้ตั้งคำถามถูกเรียกว่าเหตุให้การช่วยเหลือล่าช้า เนรไม่ได้ตื่นขึ้นมาแล้วอยากทำร้ายโลก เขาเพียงยอมให้คนบางส่วนรับความเจ็บ เพื่อให้โลกส่วนที่ตนควบคุมดูแลแน่นอนขึ้นทุกปี

สิบแปดปีต่อมา บนสะพานที่พ่อไม่เคยกลับมา อรัญยืนถือดาบรับค่าจ้างจากสมพันธมิตรเดียวกัน เขาเหนื่อยกับการเป็นคนจนที่ถูกขอให้เข้าใจทุกอย่าง และตั้งใจจะทำงานตามคำสั่งให้จบโดยไม่แบกชีวิตของคนอื่นอีก

แล้วเด็กหญิงคนหนึ่งก็วางนาฬิกาแตกลงตรงหน้าเขา ขอแลกมันกับทางผ่านให้ยาย

นาฬิกาไม่เดินแล้ว ไม่มีราคาเพียงพอซื้อสิ่งใดในด้าน และได้มีพลัง
ซ่อนอยู่ มันเพียงทำให้อำนาจของคนที่เคยซอมของไร้ราคาให้ผู้คน
ได้ เขามองเด็ก มองประตูลูก แล้วรู้ว่าคินนี่ตนกำลังยืนอยู่ตรงตำแหน่งที่
วันหนึ่งอาจมีเด็กอีกคนจำไปตลอดชีวิต

โลกไม่ได้เปลี่ยนเพราะมีเสียงทำนายประกาศผู้ถูกเลือก โลกเริ่มเปลี่ยน
เมื่อชายคนหนึ่งคินค่าจ้าง วางตัวเองไว้ในช่องประตู และพูดคำที่ทำให้
คนเก่าคนในบริเวณนั้นหันกลับมา

“ใครยังพอมีแรง ช่วยกันตรงนี้นะก่อน”

ก่อนรุ่งสาง สะพานยังไม่สมบูรณ์ คนหายยังไม่ได้กลับทั้งหมด และคำสั่ง
จากเมืองหลวงยังมีผล แต่บนโต๊ะในร้านนาฬิกา มีสมุดเล่มหนึ่งเปิดขึ้น
ผู้รอดชีวิตเริ่มบอกชื่อของตนให้หญิงถือโคมจดไว้ ไม่มีช่องใดบังคับให้
เขียนคุณค่าของชีวิตเป็นตัวเลข

นี่ไม่ใช่คินที่ความมืดพ่ายแพ้ มันเป็นคินที่ความมืดพบว่ามีคนเริ่มจำชื่อ
กันได้แล้ว

โลกหลังคินฟ้าขาด

คินฟ้าขาดคือเหตุการณ์ครั้งใหญ่ในปีศูนย์ของเส้นเวลาหนังสือ ทางผ่านระหว่างภูมิภาคและชั้นพลังเสียหาย บางพื้นที่เปลี่ยนสภาพ บางชีวิตเปลี่ยนรูปร่าง และผู้คนจำนวนมากสูญหาย การเปลี่ยนร่างไม่ได้บ่งบอกความดี ความชั่ว หรือคุณค่าของผู้ได้รับผล

โลกหลักเชื่อมหมู่บ้านอรุณ หุบเขาจันทรา แดนศิลาอัคคี ยอดเขา เหมันต์ ป่าหยกพันปี โอเอซิสสุริยัน บึงหมอกเรืองแสง หมู่เกาะปะการัง ชากนครสายฟ้า และอาณาจักรดราม่วง ส่วนเมืองผีในเรื่องเป็นพื้นที่ ชายขอบที่เส้นทางกับทะเลเบี่ยงไม่ตรงกัน สถานที่ย่อย เช่น บ้านเคลื่อน เงามหรือสถานีประตูลี้ฟ้าก เป็นส่วนขยายของโลกแต่ง ไม่ใช่การยืนยัน สถานะแผนที่ในเกมปัจจุบัน

รอยประสานคือความสามารถที่เกิดเมื่อร่าง จิตใจ วัตถุ หรือสภาพ แวดล้อมเชื่อมกับพลังหลังฟ้าขาด การเลือกที่สำคัญอาจทำให้ผู้ใช้เข้าใจ หรือเปิดพลังนั้น แต่ความดีไม่ใช่เชื้อเพลิงอัตโนมัติ ผู้ใช้ยังต้องฝึก ตรวจสอบ ข้อจำกัด และรับผลของสิ่งที่ทำ พลังไม่ตัดสินถูกผิดแทนเจ้าของ

พลังไม่สร้างทรัพยากรได้ไม่สิ้นสุด ความร้อนต้องระบาย น้ำต้องมาจาก แหล่งหนึ่ง ร่างที่ฟื้นตัวต้องการอาหาร การป้องกันมีขอบเขต และความ เหนื่อยต้องพัก เวทมนตร์จึงทำให้การร่วมมือมีความหมายมากขึ้น แทน ทำให้ทักษะธรรมดาไร้ค่า

รอยสะท้อนคือส่วนของเสียง ความรู้สึก หรือเหตุการณ์ที่หลงเหลือ ไม่เท่ากับบุคคลทั้งคน การรับฟังต้องเคารพขอบเขต ไม่มีตัวละครใดในเล่ม ชูผู้ตายกลับมาได้ตามใจหรือรับรองว่าคนสูญหายยังอยู่โดยไม่มีหลักฐาน

สมาพันธ์ตราขาวเป็นองค์กรที่มีทั้งผู้ตั้งใจช่วย ผู้ทำตามความเคยชิน ผู้กลัวเสียงงาน และผู้ใช้ระบบหาผลประโยชน์ การต่อสู้กับความผิดขององค์กรไม่ทำให้สมาชิกทุกคนเป็นศัตรูโดยอัตโนมัติ แนวร่วมต้องแยกคนออกจากคำสั่งและเปิดทางให้ผู้ยอมเปลี่ยนฝ่ายให้การอย่างตรวจสอบได้

เครื่องประทับศูนัยเป็นโครงการของอัครเลขาเนราม ออกแบบให้ประตูและโครงข่ายพลังยอมรับเพียงทะเบียนกลางชุดเดียว มันไม่ได้ลบคนออกจากความเป็นจริง แต่ทำให้ผู้ไม่ผ่านเกณฑ์หมดสิทธิ์เดินทาง รับพลัง และเข้าถึงโครงสร้างจำเป็น เมื่อชีวิตขึ้นกับประตูเหล่านี้ การถูกลบจากบัญชีจึงอันตรายถึงชีวิต

แนวร่วมอรุณเกิดจากผู้รอดคินสะพานอรุณ มีหน้าที่เปิดเส้นทาง ช่วยผู้ถูกทิ้ง และรักษาหลักฐานเพื่อแก้เหตุที่ทำให้คนต้องหนี สมาชิกไม่จำเป็นต้องมีอาวุธเหมือนกันหรือเชื่อทุกเรื่องตรงกัน แต่ต้องเปิดเผยความเสี่ยง รับคำปฏิเสธร ตรวจสอบคำสั่ง และไม่เรียกร้องให้ผู้เสียหายให้อภัยเพื่อรักษาภาพของกลุ่ม

เส้นเวลาที่ใช้ร่วมกัน

ปี 0 — คินฟ้าขาด ประตูละเอียดทั่วภูมิภาค ความสามารถและรูปร่างบางชนิดเปลี่ยน ผู้สูญหายจำนวนมากยังไม่มีข้อสรุป อริญาอายุเจ็ดปีในคินดังกล่าว

ปี 1-17 — สมาพันธ์ตราขาวเติบโตจากหน่วยช่วยเหลือเป็นผู้ควบคุมทะเบียนและทางผ่าน ชุมชนพื้นตัวไม่เท่ากัน ตัวละครแต่ละคนมีชีวิต การฝึก และความขัดแย้งของตนในช่วงนี้ เรื่องไม่ได้กำหนดว่าทุกคนเกิดจากฟ้าขาดหรือมีอายุเท่ากัน

ปี 18 — คินสะพานอรุณ สิบตัวละครจากสายอาชีพเดิมช่วยผู้ถูกปฏิเสธทางผ่าน หลังเหตุการณ์ พวกเขาก่อตั้งแนวร่วมอรุณ เปิดสมุดคนรอด และเริ่มสำรวจเส้นทางประตูทดลอง

ปี 19 — การกักเปิดเส้นทาง ช่วยชุมชน และติดตามระบบควบคุมพลัง เชื่อมสมาชิกใหม่ลำดับ 11-32 เข้ากับแนวร่วม หลายคนมีภาระกลับไปพื้นบ้านหรือขาดใช้เรื่องเก่า จึงไม่ได้เดินทางในขบวนเดียวกันตลอดเวลา

ปี 20 — หลักฐานเรื่องเครื่องประทับศูนย์ชัดขึ้น สมาชิกใหม่ลำดับ 33-60 เข้าร่วมผ่านภารกิจที่เชื่อมทะเล ภูเขา เมืองชายขอบ และโอเอซิส เหตุการณ์ภายในปีอาจซ้อนกันได้ โดยจัดลำดับตอนดัดแปลงให้สอดคล้องกับผู้ร่วมภารกิจที่ระบุไว้

ปลายปี 20 — สมาชิกทั้งหกกลับมาพบกันที่บ้านเคลื่อนเงา ก่อนตัดสินใจเริ่มภารกิจใหญ่ร่วมกัน เหตุการณ์นี้อยู่ในบทส่งท้ายของเล่ม การยุติโครงการเครื่องประทับศูนย์และคำตอบเรื่องผู้สูญหายยังเป็นเส้นเรื่องที่将继续พัฒนาต่อ

01

สิบชีวิต ณ สะพานอรุณ

เรื่องกำเนิดลำดับ 01-10

ทุกชีวิตเริ่มต้นต่างกัน • แต่เลือกสร้างทางที่เดินร่วมกันได้

อรัญ เวฬารักษ์

Aran Velarak

นักดาบอรุณ

ถิ่นกำเนิด: หมู่บ้านอรุณ

อาวุธ / เครื่องมือ: ดาบเข้าสูดท้าย

พลัง: รับแรงปะทะไว้ในสันดาบแล้วส่งออกเป็นแนวแสงเพื่อเปิดทาง

ข้อจำกัด: เก็บแรงได้เพียงสามจังหวะ การรับเกินขีดจำกัดทำให้กระดูกร้าว

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 18

ตัวละครจากสายอาชีพเดิม • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

คนที่ยืนอยู่จนประตูเปิด

ตอนเด็ก อรัญเชื่อว่านาฬิกาทุกเรือนมีหัวใจ เพราะทุกครั้งที่บ้านเงียบ พ่อจะยกมันขึ้นแนบหู แล้วพูดกับสิ่งเล็ก ๆ ข้างในราวกับกำลังปลอบ คนใช้ ร้านของพวกเขาอยู่ตรงหัวสะพานหมู่บ้านอรุณ คนมีเงินจ่ายเป็นเหรียญ คนไม่มีเงินจ่ายเป็นข้าวสาร พ่อจดหนี้ไว้ครบ แต่ไม่เคยไปทวง อรัญไม่เข้าใจว่าร้านที่ขอมเวลาให้คนอื่น เหตุใดจึงไม่มีเวลาพอจะซ่อมหลังคาของตัวเอง

คืนฟ้าขาดมาถึงเมื่อเขาอายุเจ็ดขวบ เสียงระฆังดังผิดลำดับ ก่อนเส้นสีดำจะเปิดขึ้นกลางท้องฟ้า ผู้คนวิ่งมาทางสะพาน พ่อสวมเสื้อคลุมให้เขา แล้วออกไปช่วยยกคานประตู อรัญเห็นมือของพ่ออยู่ระหว่างไม้สองท่อน เห็นเลือดไหลเข้ารอยนิ้ว แต่จำหน้าคนที่พ่อช่วยไว้ไม่ได้สักคน เมื่อกองตำรวจมาถึงในตอนเช้า ชื่อพ่อไม่อยู่ในรายชื่อผู้เสียชีวิต เจ้าหน้าที่จึงปฏิเสธการชดเชย ราวกับความตายต้องได้รับอนุญาตก่อน จึงจะเกิดขึ้นได้

อรัญเก็บเสื้อที่พ่อไม่กลับมาเอาไว้ได้เพียง เขาฝึกดาบกับยামสะพาน เพราะอยากแข็งแรงพอจะยกคานนั้นคนเดียว เมื่อโตขึ้น เขารับงานคุ้มกันพ่อค้าและเริ่มนับทุกอย่างเป็นราคา ค่าอาหาร ค่ายา ค่าเสียเวลา เขาไม่อยากเป็นคนใจดีที่ทิ้งลูกให้โตกับหนี้ แต่ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงนาฬิกาหยุด เขาจะเงยหน้าขึ้นโดยไม่รู้ตัว คล้ายรอให้ใครเดินกลับเข้าร้าน

สิบแปดปีหลังฟ้าขาด สมาพันธ์ตราขาวส่งคำสั่งปิดสะพานอรุณ ผู้ลี้ภัยจากหุบเขาจันทรากลุกจัดว่าเป็นคนไร้ทะเบียน อรัญได้รับค่าจ้างสามเท่าให้ยืนคุ้มแนว เขารับเงิน เพราะหลังคารั่วลงบนโต๊ะซ่อมของพ่ออีกครั้ง

คืนแรกที่เข้าเวร เด็กหญิงคนหนึ่งยื่นนาฬิกาพกผ่านลูกกรงแล้วถามว่า “ถ้ามันเดินได้ คุณจะปล่อยยายหนูเข้าไปไหม” เขาตอบว่าประตูไม่ใช่ร้านซ่อม เด็กจึงนั่งรอตรงนั้นทั้งคืน

รุ่งเช้าแนวพลังใต้สะพานแตก น้ำในแม่น้ำยกตัวสูงโดยไม่มีคลื่นเตือน กัปตันสั่งให้ทหารรักษาประตูไว้ คนที่ติดอยู่ฝั่งนอกจะถูกน้ำกวาดก่อนถึง คิวตรวจ อรัญมองเหรียญค่าจ้างในมือ แล้วมองเด็กคนเดิมซึ่งกำลัง ปลุกยายที่หมดสติ เขาเกือบทำตามคำสั่ง ความกลัวไม่ได้หายไปในวันาที ที่คนกลายเป็นวีรบุรุษ มันยังอยู่ และพูดด้วยเสียงสมเหตุสมผลว่าคนคนเดียวช่วยอะไรไม่ได้

เขายัดถุงเงินคืนให้กับตันแล้วขวางบานประตูด้วยดาบ ดาบหักทันที กระตุกแขนส่งเสียงตาม อรัญไม่ได้ตะโกนคำประกาศยิ่งใหญ่ เขาตะโกนชื่อคนที่อยู่ใกล้ที่สุด ขอให้ช่วยยก ขอให้ช่วยจับเชือก ขอให้ช่วยพาเด็ก เดินต่อ หลินอวีวี่วิ่งเข้ามาตัดหมุดฉนิก มาลินลากยายขึ้นฝั่ง ส่วนชาย สวมชุดซึ่งไม่มีใครรู้ชื่อแอบปลดโซ่ขังใน เป็นครั้งแรกที่อรัญยอมรับว่า การยืนคนเดียวไม่ใช่ความกล้าหาญเสมอไป

เศษดาบในมือเริ่มสว่าง แรงจากประตูไม่ได้หายไป มันไหลเข้าไปสะสม ในเหล็กจอนรอยร้าวของดาบดูเหมือนแสงเข้าตามขอบฟ้า อรัญนับได้ สามจังหวะตามเสียงนาฬิกาของเด็ก ก่อนปล่อยแรงทั้งหมดลงพื้น เขา เปิดทางกว้างพอให้คนผ่าน แต่ทรุดลงทันทีที่คนสุดท้ายพ้นบานประตู เมื่อพื้น เขาพบว่าแขนข้างขวาต้องพันเฟือก และไม่มีเงินเหลือแม้แต่ค่าซ่อมหน้าต่าง

เด็กหญิงนำนาฬิกากลับมาให้ มันยังไม่เดิน เธอเอ่ยขอโทษที่ไม่มีอะไร ตอบแทน อรัญหัวเราะเบา ๆ แล้วบอกว่าสิ่งที่เธอเอามาให้คือโอกาส กลับไปเป็นลูกของพ่ออย่างที่ไม่ต้องละอาย คนที่รอดจากสะพานช่วยกัน

ซ่อมร้าน ภายในหนึ่งสัปดาห์ หลังจากที่เขาพยายามเก็บเงินซ่อมมาหลายปีก็ไม่ว่างอีกต่อไป เขาเริ่มเข้าใจสมุดหนี้เล่มเก่า มันอาจไม่ใช่บัญชีของสิ่งที่คุณคิดค้างพอ แต่เป็นหลักฐานว่าพวกเขาเคยช่วยกันอยู่รอด

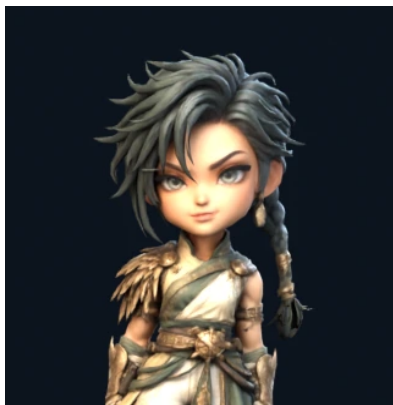
กองตรวจประกาศจับผู้ทำลายประตู่ ผู้ร่วมช่วยเหลือลิบคนมาพบกันในร้านนาฬิกา อัคราบอกว่า การซ่อนตัวอย่างเดียวจะช่วยคนอื่นไม่ได้ เนตรดาววางสมุดเปล่าลงบนโต๊ะ ขอให้จดชื่อผู้รอดทุกคนก่อนที่จะใครจะลบพวกเขาอีก อรรักษ์เสนอชื่อแนวร่วมอรุณ ไม่ใช่เพราะคิดว่าตนเป็นแสงสว่าง แต่เพราะอรุณคือเวลาที่คนธรรมดาต้องลุกขึ้นทำงาน แม้เมื่อคืนจะโหดร้ายเพียงใด

เขานำเศษดาบไปให้ช่างประกอบใหม่ โดยยืนยันให้เก็บรอยแตกไว้ ดาบเข้าสู่สุดท้ายจึงไม่มีคมเรียบร้อยเหมือนอาวุธในพิธี มันเป็นดาบที่บอกผู้ถือเสมอว่ามีสิ่งใดเคยเกินกำลัง ก่อนออกเดินทาง อรรักษ์แขวนนาฬิกาของเด็กไว้เหนือประตูร้าน แล้วปล่อยให้มันหยุดอยู่ตรงเวลาที่สะพานเปิด เขาไม่ได้ปฎิญาณว่าจะไม่ลืมหัก เขาปฎิญาณว่าจะเรียกให้คนอื่นช่วยก่อนที่การลืมหักของเขาจะพาคนทั้งขบวนลงไปด้วย

เมื่อแสงแรกแตะทางดิน อรรักษ์เดินออกไปกับคนอื่นอีกเก้าคน เขายังคิดถึงพ่อ ยังกลัวการไม่มีเงิน และยังไม่รู้ว่าจะชนะสมานพันธ์ได้อย่างไร แต่เป็นครั้งแรกที่อนาคตไม่ใช่ห้องว่างซึ่งต้องยืนอยู่เพียงลำพัง เบื้องหลังเขามีร้านที่คนทั้งหมู่บ้านซ่อมให้ เบื้องหน้าเขามีประตูอีกมากที่ยังปิดอยู่ เขากระชับมือซ้ายรอบฝักดาบ แล้วเลือกเดินต่อในความเร็วที่ทุกคนตามทัน

หลินอวี จารุหยก

Linyu Charuyok

นักดาบหยก

ถิ่นกำเนิด: ป่าหยกพันปี

อาวุธ / เครื่องมือ: กระบี่เส้นราก

พลัง: อ่านการไหลของพลังในวัสดุและตัดเฉพาะจุดเชื่อม

ข้อจำกัด: หยกต้องสัมผัสสิ่งที่อ่าน พืชในเนื้อหยกย้อนทำร้ายมือผู้ใช้

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 18

ตัวละครจากสายอาชีพเดิม • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

รากที่ไม่ยอมขึ้นในกรง

หลินอวีโตในโรงเรือนปลูกหยก ที่ซึ่งต้นไม้มีหมายเลขและเด็กมีราคาค่ารักษา แม่ของเธอเป็นคนขัดแรงแจนฝุ่นเขียวจับอยู่ในปอด เมื่อทำงานไม่ไหว เจ้าของสวนยอมให้รักษาต่อโดยบันทึกค่าใช้จ่ายเป็นหนี้ของลูกค้า หลินอวีจึงได้เรียนหนังสือเฉพาะตัวเลขที่ต้องใช้คำนวณดอกเบีย เธอจำได้แม่นยำกว่าค่าว่าเมตตาในใบสัญญามักอยู่เหนือบรรทัดที่แพงที่สุด

หญิงชราคนดูแลสวนชื่อย่าเฟื่องสอนสิ่งที่ไม่มีในบัญชี สอนว่ารากไม้ไม่ได้เดินเป็นเส้นตรงเพราะความโค้ง แต่เพราะมันกำลังหลบสิ่งที่มองไม่เห็น หลินอวีเริ่มฝึกใช้มีดตัดกิ่งตามแนวเส้นใบ มือของเธอเบาจนใบอ่อนแทบไม่ไหว ยามอบกระบี่เก่าที่ใช้ตัดรากฉนิกให้ในวันที่เธออายุสิบหก พร้อมคำเตือนว่าอาวุธที่แม่นยำที่สุดก็ไร้ค่า ถ้าผู้ถือไม่รู้ว่าจะทนกำลังรักษาสิ่งใด

เธออยากซื้ออิสรภาพให้แม่ จึงรับงานตัดหยกเร่งการเติบโตในคืนฝนพิษ แม้รู้ว่ามันจะทำให้แหล่งน้ำปนเปื้อน เธอบอกตนเองว่าปากกว้างพอจะรับผลจากคนคนเดียว กระทั่งพบปลาตายลอยในคลองที่เด็กข้างโรงเรือนใช้ดื่ม หลินอวีไม่ได้ถูกใส่ร้ายในครั้งนั้น เธอเป็นผู้ทำจริง ความรู้เรื่องพิษที่เคยทำให้ภูมิใจจึงกลายเป็นเหตุผลที่เธอไม่กล้ามองมือของตน

เจ้าของสวนเสนอจะล้างหนี้ทั้งหมด หากเธอทำลายบันทึกการปล่อยของเสีย หลินอวีถือเอกสารเข้าไปในเตาเผา ยืนอยู่หน้าความร้อนนานพอให้ปลายกระดาษม้วน แม่ซึ่งแทบไม่มีแรงเดินตามมาถึงประตู ไม่ได้ห้าม

ไม่ได้พูดเรื่องคุณธรรม เพียงถามว่า “ถ้าเราออกจากที่นี่แล้ว ลูกอยาก
หายใจด้วยอกแบบไหน” คำถามนั้นหนักกว่าโซ่ทุกเส้น เพราะมันเปิดให้
เธอเลือกเอง

หลินอวี๋ดับไฟแล้วนำบันทึกลงมา เธอไม่ได้หนีทันที แต่ย้อนกลับไปตัด
ท่อที่กำลังส่งพิษลงคลอง ยามล้อมโรงเรือน กระบี่เก่าปะทะโล่เหล็กจน
มีอชรา ในวินาทีที่เธอเกือบพินสว่นไปตามความโกรธ เสี่ยงรากใต้เท้าก็
แทรกขึ้นมาเป็นจังหวะต่ำ เธอเห็นแนวรับแรงของโล่ เห็นหมุดเล็กที่
เชื่อมมันกับแขนยาม และตัดเพียงจุดเดียว โล่หลุดโดยที่คนถือยังมีมือ
กลับบ้าน

พลักรอยประสานทำให้เส้นรากในหยกของกระบี่สว่าง แต่ปลายนิ้วเธอ
เริ่มดำเพราะรับพิษจากวัสดุที่อ่านได้ หลินอวี๋เรียนรู้ตั้งแต่การใช้ครั้งแรก
ว่าความสามารถไม่ใช่ใบอนุญาตให้แก้ปัญหามาโดยไม่จ่ายราคา เธอ
เปิดทางให้คนงานออกจากโรงเรือน แล้วกลับมาชนแม่เป็นคนสุดท้าย
ยาเพื่อง่ายยอมนิ่งต้นอ่อน เธอจึงต้องเลือกชนคนก่อน และยอมปล่อย
สวนที่รักให้ถูกยึด ความเสียใจครั้งนั้นไม่หายไปเพียงเพราะการตัดสินใจ
ถูกต้อง

หลายเดือนต่อมา เธอหอบบันทึกลงมาถึงสะพานอรุณ หวังส่งหลักฐานให้ผู้
ตรวจจากเมืองหลวง แต่เจ้าหน้าที่ประตูเป็นคนกลุ่มเดียวกับผู้รับเงิน
จากเจ้าของสวน เอกสารถูกยึด แม่ถูกปฏิเสธไม่ให้เข้ารับการรักษา หลิน
อวี๋กำลังคิดว่าจะฆ่าคนคุมประตูเมื่อเห็นอรุณใช้ดาบหักขวางบานไม้ เขา
ไม่รู้เรื่องหนีของเธอด้วยซ้ำ แต่กำลังทำให้เธอมีทางเลือกที่ไม่ต้องเริ่ม
ด้วยการฆ่า

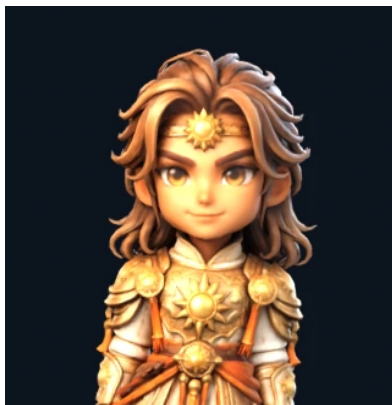
เธอใช้กระบี่ตัดหมุดผนึกทีละตัว ไม่ฝืนทำทั้งหมดในครั้งเดียว เพราะรู้แล้วว่าคนที่ลี้ภัยก่อนงานจบจะช่วยใครไม่ได้ หลังเหตุการณ์สงบ มาลินรักษาแม่ ส่วนอรัญขอให้เธอสอนคนในหมู่บ้านตรวจน้ำ หลินอวี๋ถามว่าเขาไม่กลัวหรือที่เธอเคยเป็นคนปล่อยพิษ อรัญตอบว่าเขากลัว จึงอยากให้คนที่รู้วิธีทำลายช่วยสอนวิธีป้องกัน โดยมีคนอื่นคอยตรวจเธอด้วย

การให้อภัยที่ไม่ลบความรับผิดชอบทำให้หลินอวี๋ร้องไห้เป็นครั้งแรกในรอบหลายปี เธอให้การเรื่องที่ตนทำ ลงชื่อเป็นพยาน และยอมใช้รายได้ส่วนหนึ่งฟื้นฟูคลอง แม้จะหมายถึงหนี้เก่าที่ยังใช้ไม่หมด เมื่อแนวร่วมอรุณชวนเดินทาง เธอตั้งเงื่อนไขว่าจะมีบัญชีแหล่งน้ำติดไปด้วย ทุกเมืองที่ผ่านต้องได้รับความรู้กลับคืน ไม่ใช่เพียงเสียคนหนุ่มสาวให้สงคราม

คืนก่อนออกเดินทาง แม่ช่วยมัดผมให้ด้วยมือที่สั่น หลินอวี๋น้ำเมล็ดตื้นอ่อนเพียงเมล็ดเดียวใส่ห่อผ้า ไม่ใช่เพื่อสร้างสวนเดิมขึ้นใหม่ แต่เพื่อเตือนว่าหากมีสิทธิ์เลือกทางของมัน เธอเรียกกระบี่ว่าเส้นราก และสาบานว่าจะไม่ใช่คำว่าจำเป็นกลบชื่อผู้ที่ต้องจ่ายแทนตนอีก การเป็นนักสู้ของเธอจึงเริ่มจากการยอมรับความผิด ก่อนจะเริ่มจากทวงทำที่งดงาม

ศคิน เวฬาร

Sasin Velathon

นักดาบจันทร

ถิ่นกำเนิด: หุบเขาจันทร

อาวุธ / เครื่องมือ: ดาบเลี้ยวศิน

พลัง: ย่นระยะระหว่างเงาสองเงาที่มองเห็นภายใต้แสงเดียวกัน

ข้อจำกัด: ไปยังเงาที่ไม่เห็นไม่ได้ การเคลื่อนซ้ารบกวนการทรงตัว

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 18

ตัวละครจากสายอาชีพเดิม • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

แสงที่มาช้าหนึ่งคืน

ในหุบเขาจันทรา ผู้เฝ้าหอแสงสอนศศินว่าหน้าที่ของนักดาบคือไปถึงก่อนเสียงระฆังสุดท้าย เขาเป็นศิษย์ที่เร็วที่สุดของรุ่น เคลื่อนผ่านเงาเสาดด้วยความแม่นยำจนผู้ใหญ่เริ่มใช้ชื่อเขาเป็นคำชมเด็กคนอื่น แต่ทุกเย็นเมื่อกลับบ้าน น้องชายชื่อสินจะบ่นว่าเขาช้า เพราะปล่อยให้เงารอกินข้าวจนเย็น ศศินไม่เคยคิดว่าคนเราสามารถมาถึงเร็วทุกสนาม และช้าเกินไปสำหรับคนที่รักได้พร้อมกัน

คืนหนึ่งคณะผู้ตรวจสอบสั่งให้เขาคุ่มกันรถเสียบึงของชนชั้นสูง อาจารย์เตือนว่ากำลังมีผู้สูญหายตามทางเหนือ แต่ภารกิจของผู้มีดราบริบรองสำคัญกว่า ศศินรับงานโดยไม่ถาม เมื่อกลับถึงบ้าน เขาพบขามข้าวสองใบกับตะเกียงที่ดับแล้ว สินออกไปตามหาเขาทางเหนือ และไม่กลับมา ไม่มีศพ ไม่มีคำยืนยัน มีเพียงรอยรองเท้าเล็กหยดยู่ตรงเงาของประตูร้าง

ศศินออกตามหาจนพบขาก่อนวัย เขาซื้อข้าวจากทุกคนที่อ้างว่าเห็นเด็กชาย บางครั้งรู้ว่าเป็นเรื่องโกหกแต่ก็ยอมจ่าย เพราะการเสียเงินยังง่ายกว่าการยอมรับว่าไม่มีอะไรให้ทำอีก เขาฝึกดาบภายใต้แสงจันทร์จนเห็นเส้นเชื่อมระหว่างเงา และในที่สุดก็ข้ามระยะที่ร่างกายธรรมดาข้ามไม่ได้ แต่พลังนั้นเกิดขึ้นหลังวันที่จำเป็นต้องใช้ เขาจึงเกลียดมันยิ่งกว่าความอ่อนแอของตน

ชื่อเสียงนักดาบเงาจันทราพาเขาเข้าสู่หอเอกสารปิด ที่นั่นมีบันทึกว่าผู้หายไปหลายคนถูกส่งผ่านประตูทดลอง ไม่ใช่ถูกสัตว์ร้ายจับ ศศินพบลายมืออาจารย์ในใบอนุญาต เขาชักดาบทันที ขาขร่าไม่หลบ เพียง

ยอมรับว่าเชื่อว่าการเสียคนส่วนน้อยจะช่วยรักษาประตูลูกใหญ่ไว้ได้ “อาจารย์รู้ชื่อคนส่วนน้อยไหม” ศศินถาม และเมื่ออีกฝ่ายตอบไม่ได้ เขารู้ว่าตนไม่อาจอยู่ในหอนั้นต่อไป

เขาไม่ฆ่าอาจารย์ การตัดสินใจนั้นไม่ได้เกิดจากความสงบ แต่จากความโกรธที่ต้องการคำตอบมากกว่าศพ ศศินขโมยสำเนาเอกสารหนีออกมาทว่าในการหลบหนี เขาข้ามเงาติดต่อกันมากเกินไปจนสูญเสียการทรงตัวและทำใบสำคัญตกลงเหว เหลือเพียงรายชื่อเส้นทางบางส่วน ความสามารถของเขาไม่อาจแก้ทุกความผิดพลาด และความเร็วไม่ทำให้การตัดสินใจดีขึ้นโดยอัตโนมัติ

เส้นทางหนึ่งนำมาถึงสะพานอรุณในคืนที่ผู้ลี้ภัยถูกขังอยู่อีกฝั่ง ศศินเห็นป้ายประตูทดลองคล้ายกับตราในเอกสาร เขามีโอกาสติดตามรถเจ้าหน้าที่ ซึ่งอาจพาไปหาสินได้ แต่ในเวลาเดียวกัน น้ำกำลังยกตัวและเด็กหลายคนติดอยู่บนรถเกวียน เขายืนอยู่บนหลังคา ฟังหัวใจของตนเถียงกัน คนหนึ่งร้องว่าเขา รอมาแล้ว อีกคนถามว่าเขาจะยอมสร้างพี่ชายแบบตนขึ้นอีกกี่คน

ศศินปล่อยรถเจ้าหน้าที่ผ่านไป แล้วกระโดดลงหาผู้ลี้ภัย เขาวางดาบให้สะท้อนแสงตะเกียง เชื่อมเงาจากเกวียนถึงแนวกำแพงที่ละช่วง ไม่พาใครข้ามระยะที่มองไม่เห็น เด็กคนสุดท้ายกอดคอเขาแน่นจนแทบหายใจไม่ออก หลังส่งถึงฝั่ง เขาอาเจียนเพราะการทรงตัวพังและร้องไห้ด้วยความโกรธ เขาเพิ่งทิ้งเบาะแสสำคัญที่สุดในรอบหลายปีเพื่อคนที่ไม่รู้จักชื่อ

เนตรดาวมานั่งข้างเขาโดยไม่ปริปากว่าเดี๋ยวทุกอย่างจะดีขึ้น เธอเสนอให้จดสิ่งที่เขาเห็นไว้ก่อนความเหนื่อยจะทำให้รายละเอียดหายไป อัคราให้รายชื่อด่านที่รถคันนั้นต้องผ่าน ส่วนวารินบอกว่าเส้นทางลัดไม่ได้หาย

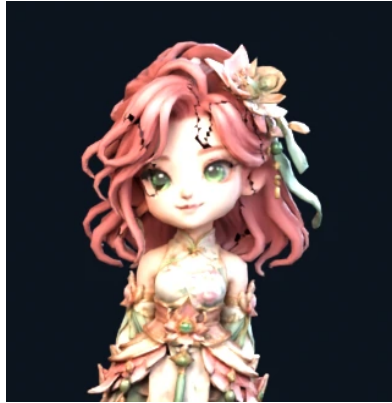
เพียงเพราะคนตามหยุดช่วยผู้อื่น เป็นครั้งแรกที่ศศินพบคนซึ่งไม่ขอให้เขาเลิกตามหาน้อง แต่ช่วยให้การตามหาไม่ต้องแลกด้วยการทิ้งทุกคนไว้ข้างหลัง

เขาเข้าร่วมแนวร่วมอรุณในฐานะผู้สำรวจประตู โดยขอเก็บซื้อสินไว้ในสมุดคนรอดที่ยังไม่ปิดบัญชี อรุณถามว่าเขาแน่ใจหรือน้องยังมีชีวิต ศศินตอบว่าไม่แน่ใจ และจะไม่ใช้ความหวังของตนเป็นข้ออ้างส่งคนอื่นไปตาย เขาจะตามหลักฐาน เปิดเผยความเสี่ยง และกลับมารายงานแม้วันที่ไม่พบอะไร นี่เป็นคำสัตย์ยากกว่าการประกาศว่าจะช่วยน้องให้ได้มากนัก

ก่อนออกเดินทาง เขาหยุดกินข้าวกับทุกคนจนจบมือ ทั้งที่คุ้นกับการลุกหนีไปฝึกดาบเมื่อแสงจันทร์ขึ้น คนอื่นไม่ได้สังเกตความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยนั้น แต่ศศินรู้ว่าเขาเพิ่งกลับถึงบางแห่งทันเวลา ดาบเลี้ยวคิ้วยังพาเขาข้ามเงาได้ไกล ทว่าตั้งแต่นั้นมา เขาจะหันกลับมานับคนก่อนก้าวเสมอ เพราะเส้นทางที่เร็วที่สุดไม่มีความหมาย หากปลายทางเหลือเพียงตนคนเดียว

เอริน เหมันตรา

Eirin Hemantra

จอมเวทเหมันต์

ถิ่นกำเนิด: ยอดเขาเหมันต์

อาวุธ / เครื่องมือ: แขนงเหล็กละลาย

พลัง: ย้ายความร้อนออกจากบริเวณหนึ่งเพื่อสร้างน้ำแข็งที่ควบคุมรูปทรงได้

ข้อจำกัด: ความร้อนไม่หายไป ต้องมีจุดระบาย มิฉะนั้นร่างกายจะร้อนเกิน

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 18

ตัวละครจากสายอาชีพเดิม • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

AR-004 / ORIGIN

วันที่น้ำแข็งยอมแตก

เอรินเติบโตในหอดูดาวาศบทยอดเขาเหมันต์ ทุกเช้าแม่จะให้เธอเคาะ แก้วน้ำแข็งด้วยเล็บแล้วฟังเสียง แก้วที่ใสที่สุดไม่ได้แข็งแรงที่สุดเสมอไป บางใบมีรอยร้าวเล็กจนตาไม่เห็น เธอเรียนรู้การฟังจากแม่ และเรียนรู้การซ่อนรอยร้าวจากหอเวท ที่ซึ่งเด็กฝึกถูกหักคะแนนแม่เพียง ทำให้มือสั่นต่อหน้าผู้ตรวจ

เธอสอบเป็นผู้ควบคุมคลังความเย็นได้เมื่อยังอายุน้อย หน้าที่คือรักษา เมล็ดพันธุ์และยาสำหรับคนทั้งเขา เอรินรักงานนั้นจริง รักเสียงเบาของ ห้องเก็บ รักษาความรู้ว่าความประณีตของตนช่วยให้ฤดูใบไม้ผลิมาถึงได้ ทว่า เมื่อสมาพันธ์ตราขาวเข้าควบคุมคลัง รายการของที่ต้องรักษาก็เปลี่ยนไป ยาสำหรับหมู่บ้านถูกย้ายออก เพื่อเก็บแกนพลังของคณะผู้ตรวจ แทน

เอรินลงชื่อรับรองอุณหภูมิโดยไม่ถามว่าโรงเรือนด้านล่างได้รับความ ร้อนส่วนเกินไปเท่าไร เธอทำตัวเลขในห้องของตนให้สมบูรณ์ และหวัง ว่าคนอื่นจะทำหน้าที่ของเธอเช่นกัน จนวันหนึ่งเด็กส่งของเอาผักต้มและ ทั้งที่ยังติดรากมาวางบนโต๊ะ “แม่บอกว่าหิมะยังไม่ละลาย ทำไมดินของ เราถึงเหือด” เด็กถาม เธอไม่มีช่องในแบบรายงานสำหรับคำถามนั้น

การตรวจท่อใต้คลังเผยให้เห็นว่าพลังเย็นไม่เคยทำให้ความร้อนหายไป มันเพียงส่งภาระลงสู่บ้านของผู้ที่ไม่มีสิทธิ์อ่านแผนผัง เอรินเสนอปิด แกน แต่หัวหน้าสั่งให้คงระดับไว้จนคณะผู้ตรวจกลับ เธอรออีกหนึ่งคืน เพื่อขยายเซ็นตามขั้นตอน คืบนั้นเรือนเพาะเมล็ดของแม่เสียหายทิ้ง หลัง แม่รอดมาได้แต่สูญเสียการสัมผัสที่นิ้วทั้งสองมือ

เอรินกลับไปห้องควบคุมพร้อมความเกลียดชังตนเอง เธอเกือบแช่แข็งทุกอย่างเพื่อหยุดความเสียหาย ก่อนเห็นมาตรวัดร้อนพุ่งขึ้นที่ท่อซึ่งไปยังห้องพักคนงาน การทำให้โลกหยุดนิ่งอย่างที่เราถนัดจะฆ่าคนอื่นอีกด้าน เธอจึงทุบผนังแก้วที่เคยขัดจนไร้รอย ให้ลมหนาวจริงจากภายนอกเข้าแลกเปลี่ยนอากาศ น้ำแข็งบาดใบหน้าและเอกสารรับรองปลิวออกไปพร้อมเกียรติยศของเธอ

ในความโกลาหลนั้น รอยประสานแรกเกิดขึ้น เธอสัมผัสการไหลของความร้อนราวกับเส้นด้ายในมือ แต่ไม่อาจดึงทุกเส้นพร้อมกัน เอรินร้องขอให้ช่างเปิดปล่อง ให้คนครัวขนถ่านออก และให้เด็กส่งของวิ่งบอกบ้านปลายท่อ เมื่อทุกคนทำส่วนของตน เธอจึงสร้างสะพานน้ำแข็งข้ามรอยแยกได้โดยไม่เผาใครที่อยู่อีกฟาก พลังของเธอมิทางออก เพราะเธอยอมให้คนอื่นเข้ามา

ห่อเวทปลดเธอรื้อฐานทำลายทรัพย์สิน แม้ไม่กล่าวว่าเธอทำถูกทุกอย่าง แต่ขอให้กลับมาช่วยแยกเมล็ดที่ยังงอกได้ พวกเธอนั่งทำงานช้า ๆ โดยเอรินเป็นมือและแม่เป็นสายตา เธอเรียนรู้การเริ่มใหม่จากเมล็ดไม่ถึงครึ่งถุง ก่อนออกจากเขา แม่คืนแก่น้ำแข็งใบราวให้ “คราวหน้าอย่ารอให้มันเจียบก่อนยอมรับว่าแตก”

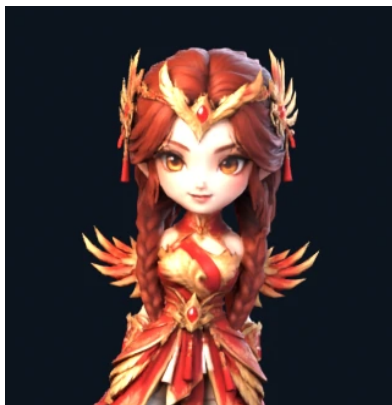
ปลายปีที่สิบแปด เอรินติดตามรถยาวลงมาถึงสะพานอรุณ ระหว่างน้ำหลาก เธออยากแช่แข็งแม่น้ำทั้งสาย แต่รู้ว่าความร้อนจะย้อนกลับเข้าผู้คน จึงสร้างเพียงชั้นเหยียบสั้น ๆ ส่งความร้อนสู่แผ่นโลหะบนรถรางและตะโกนเตือนทุกคนก่อนแผ่นนั้นแดง อัศราใช้ทวนคำขั้นสุดท้าย ส่วนมาลินรักษาบาดแผลบนแขนที่เธอเพิ่งยอมรับว่าเจ็บ

เมื่อแนวร่วมอรุณก่อตั้ง เอรินขอรับผิดชอบเส้นทางเสบียงและแผนระบายพลัง เธอวางกติกาว่าใครก็มีสิทธิ์สั่งหยุดหากพบอันตราย แม้คนนั้นจะเป็นเด็กยกของ เธอหลอมเศษแกนจากคลังเป็นคทาซื้อแกนผลึกละลาย ด้านข้างเจาะช่องไว้ให้เห็นรอยร้าว ไม่เคลือบทับให้ดูสมบูรณ์อีก

คืนแรกก่อนออกเดินทาง เธอทำก้อนน้ำแข็งสำหรับเก็บยาแล้วนั่งเฝ้าจนแน่ใจว่าความร้อนระบายหมด อรัญยกขาอุ้มมาให้ เอรินรับแก้วด้วยสองมือที่ยังสั่นและไม่ได้ซ่อนมัน เธอเคยอยากเป็นผู้ควบคุมความหนาวที่ไม่เคยพลาด บัดนี้เธออยากเป็นคนที่ยอมบอกว่ากำลังพลาดเร็วพอให้ทุกคนได้ช่วยกัน และเมื่อยามเข้ามาถึง น้ำแข็งที่ละลายก็ไม่ใช่หลักฐานของความพ่ายแพ้อีกต่อไป

วาริน ลมไพร

Warin Lomprai

นักธนูอายุ

ถิ่นกำเนิด: แนวป่าระหว่างหมู่บ้านอรุณกับหุบเขาจันทรา

อาวุธ / เครื่องมือ: คันทนูทางกลับ

พลัง: ใช้เสียงสะท้อนในลมค้นหาเส้นทางและปรับวิถีลูกศร

ข้อจำกัด: ต้องฟังจนจบและกลั่นลมหายใจ ไม่อาจชี้เป้าสิ่งที่เสียงไปไม่ถึง

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 18

ตัวละครจากสายอาชีพเดิม • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

AR-005 / ORIGIN

ลูกศรที่ไม่ได้ยิง

วารินแยกเสียงฝีเท้าของแม่ได้จากคนทั้งตลาด แม่เป็นคนนำทางที่เดินลงน้ำหนักข้างซ้ายมากกว่าเล็กน้อย ทุกครั้งที่ขบวนกลับจากป่า เด็กหญิงจะวิ่งไปถึงประตูก่อนใคร แต่วันที่แม่สอนให้ถือธนู บทเรียนแรกกลับไม่ใช่การยิง “ถ้ายังฟังไม่จบ อย่าเพิ่งตัดสินใจว่าอะไรเดินมา” แม่พูดแล้วให้เธอวางลูกศรอยู่ข้างตัวตลอดเข้า

เมื่อโตขึ้น วารินทำงานหาเส้นทางเลี้ยงด่าน เก็บค่าจ้างพอซื้อข้าวและซ่อมหลังคา เธอไม่ถามว่าใครชนอะไร เพราะคนจ้างมักจ่ายเพิ่มให้ความเจ็บ ความชำนาญทำให้เธอเชื่อว่าตนรู้จักป่ามากกว่าทุกคน กระทั่งรับงานคุ้มกันเจ้าหน้าที่ตรวจเขตที่บอกว่ามีสัตว์ร้ายขโมยเสบียงของหมู่บ้านอยู่ในแนวไม้ต้องห้าม

เธอตามรอยจนพบพุ่มไม้ไหว ได้ยินเสียงหอบหนักและเห็นประกายโลหะ เจ้าหน้าที่ตะโกนให้ยิง วารินปล่อยศรก่อนเสียงทั้งหมดจะมาถึง ปลายศรปักคาคนนำทางชรา ซึ่งกำลังลากเด็กที่หายใจไม่ออกออกจากหลุมดักสัตว์ โลหะที่เธอเห็นเป็นเพียงถ้วยน้ำผูกเอว ส่วนเสบียงที่กล่าวหาว่าถูกขโมยคืออาหารที่ชุมชนฝากกันไว้ในป่า

เจ้าหน้าที่จะเขียนว่าเป็นอุบัติเหตุระหว่างปฏิบัติงาน แลกกับการให้เธอรับตำแหน่งพรานประจำด่าน วารินเกือบรับ เพราะกลัวเสียชื่อเสียงที่เลี้ยงบ้านมา แต่เมื่อไปหาชายชรา เขาไม่ได้ด่าว่าเธอ เขาถามเพียงว่าคราวหน้าเด็กของเขาจะส่งเสียงอย่างไร เธอจึงรู้ว่าตนไม่ได้ทำให้ใครบาดเจ็บเพียงคนเดียว เธอทำให้คนทั้งชุมชนต้องคิดวิธีพิสูจน์ว่าตนเป็นมนุษย์ก่อนออกจากบ้าน

วารินให้การตามจริง จ่ายค่ารักษา และอยู่ช่วยปลูกพืชจนขายชราเดินได้ โดยใช้ไม้เท้า เขาไม่ให้ภัยในทันทีและไม่ค้นความไว้วางใจเป็นรางวัล แก่การสำนึกผิด เธอรับสภาพนั้น ฝึกฟังลมโดยไม่แตะคันธนูนานหลาย เดือน เสียงที่เคยเป็นเพียงทิศทางเป้าหมายค่อย ๆ กลายเป็น รายละเอียดของชีวิต ใบไม้เปียกที่คนหลบเหยียบ เสียงสายกระเป๋าทันทีที่เด็ก หิวกัดเล่น

วันหนึ่งไฟจากค่ายตัดไม้ลามเข้าป่า เธอออกตามหาคนที่ติดอยู่ด้านใน คว้นทำให้มองไม่เห็นและลมตีกลับจากหน้าผา วารินเกือบเดินพาทุกคน เข้าทางตัน จึงหยุด กลับลมหายใจ และฟังจนได้ยินน้ำหยดอยู่หลังแนว หิน รอยประสานของเธอเปิดขึ้นพร้อมความเจ็บนั้น เธอยิงศรผูกเชือก ผ่านช่องที่ลมเล็ดลอด ไม่ได้ยิงสิ่งมีชีวิตแม้แต่ตัวเดียว แต่ลูกศรนั้นพา คนสืบเจ็ดคนออกจากไฟ

คำร้องที่เธอส่งถึงสมาพันธ์หายไปพร้อมชื่อของชุมชนจากทะเบียนพื้นที่ คนที่รอดจึงต้องอพยพ วารินนำพวกเขามาถึงสะพานอรุณในปีที่สิบแปด และพบประตูปิด เธอรู้ตำแหน่งนายด่าน เห็นช่องเล็กที่ลูกศรลอดไปถึง คอเขาได้ ถ้าล่าเขา อาจเปิดทางได้เร็ว แต่ข้างหลังเขามีคนถือกฏูญแจอีก หลายคน และข้างหลังเธอมีเด็กจำภาพทุกอย่างอยู่

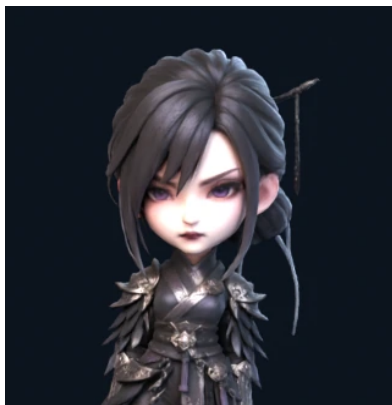
เธอลดธนูแล้วป็นหอส่งสัญญาณ ยิงเชือกเชื่อมเกวียนเข้าฝั่งแข็งแรง แทน ท่ามกลางเสียงน้ำ เธอใช้เสียงกระดิ่งของมาลินเป็นจุดอ้างอิง บอก ศคินว่าตรงไหนยังมีคน ขณะที่เขาพาผู้ติดค้างข้ามเงา ลมสงบลงชั่วครู่ จนพลังใช้ไม่ได้ วารินจึงตะโกนเรียกชื่อทีละคนด้วยเสียงธรรมชาติ ช่วย ต่อไปได้แม้ไม่มีปาฏิหาริย์

หลังคืนนั้น ชายชราที่เธอเคยยิงเอาไม้ค้ำอันเก่ามาให้ทำคันทนุ เขาพูดว่าไม่ได้ล้ม แต่เห็นว่าเธอจะใช้นั้นอย่างไร วารินตั้งชื่ออาวุธว่าทางกลับ และเข้าร่วมแนวร่วมอรุณโดยเสนอภารกิจแรกเป็นการนำชาวป่ากลับไปยื่นสิทธิในบ้านของตน เธอรับหน้าที่สำรวจ ไม่ใช้การหายตัวในป่าเป็นข้ออ้างหนีความรับผิดชอบ

ก่อนขบวนเคลื่อน เด็กจากชุมชนถามว่านักธนูที่เก่งที่สุดยิงได้ไกลแค่ไหน วารินย่อตัวลงให้ตาอยู่ระดับเดียวกัน “ไกลพอจะช่วยคนที่มองไม่เห็นเรา” เธอตอบ แล้วเก็บลูกศรที่ครั้งหนึ่งเคยเกือบใช้ฆ่านายด่านไว้ต่างหาก รอยบากบนก้านเตือนเธอว่าความแม่นยำไม่ใช่เพียงการทำให้ศรถูกเป้า บางครั้งมันคือการรู้ให้แน่ว่าเป็นนั้นควรเป็นอะไร

นัรช เงาราตรี

Nirach Ngeratree

มือสังหารเงา

ถิ่นกำเนิด: อาณาจักรดราม่วง

อาวุธ / เครื่องมือ: มีดคู่ไร้ตรา

พลัง: เคลื่อนระหว่างเงาที่เชื่อมต่อและกลบเสียงของตน

ข้อจำกัด: ความสว่างต่อเนื่องตัดเส้นทาง เงาที่ปิดด้วยไฟไม่มั่นคง

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 18

ตัวละครจากสายอาชีพเดิม • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ชื่อที่ไม่ยอมขีดทิ้ง

ก่อนมีชื่อ นิรัชมีเพียงหมายเลขบนผืนผ้า เด็กในเรือนฝึกเงาไม่ถูกตีเมื่อทำผิด แต่ถูกสั่งให้ทุกคนทำเหมือนไม่เห็น เขาจึงเรียนรู้ตั้งแต่เล็กว่าการมีตัวตนขึ้นอยู่กับประโยชน์ที่มอบให้ผู้ควบคุม หากเดินเจียบพอ เชื้อพึงพอ และไม่ถามถึงเด็กที่หายไปจากเตียงข้างกัน เขาจะได้รับข้าวอุ่นและเสียงเรียกในเช้าวันต่อมา

เมื่อโตพอถือมิด เขารับงานกำจัดคนที่สมาพันธ์เรียกว่ารอยร้าวของเมือง ผู้ฝึกสอนว่าชื่อในของคือภัย ไม่ใช่ชีวิต นิรัชทำงานเร็วและไม่เปิดช่องอ่านส่วนอื่น เขาเชื่อว่าการไม่รู้รายละเอียดทำให้มือสะอาดกว่า จนได้รับคำสั่งให้ลบหญิงเย็บผ้าคนหนึ่ง ผู้ถูกกล่าวหาว่าปลอมตราเดินทางให้ผู้ลี้ภัย

หญิงคนนั้นนั่งรออยู่ในบ้านเล็ก เปิดโคมทุกดวงจนไม่มีเงาให้เขาข้าม นิรัชคิดว่าเป็นกับดัก แต่เธอเพียงมองเห็นไม่ชัดจึงต้องใช้แสงมาก บนโต๊ะมีเสื้อเด็กที่ยังเย็บค้าง เธอถามว่าเขาจะรอให้เย็บแขนข้างสุดท้ายได้ไหม น้ำเสียงนั้นไม่มีคำสาปแช่ง ไม่มีการวิงวอนให้เขากลายเป็นคนดีอย่างอัศจรรย์ มีเพียงงานหนึ่งซึ่งเธอไม่อยากทิ้งให้คนอื่นหนา

เขาลดมิดเป็นครั้งแรกแล้วถามชื่อเธอ “นวล” เธอตอบ “ส่วนเจ้าล่ะ” นิรัชไม่มีคำตอบที่ไม่ใช่หมายเลข เขาพาเธอหนีทางหลังคาและทิ้งตราของตนไว้ในห้อง แต่การช่วยนวลไม่ได้ทำให้บุญซีเก่าหายไป เขายังจำคนที่เคยฆ่าไม่ได้ทั้งหมด และพบว่าความว่างในความทรงจำนั้นน่ากลัวกว่าภาพศพที่หลอกหลอน

เรือนฝึกส่งคนมาตาม หนึ่งในนั้นเป็นเด็กที่เขาเคยแบ่งข้าวให้ นิรัชเกือบฆ่าเด็กตามสัญญาตัญญานก่อนเห็นผ้าหมายเลข เขารับบาดเจ็บที่ศีรษะเพื่อปลดอาวุธอีกฝ่าย และทำลายทางเดินเงาด้วยการเทน้ำมันจุดไฟระหว่างกัน แสงช่วยทั้งสองชีวิต แต่ทำให้เขาติดอยู่ในถนนที่ศัตรูเห็นชัด พลังไม่ช่วยคนที่วางตนผิดตำแหน่ง เขาต้องเคาะประตูขอความช่วยเหลือเป็นครั้งแรก

นวลเปิดประตูให้ เธอไม่ชักประวัติขณะเขาเลือดไหล แต่หลังแผลปิดก็วางกระดานให้เขาจดชื่อเท่าที่จำได้ นิรัชเขียนอย่างช้า ๆ ยอมให้บางบรรทัดเหลือเพียงสถานที่กับรายละเอียดเสื้อผ้าเพื่อใช้สืบต่อ เขาเลือกชื่อของตนเองในคืนเดียวกัน ไม่ได้เลือกเพื่อชอนอดิต แต่เพื่อให้ผู้ที่ต้องการทวงคำตอบมีชื่อหนึ่งไว้เรียก

ปีที่สิบแปด เขาพานวลกับคนในเครือข่ายเย็บผ้ามาถึงสะพานอรุณ และพบผู้ฝึกคนเก่าควบคุมกุญแจอยู่ในห้องด่าน ชายคนนั้นเสนอคืนสถานะให้ ถ้าเขาทิ้งคนไร้ทะเบียนไว้ฝั่งน้ำ นิรัชเห็นอรัญยีนคำประตู เห็นคนอื่นทำสิ่งที่ดูไม่คุ้มค่าจ้าง เขาจึงหลบเข้าห้องควบคุม ปลดโซ่จากด้านใน และทิ้งหลักฐานคำสั่งไว้บนโต๊ะที่ทุกคนหาเจอ

เมื่อภัยผ่าน เขาไม่ได้หนีออกไปก่อนเช้า นิรัชวางมิดลงตรงหน้าอัศรา และบอกว่ามีเรื่องที่ต้องรับผิดชอบ แนวร่วมยังไม่เกิดด้วยซ้ำ แต่ผู้รอดชีวิตตกลงให้เขาช่วยค้นแฟ้มเรือนฝึกภายใต้การตรวจสอบ ห้ามรับงานลอบฆ่า และต้องให้การต่อผู้เสียหายที่ยินดีพบเขา ไม่มีใครประกาศล้างบาปให้ การอยู่ร่วมกันเริ่มจากขอบเขตซึ่งทุกคนมองเห็น

มิดคุไรต์ราถูกตีขึ้นจากอาวุธเดิมโดยลอบเครื่องหมายเจ้าของออก นิรัช
ขอรับหน้าที่แทรกซึมเพื่อพาคนออก ไม่ใช่ทำให้คนหาย เขารู้ว่าบาง
ครอบครัวจะไม่มีวันอยากเห็นหน้า และจะไม่ใช่ความดีครั้งใหม่กดดันให้
พวกเขาให้อภัย ในสมุดคนรอด เขาเปิดหน้าหนึ่งสำหรับชื่อที่ยังตามคืน
ไม่ได้และไม่ยอมให้ใครเรียกช่องว่างนั้นว่าตัวเลขสรุป

รุ่งเช้าก่อนออกเดินทาง นวลนำเสื้อคลุมที่ซ่อมแล้วมาวางให้ ปักชื่อเล็ก
ๆ ไว้ด้านใน นิรัชลูบด้วยนิ้วที่เคยเชื่อว่ามิไ้จับมิดเท่านั้น จากนั้นจึง
เดินออกไปให้เพื่อนเห็นกลางแสง เขายังเป็นคนที่เคลื่อนไหวในเงา แต่
จะไม่ใช้ความมืดเป็นที่ซ่อนคำตอบอีก และหากวันหนึ่งชื่อของเขาถูก
เรียกขึ้นมาในฐานะผู้ทำผิด เขาตั้งใจจะอยู่ฟังจนจบ

มาลิน บุปผารักษ์

Malin Buppharak

ผู้รักษาบุปผา

ถิ่นกำเนิด: หมู่บ้านอรุณ

อาวุธ / เครื่องมือ: กระดิ่งเมลิ็ดแก้ว

พลัง: เร่งการประสานเนื้อเยื่อโดยนำพลังจากรากพืชและผู้บริจาคที่ยินยอม

ข้อจำกัด: ชุบชีวิตไม่ได้ และไม่อาจเอาความเจ็บป่วยไปโยนให้คนอื่นโดยไร้ความยินยอม

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 18

ตัวละครจากสายอาชีพเดิม • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ดอกไม้ที่ไม่รับปากว่าจะช่วยทุกคน

คนในหมู่บ้านอรุณจำเสียงกระดิ่งของมาลินได้ก่อนจำหน้า ตอนเด็กเธอเดินตามยายซึ่งเป็นหมอยาสมุนไพร หัวตะกั่วหนักเกินตัวแล้วเขย้ากระดิ่งหน้าบ้านคนป่วย ยายไม่เคยสัญญาว่าทุกคนจะหาย เธอไม่ชอบความระมัดระวังนั้น เพราะคิดว่าคนรักษาควรให้ความหวังมากพอจะเอาชนะโรคได้

ความสามารถของมาลินปรากฏเมื่อเธอประคองลูกนกตกจากรัง รากไม้ไผ่ฝ่ามือส่องแสงและปีกเล็กกลับขยับได้ เด็กทั้งหมู่บ้านพากันเอาสัตว์บาดเจ็บมาให้เธอ มาลินมีความสุขกับการถูกเรียกหา จนสังเกตว่าญัรรอบบ้านเหลือน้อยลงเป็นวง ยายให้เธอเดินดูดินก่อนรับผู้ป่วยรายใหม่ พลังที่ช่วยชีวิตหนึ่งกำลังดึงสิ่งที่เลี้ยงอีกหลายชีวิตไป

เมื่อใช้ลามหลังฤดูน้ำหลาก คนต่อแถวหน้าบ้านตั้งแต่ฟ้ายังมีด มาลินตอบว่าช่วยได้ทุกคน เธอรักษาต่อเนื่องจนล้ม แผลงยาทั้งแผลงแห้งตาย และยาสำหรับอาการที่พลังแก้ไขไม่ได้ก็หมดตามไปด้วย ชายคนหนึ่งเสียชีวิตระหว่างรอ ทั้งที่น่าจะส่งขึ้นเกวียนไปหาแพทย์บนเขาตั้งแต่เข้าคำรับปากของเธอไม่ได้ช่วยให้เขาอยู่ มันทำให้ครอบครัวรอจนสาย

พ่อของชายคนนั้นไม่ยอมให้เธอเข้าร่วมพิธีศพ มาลินกลับมานั่งหน้าประตูบ้านทั้งคืน เธอเกือบเลิกจับกระดิ่ง ยายไม่บอกให้ลืมความผิด แต่พาเธอไปดูถุงเมล็ดที่ต้องปลูกใหม่ “ความหวังไม่ควรต้องโกหกถึงจะอยู่ได้” ยายกล่าว มาลินเริ่มเรียนรู้ว่าการบอกข้อจำกัดตรงเวลาเป็นส่วนหนึ่งของการรักษา แม้คำตอบนั้นทำให้คนโกรธเธอ

เธอเดินทางฝึกกับสถานพยาบาลหลายแห่ง เรียนการกดแผล การแยก
อาการ การส่งต่อ และการถามความยินยอมจากผู้บริจาคพลัง คนที่ช่วย
ไม่ต้องเป็นคนแข็งแรงที่สุด บางครั้งเพียงยอมให้แสงไหลผ่านรากต้นไม้
ที่ต้นปลูกก็พอ มาลินีตั้งกติกากว่าจะไม่ดึงพลังจากคนหลับ คนถูกบังคับ
หรือผู้ที่ไม่เข้าใจผล และไม่มีหัวหน้าคนใดสั่งข้ามกติกานี้ได้

ในคืนสะพานอรุณ เธอเผชิญสิ่งที่เคยกลัวอีกครั้ง ผู้บาดเจ็บมีมากกว่า
มือ ยาที่นำมาน้อยกว่าคนรอ เธอช่วยหญิงชราที่หลานเอานาฬิกามา
แลกทางผ่านก่อน เพราะยังแก้ภาวะเร่งด่วนได้ แล้วขอให้คนที่เดินไหว
ช่วยต้มผ้าและนับลมหายใจ แทนประกาศว่าตนจะรักษาทุกคน เธอ
เรียกสิ่งที่ต้องทำทีละอย่าง จนความตื่นกลัวกลายเป็นงานที่หลายมือ
ช่วยกันรับได้

หลินอวีพาแม่มาถึงพร้อมอาการหอบ มาลินีบอกว่าพลังปิดบาดแผลได้
แต่ลบฝุ่นสะสมในปอดทันทีไม่ได้ เธอช่วยให้อาการคงที่ จัดที่พัก และ
เขียนใบส่งต่อ ในแววตาของหลินอวีมีทั้งความผิดหวังกับความโล่งใจที่
ได้ฟังความจริง ระหว่างนั้นคนเจ็บอีกรายจากไป มาลินีจับมือเขาจน
ปลายนิ้วเย็นและยังกลับมาดูคนที่เหลือต่อได้ โดยไม่เรียกความสูญเสีย
นั้นว่าเรื่องเล็ก

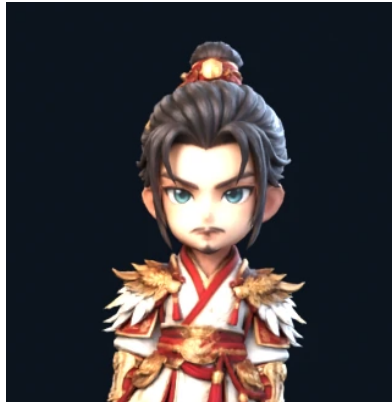
หลังน้ำลด เธอเสนอให้กลุ่มผู้รอดชีวิตสร้างหน่วยรักษาที่เดินทางไปกับผู้
ถูกปฏิเสธจากด่าน อัคราถามว่าต้องการนักสู้คุ้มกันกี่คน มาลินีตอบว่า
ต้องการคนปลูกต้นไม้ คนขับเกวียน และคนยอมเถียงกับแม่ทัพเมื่อการ
รบขัดกับการช่วยชีวิตด้วย การเข้าร่วมแนวร่วมอรุณของเธอจึงเริ่มด้วย
ข้อกำหนดที่ไม่มีใครถือว่าเป็นของประดับ

เธอทำกระดิ่งเมล็ดแก้วจากกระดิ่งของยาย ใส่เมล็ดพันธุ์หลายชนิดในช่องเล็กเพื่อปลูกคืนทุกครั้งที่ใช้พลัง ยายยังอยู่ดูแลหมู่บ้าน ส่วนมาลินส่งจดหมายบันทึกทั้งผู้ที่ช่วยได้และช่วยไม่ได้กลับมา พ่อของชายที่เคยตายหน้าบ้านส่งถุงดินมาให้ครั้งหนึ่ง ไม่มีจดหมาย ไม่มีคำให้อภัย เธอใช้ดินนั้นปลูกต้นยาข้างคลินิกเคลื่อนที่และดูแลอย่างเจียวบ ๆ

ก่อนการเดินทางครั้งแรก เด็กถามว่าทำไมผู้รักษาต้องพกอาวุธ มาลินเขย่ากระดิ่งเบา ๆ แล้วให้เขาช่วยฟังเสียงเมล็ดข้างใน “เพื่อไปถึงคนที่ยังรออยู่” เธอบอก เธอไม่รู้ว่าจะพาทุกคนกลับมาได้หรือไม่ แต่รู้ว่าจะไม่ปล่อยให้ใครต้องเลือกระหว่างคำโกหกที่ฟังอบอุ่นกับความจริงที่ไม่มีใครอยู่ข้าง ๆ อีกแล้ว

ธรรณย์ วชิรบาท

Tharan Wachirabat

นักสู้สายฟ้า

ถิ่นกำเนิด: ชาวกนครสายฟ้า

อาวุธ / เครื่องมือ: ปืนพกแขนสายดิน

พลัง: มักประจุกจากการเคลื่อนไหวแล้วระบายผ่านหมัดและฝ่าเท้า

ข้อจำกัด: ต้องมีทางลงดิน หัวใจเต้นผิดจังหวะเมื่อเก็บประจุนานเกินไป

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 18

ตัวละครจากสายอาชีพเดิม • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ชายผู้เรียนรู้วิธีแพ่

ธรณียะชอบเสียงคนเรียกชื่อบนเวทีมากกว่าเสียงฝนที่ตกเหนือบ้าน เขาเป็นเด็กขรณในในชาคนครสายฟ้า มีมือรยด่าล้งไม่ออก แต่เมื่อขึ้นชกแล้วชนะ คนดูจะลิมว่าเขามาจากย่านไหน ครมวยสอนให้ยืนมัน หายใจลึก และรู้ว่าเมื่อไรควรหยุด เขาจำสองข้อแรกได้ดี ส่วนข้อสุดท้ายคิดว่า เป็นคำปลอกคนแพ่

เขาชนะจนได้ปลอกแขนสะสมประจุจากผู้สนับสนุนตราขาว ทุกหมัดมีแสง ทุกชัยชนะมีเงินก้อนพาแม่ออกจากห้องเช่าร่ว ธรณียะเห็นผลที่จับต้องได้ จึงไม่ถามว่าเหตุใดเวทีจึงเพิ่มกำลังปลอกประจุเกินขีดกำหนด คู่ชกคนหนึ่งยกมือขอหยุด แต่เสียงโห่จากผู้ชมดังกลบ เขาได้ยินแล้ว แสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน หมัดถัดไปทำให้คู่ชกล้มและไม่อาจกลับมาขึ้นเวทีอีก

ผู้จัดเขียนว่าอีกฝ่ายมีโรคเดิม ธรณียะรับเหรียญรางวัลกลับบ้านและวางคว่ำไว้ แม่ถามเพียงว่าทำไมมียังสนั้ทั้งที่ชนะ เขาไปเยี่ยมชายคนนั้นหลายครั้งแต่ไม่กล้าเข้า จนลูกสาวของผู้บาดเจ็บพบเขาหน้าห้อง เธอไม่ขอลายเซ็น เธอขอให้ช่วยถืออ่างน้ำเพราะพอจับหนักไม่ได้แล้ว น้ำหนักเบาในวันนั้นกดแขนเขามากกว่าคู่ต่อสู้คนใด

ธรณียะคืนเงินผู้สนับสนุนและยอมให้เปิดบันทึกการแข่งขัน เขาถูกห้ามขึ้นเวทีซึ่งเคยเป็นชีวิตทั้งหมด จึงกลับไปหาครมวยที่ขอให้เขาเริ่มจากการยืนเฉย ๆ เขาทนไม่ได้ในตอนแรก ร่างกายอยากพิสูจน์ว่าตนยังมีค่าแต่ยังเคลื่อนไหวเร็ว ประจุจากปลอกแขนยังสะสมจนหัวใจเต้นผิดจังหวะ เขาต้องเรียนรู้ความพ่ายแพ้ต่อขีดจำกัดของตนก่อนจะควบคุมพลังได้

งานซ่อมสายดินตามชุมชนทำให้เขาพบว่าความแข็งแรงมีประโยชน์โดยไม่มีคนปรบมือ ธรรณีย์ชุดหลุม ช่วยลากแท่งโลหะ และนั่งฟังช่างอายุ น้อยกว่าสั่งแก้งาน เมื่อฟ้าผ่าหอบจ่ายพลัง เขาใช้ร่างตนประคองสายที่ ขาด แต่ไม่เก็บแรงทั้งหมดไว้ในหมัด รอยประสานเกิดขึ้นขณะเขาปล่อย ประจุลงดินตามจังหวะเท้าที่ฝึกซ้ำ เขารอดเพราะยอมระบายน มิใช่เพราะ ทนได้ไม่สิ้นสุด

ปีที่สิบแปด เขารับจ้างขนแท่งสายดินไปหมู่บ้านอรุณและติดอยู่หน้า สะพาน ความโกลาหลทำให้คนที่เคยรู้จักซื้อเขาขอให้ชกฝ่าทหารเปิด ทาง ธรรณีย์เห็นเด็กเบียดอยู่ด้านหลังแนวโล่ ถ้าเขาปล่อยแรงเต็มที่ ประตูอาจเปิดแต่ผู้คนจะถูกอัดไปด้วย เขาจึงรับหมัดของนายทหารโดยไม่ตอบโต้ ยื้อเวลาให้ตำรวจปลดโซ่จากขังใน

เมื่อน้ำพาเศษแกนพลังจากด้านล่างมา กระแสไฟกระจายไปยังราว สะพาน ธรรณีย์สั่งทุกคนถอย แล้วตอกแท่งโลหะที่ขนมาลงในดิน เขา ก้าวที่ละจังหวะ ระบายนประจุผ่านเท้าจนปลอกแขนแตกเป็นรอย คนดูไม่ รู้ว่าเขากำลังต่อสู้กับอะไร มีเพียงเอรินที่เห็นอุณหภูมิร่างกายพุ่งและ ช่วยเปิดทางระบายนให้ หลังเหตุการณ์ เขาถอนหายใจอยู่บนโคลน ไม่มีใคร นับว่าเขาชนะ แต่ไม่มีคนถูกไฟดูดเพิ่ม

เมื่ออรุณชวนเข้าร่วม ธรรณีย์บอกเรื่องคู่ชกก่อนเรื่องฝีมือ เขาขอส่งส่วน หนึ่งของค่าจ้างให้ครอบครัวนั้นต่อเนื่อง และขอให้เพื่อนช่วยสังเกตหาก เขาเริ่มไล่ตามเสียงเชียร์จนลืมคนตรงหน้า มาลินตรวจหัวใจและกำหนด ช่วงพักที่เขาต้องเชื่อฟัง ไม่ว่าศึกจะใกล้จบเพียงใด เขารับเงื่อนไขนั้น เหมือนรับบทเรียนที่ครูให้ไว้นานแล้ว

ปลูกแซนสายดินรุ่นใหม่ไม่มีเครื่องหมายผู้สนับสนุน มีแต่ร่องให้เสียบสายระบายและรอยขีดบอกระดับที่ต้องหยุด ธรณ์ชัยสอนสมาชิกใหม่ให้ล้มอย่างปลอดภัยก่อนออกหมัด เด็ดบางคนหัวเราะว่าการฝึกล้มไม่น่าตื่นเต้น เขาก็หัวเราะด้วย แล้วบอกว่าคนที่ลุกกลับไปกินข้าวได้ยังมีโอกาสเรียนทุกอย่างพุงนี้

เช้าวันออกเดินทาง คู่ชกเก่าส่งข้อความสั้นมาว่ารับเงินแล้ว และยังไม่อยากพบ ธรณ์ชัยพับจดหมายเก็บอย่างระมัดระวัง เขาไม่โกรธ ไม่อ้างว่าตนเปลี่ยนไปมากเพียงใด ก่อนก้าวไปกับแนวร่วม เขาวางเหรียญแชมป์ลงบนโต๊ะของครู แล้วเลือกถือชุดเครื่องมือซ่อมสายดินไปแทน ครั่งนี้เขาอยากเป็นคนที่เพื่อนยืนข้างได้อย่างปลอดภัย แม้ในวันที่หมัดของเขาไม่ชนะใครเลย

เนตรดาว ม่านวิญญาน

Netdao Manwinyan

ผู้อัญเชิญวิญญาน

ถิ่นกำเนิด: บึงหมอกเรืองแสง

อาวุธ / เครื่องมือ: โคมคืนเสียง

พลัง: รับฟังและอัญเชิญรอยสะท้อนของผู้จากไปที่สมักรใจตอบ

ข้อจำกัด: รอยสะท้อนไม่ใช่ผู้ตายทั้งคน ใช้ให้พูดความลับที่ไม่ยินยอมไม่ได้

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 18

ตัวละครจากสายอาชีพเดิม • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

เสียงที่ขออนุญาตก่อนเรียก

เนตรดาวได้ยินเสียงในหมอกตั้งแต่เด็ก บางเสียงเรียกคนรัก บางเสียงท่องทางกลับบ้านช้า ๆ ผู้ใหญ่ในบึงหมอกเรืองแสงต่างอธิบายสิ่งที่เธอได้ยินตามความเชื่อของตน แต่ยายผู้ทำโคมสอนเธอเพียงว่า การได้ยินใครไม่ได้แปลว่ามีสิทธิ์เรียกเขามา เนตรดาวจึงเติบโตพร้อมการเคาะขอบโคมสามครั้งและรอคำตอบเสมอ

ความสามารถพิเศษทำให้ผู้คนเดินทางมาถึงบ้านมากขึ้น บางคนถือสื่อเก่า บางคนถือคำขอโทษที่พูดไม่ทัน เธออยากช่วยทุกคน จึงเริ่มแปลเสียงขาดหายให้เป็นประโยคสมบูรณ์ เติมคำที่ตนคิดว่าครบครัน ต้องการฟัง หญิงคนหนึ่งกลับไปขายบ้านเพราะเชื่อว่าสามีที่ตายแล้วสั่งให้ไปตามหาลูกในเมืองเหนือ แต่เสียงที่เนตรดาวได้ยินจริงกล่าวเพียงชื่อเมือง ไม่ได้ให้คำสั่งใด

เมื่อหญิงนั้นกลับมาพร้อมหนี้และมือเปล่า เนตรดาวยอมรับว่าแต่งส่วนที่เหลือขึ้นเอง ความเจ็บหลังคำสารภาพยาวกว่าเสียงใดในหมอก เธอขายเครื่องประดับช่วยชดใช้และหยุดรับผู้มาขอคำตอบอยู่พักใหญ่ ยายไม่บอกว่าเจตนาดีเพียงพอ แต่ให้เธอซ่อมโคมที่กระฉกแตก เพื่อจำว่าความสว่างผ่านสิ่งชำรุดย่อมผิดรูปได้

เนตรดาวเริ่มจดเสียงตามที่ได้ยิน แยกคำชัดออกจากสิ่งที่คาดเดา และบอกทุกคนว่ารอยสะท้อนไม่ใช่ผู้ตายทั้งคน บางรอยเก็บเพียงอารมณ์ก่อนจากไป บางรอยไม่อยากจะพูดอีก เธอยอมให้คนโกรธเมื่อคำตอบคือไม่รู้ และยอมดับโคมเมื่อได้ยินคำปฏิเสธ ความสามารถของเธอค่อย ๆ มั่นคงขึ้นพร้อมกับสิ่งที่เธอหยุดอ้างว่าทำได้

สมาพันธ์ตราขาวต้องการใช้เธอค้นรหัสจากทหารที่เสียชีวิต พวกเขาส่ง โคมโหละซึ่งบังคับรอยสะท้อนให้วนซ้ำจนแตก เนตรดาวแอบเข้าไปในห้องทดลองและได้ยินเสียงคนร้องขอให้หยุด แม้การทำลายโคมจะทำให้ข้อมูลหาย เธอก็เปิดช่องระบายที่ละดวง รอยสะท้อนหนึ่งสมัครใจนำทางออกให้ ก่อนจางไปอย่างสงบ เธอจำชื่อเขาไว้ มิใช่เพราะเขาช่วยเธอ แต่เพราะเขาเคยมีชื่อ

เธอเดินทางมายังหมู่บ้านอรุณพร้อมรายชื่อผู้ถูกใช้ในการทดลอง คิน สะพานพัง เสียงในหมอกดังจนแทบแยกไม่ออก แต่เนตรดาวไม่เรียกทุกดวงมาเป็นกองทัพ เธอถามเฉพาะรอยสะท้อนของคนเฝ้าเรือซึ่งตอบรับให้ชี้ตำแหน่งเสาเกาที่ซ่อนได้น้ำ คนเป็นจึงใช้ข้อมูลนั้นชิงเชือกและพาผู้ติดค้างออกมาได้

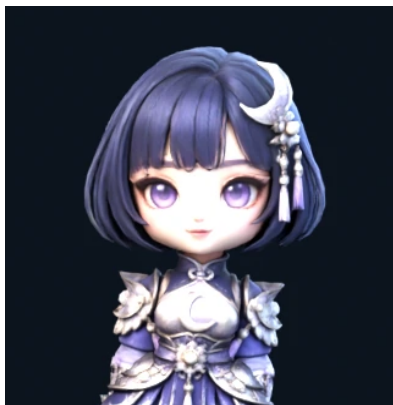
หลังการช่วยเหลือ เด็กหญิงคนหนึ่งขอให้เธอเรียกแม่กลับมา เนตรดาวคุกเข่าลงและบอกอย่างอ่อนโยนว่าทำเช่นนั้นไม่ได้ เด็กพลัคโคมของเธอล้ม เธอไม่ต่อว่า เพียงนั่งอยู่จนเด็กยอมจับมือ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเข้าใจว่าการไม่มีคำตอบไม่จำเป็นต้องทำให้ผู้ฟังถูกทิ้งให้อยู่ลำพัง

ที่ร้านนาฬิกาของอรัญ เธอเสนอสมุดคนรอด ซึ่งแยกผู้กลับมา ผู้สูญหาย และผู้เสียชีวิตที่ยืนยันแล้วออกจากกัน ชื่อไม่ถูกขีดทิ้งเพราะผู้มีอำนาจต้องการปิดยอด ศคินนำชื่อน้องชายมาฝาก เธอรับโดยไม่รับรองว่าจะพบ แต่สัญญาว่าจะไม่แปลงความหวังให้เป็นหลักฐานเท็จ

เนตรดาวเข้าร่วมแนวร่วมอรุณเพื่อเป็นทั้งผู้สื่อสารและผู้บันทึก เธอทำโคมคินเสียงให้เปิดจากข้างในได้ด้วย รอยสะท้อนที่ตอบรับจึงจากไปได้ทุกเวลา ก่อนออกเดินทาง ยายฝากกระจกใสแผ่นหนึ่งมาให้พร้อมคำว่าไม่ต้องส่องให้สว่างกว่าความจริง เธอติดมันไว้ข้างตะเกียง แล้วเดินเข้าสู่หมอกโดยตั้งใจฟังแม้เสียงที่ไม่ให้สิ่งใดแก่เธอเลย

อัศรา แดงอรุณ

Asara Daengarun

ทวนมังกะ

ถิ่นกำเนิด: อาณาจักรดาราม่วง

อาวุธ / เครื่องมือ: ทวนแนวฟ้า

พลัง: รวมแรงเป็นคลื่นตามแนวตรงและตริ่งพื้นที่ด้วยจุดคำสามตำแหน่ง

ข้อจำกัด: เปลี่ยนทิศกลางพุ่งไม่ได้ ต้องเลือกทางที่ไม่มีพวกเดียวกันขวาง

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 18

ตัวละครจากสายอาชีพเดิม • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ปลายทางที่หันออกจากบัลลังก์

อัศราเติบโตในลานฝึกของอาณาจักรดราม่วง ผมสีแดงทำให้เธอโดดเด่น ตั้งแต่ยังตัวเล็ก บิดาเป็นคนซ่อมทวน ไม่ใช่นายทหาร เขาสอนว่าคมเหล็กไปถึงได้ไกลเท่าที่ด้ามรับแรงไหว แต่เมื่อเธอได้รับเลือกเข้ากองคุ้มกัน บทเรียนที่ได้ยินบ่อยกว่าคือทหารที่ดีไม่หันกลับไปมองเมื่อได้รับคำสั่งแล้ว

เธอก้าวขึ้นเป็นหัวหน้าหน่วยเพราะไม่เคยปล่อยแนวแตก การโจมตีของเธอแม่นยำ รุนแรง และตรงที่สุดในกอง จนราชสำนักใช้เธอเป็นภาพแทนความมั่นคง อัศรายินดีรับเกียรติ เพราะเชื่อว่าอำนาจที่ได้รับจะช่วยปกป้องบ้านเกิดได้มากขึ้น เธอไม่ทันเห็นว่าใครถูกผลักออกจากภาพอันสง่างามนั้น

ภารกิจปราบเหตุจลาจลทำให้เธอพบแรงงานที่ขอค่าจ้างค้างจ่าย ผู้บังคับบัญชาสั่งฟุ่ทวนแยกฝูงชน อัศราตั้งท่าแล้วเห็นมือเด็กอยู่ระหว่างขาของผู้ใหญ่ เธอเปลี่ยนทิศไม่ทันเมื่อปล่อยแรงไปแล้ว จึงบิดตัวรับแรงย้อนจนหัวโหล่หลุด คลื่นกระแทกเฉือนกำแพงแทนผู้คน เสียงหินพังทำให้ทั้งลานเงียบ เธอเพ็งฝ่าฝืนคำสั่งต่อหน้าคนทั้งเมือง

ศาลทหารเรียกการกระทำนั้นว่าความลั้งเล เธอยอมรับว่าลั้งเลจริง และเสียใจที่ไม่ลั้งเลเร็วกว่านี้ อัศราถูกถอดยศ แต่เพื่อนร่วมหน่วยคนหนึ่งซ่อนสำเนาคำสั่งไว้ให้ เอกสารแสดงว่าการใช้กำลังถูกกำหนดไว้ก่อนข้อเรียกร้องมาถึงเมือง เธอจึงรู้ว่าตนถูกฝึกให้เป็นคำตอบที่ผู้มีอำนาจเลือกไว้แล้ว โดยไม่ต้องฟังคำถามของผู้คน

การออกจากกองทัพไม่ได้ทำให้เธอเป็นอิสระทันที เธอติดนิสัยออกคำสั่งแม้กับคนที่ไม่ได้เป็นลูกน้อง จนชาวบ้านที่ช่วยซ่อมทวนบอกว่าพวกเขามีชื่อ อัศราเริ่มถามก่อนให้ใครรับความเสี่ยง เรียนการอธิบายแผนและรับคำปฏิเสธ กระบวนการช้ากว่าการตะโกนคำเดียว แต่ทำให้เธอเห็นข้อผิดพลาดก่อนคนอื่นต้องจ่ายแทน

ในคืนสะพานอรุณ เธอเดินทางผ่านด่านพร้อมเอกสารฟ้องร้อง เห็นทหารกำลังทำสิ่งเดียวกับที่เธอเคยถูกล้าง อัศราวางตรายศเก่าบนพื้น ขอให้ทหารเปิดทางโดยรับปากจะให้การเอง เมื่อนายด่านปฏิเสธ เธอไม่พุงเข้าหาเขา แต่ปักทวนที่ฐานสะพาน ใช้จุดคำสามตำแหน่งสร้างแนวรั้วให้ผู้ลี้ภัยเดินทาง

พลังรอยประสานเกิดจากการคุมแรงที่เธอเคยคิดว่ามีไว้ทำลายเท่านั้น เอรินสร้างชั้นน้ำแข็งในจังหวะที่เธอค้า ศศินข้ามเงาเมื่อเธอหยุดเคลื่อนไหว อรัญรับแรงซึ่งหลุดแนว ทุกคนต้องรู้ว่าทวนจะพุงเมื่อไร ไม่มีใครเป็นเพียงคนประกอบฉากให้วีรบุรุษคนเดียว อัศรารู้สึกถึงความแข็งแรงแบบที่ยศเก่าไม่เคยมอบให้

เมื่อสืบคนหาหรือว่าจะทำอะไรต่อ เธอเสนอหน่วยเคลื่อนที่ที่สมาชิกตรวจสอบหัวหน้าได้ และผู้คุ้มกันไม่มีสิทธิ์บังคับผู้ลี้ภัยไปตามทางที่ตนเลือก มาลินเพิ่มสิทธิ์หยุดการรบเพื่อช่วยคนเจ็บ นิรัชขอช่องทางแจ้งคำสั่งผิด อัศราเขียนทุกข้อด้วยมือซึ่งยังปวดจากหัวไหล่ เธอไม่ต้องการสร้างกองทัพเก่าภายใต้ชื่อใหม่

บิดาส่งด้ามทวนใหม่มาให้ แข็งแรงพอรับแรงแต่ยืดหยุ่นเมื่อถูกบิด อัศราตั้งชื่อว่าทวนแนวฟ้า คืนก่อนออกเดินทาง เธอไปยืนหน้ากระจก ถอดเครื่องประดับยศชิ้นสุดท้ายออก แล้วผูกผ้าธรรมดาที่คนงานให้ไว้แทน เธอยังรักบ้านเกิด แต่ความรักนั้นจะไม่ทำให้เธอหันปลายอาวุธเข้าหาคนที่บ้านควรคุ้มครองอีก

เช้าวันก่อตั้งแนวร่วมอรุณ เธอเป็นคนยืนท้ายขบวน ตรวจว่าเกวียนของผู้บาดเจ็บออกมาครบ ไม่มีแท่นสูงให้กล่าวสุนทรพจน์ มีเพียงล้อจมนโคลนที่ต้องช่วยกันดัน เมื่อเกวียนขยับ อัศราหัวเราะทั้งที่แขนเจ็บ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอพาคนไปข้างหน้าโดยไม่ต้องมีใครคุกเข่ารับคำสั่งก่อน

02

ประตู ป่า และเส้นน้ำ

เรื่องกำเนิดลำดับ 11-20

ทุกชีวิตเริ่มต้นต่างกัน • แต่เลือกสร้างทางที่เดินร่วมกันได้

วัชรเวศ อัครทวาร

Vajrawej Akrathawan

ผู้พิทักษ์ประตู

ถิ่นกำเนิด: ด้านศีลาระหว่างโลก

อาวุธ / เครื่องมือ: กระบองหลักทวาร

พลัง: ตั้งเขตคุ้มครองที่แบ่งรับแรงกระแทกให้ผู้หลบภัย

ข้อจำกัด: เขตอยู่ได้เมื่อเขายืนอยู่ภายใน และทุกชีวิตข้างในมีน้ำหนักเท่ากัน

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

AR-011 / ORIGIN

ยักษ์ผู้เลือกเปิดประตู

วัชรเวศถูกเลี้ยงมาให้ยืนตรงกลางประตู ร่างใหญ่ ผิวเขียว และกระบองหนักทำให้เขาเหมาะกับงานที่บรรพชนทำมาหลายรุ่น ผู้ผ่านทางมักจำเขาเป็นรูปปั้นมากกว่าคน เขาได้ยินความลับจากคนที่คิดว่าผู้เฝ้าประตูไม่จำเป็นต้องฟัง และจำกลิ่นอาหารจากครอบครัวที่หยุดพักใต้เงาของตนได้ดีกว่าเสียงสรรเสริญในพิธี

หลังคืนฟ้าขาด ด้านศีลาระหว่างโลกกลายเป็นจุดผ่านสำคัญ สมาพันธ์ตราขามอบบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิ์เดินทางแก่เขา วัชรเวศภูมิใจที่ได้ช่วยรักษาระเบียบ เขาทำตามบัญชีอย่างตรงไปตรงมา แม้ต้องปฏิเสธคนที่เคยแบ่งน้ำให้ตน เพราะเชื่อว่าชื่อยกเว้นเล็กน้อยจะทำให้ประตูทั้งบานพัง

วันหนึ่งช่างหินชื่อปานพาภรรยาที่กำลังคลอดมาถึง ใบอนุญาตเปียกฝนจนตราเลื่อน วัชรเวศให้รอเจ้าหน้าที่รับรอง ปานคุกเข่าขอเพียงทางไปหาหมอ เขายังคงยืนตรงตามคำสั่ง เด็กคลอดข้างประตูและรอดชีวิตแต่มารดาเสียเลือดจนไม่อาจเดินได้อีก ปานไม่กลับมาด่าว่า เขาเพียงเลิกเงยหน้าทักยักษ์ที่เคยคุ้นเคย

ความเงยหน้านั้นติดตามวัชรเวศนานกว่าคำสาป เขาทบทวนกฎทีละข้อและพบว่าไม่มีบรรทัดใดบอกให้ปล่อยคนป่วยรอจนเกิดอันตราย เขาเองต่างหากที่เลือกความแน่นอนของบัญชีแทนความยากของการตัดสินใจเมื่อขอเพิ่มทางฉุกเฉิน ผู้บังคับบัญชาตอบว่าหน้าที่ของกระบองคือขวาง ไม่ใช่คิด

ปีที่สิบเก้า กลุ่มผู้ลี้ภัยมาถึงพร้อมหน่วยแนวร่วมอรุณที่กำลังตรวจเส้นทาง เศษหินจากรอยแยกเริ่มตก แต่เจ้าหน้าที่สั่งปิดประตูเพราะฝั่งนอกมีคนไร้ทะเบียน วัชรเวศเห็นปานอยู่ในกลุ่มนั้น อุ้มเด็กที่เกิดข้างเท้าของตน เขายกกระบอกขึ้น ทุกคนถอยเพราะคิดว่าจะถูกไล่ ก่อนปลายกระบอกกระแทกเข้ากลอนด้านในจนแตก

เขาตั้งเขตคุ้มครองรอบผู้คน แรงกระแทกจากหินทุกก้อนผ่านเข้าร่างเขาเท่า ๆ กัน ไม่ว่าคนใดเขตจะมีตราหรือไม่ วัชรเวศพยายามรับทั้งหมดจนเข้าทรุด แล้วได้ยินอัครพาวารบอกให้แบ่งพื้นที่ อรัญช่วยค้าแนวหน้า ส่วนเอรินสร้างทางเลี้ยว เขายอมลดเขตให้ทุกคนช่วยกันรับ ไม่มีประตูใดควรต้องพึ่งคนคนเดียวที่ห้ามลี้ม

เมื่อคนสุดท้ายออกมา เจ้าหน้าที่ประกาศปลดเขาและเรียกกระบอกคืน วัชรเวศคืนตราประจำด่าน แต่ขอถือกระบอกไว้เป็นหลักฐานว่ามันเคยถูกใช้ปิดทางอย่างไร เขาไปหาปาน ไม่ขอให้ลี้มเรื่องเก่า เพียงเสนอช่วยค่ารักษาและพาครอบครัวเดินทางจนถึงหมอ ปานรับความช่วยเหลือแต่ยังไม่เรียกเขาว่าสหาย

ที่ค่ายแนวร่วม วัชรเวศนั่งอยู่ไกลกองไฟเพราะกลัวบังแสง เด็กของปานเดินมาถามว่าข้างตัวเขาอุ่นไหม เขาขยับพื้นที่ให้โดยไม่แตะตัวเด็กจนได้รับอนุญาต ช่วงขณะนั้นเขาเข้าใจว่าการคุ้มครองไม่ใช่การทำให้คนจำเป็นต้องอยู่ใต้เงาตน แต่คือการให้พวกเขาเลือกได้ว่าจะอยู่หรือเดินจากไป

เขาเข้าร่วมในฐานะผู้พิทักษ์จุดอพยพ กำหนดทางออกทุกเขตให้เห็นชัดและฝึกคนอื่นใช้กระบอกหลักทวารแทนตนได้ เงื่อนไขแรกที่เขาขอคือห้ามใช้รูปร่างของเขาข่มขู่ผู้มาขอความช่วยเหลือ เมื่อออกเดินทางอีกครั้ง วัชรเวศไม่ได้ยืนกลางประตู เขายืนข้างบานที่เปิดอยู่ และนับผู้ผ่านทางด้วยชื่อเท่าที่พวกเขายินติดบอก

หิรัณย์ วายุขาว

Hiran Wayukhao

นักรบวานรเมฆ

ถิ่นกำเนิด: ชุมชนเมฆแขวน

อาวุธ / เครื่องมือ: ดริเพชราว

พลัง: ก้าวบนกระแสนลมและสร้างงังหะหลอกด้วยการเคลื่อนที่รวดเร็ว

ข้อจำกัด: ลมไม่อาจรับน้ำหนักได้ไม่จำกัด การแบกผู้อื่นทำให้ความเร็วลดลง

เข้าร่วมเนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

เสียงหัวเราะเหนือกองเถ้า

หิรัญย์เกิดในชุมชนเมฆแขวน ที่ซึ่งเด็กวานรเรียนทรงตัวก่อนเขียนหนังสือ เขาตัวเบา ขนขาว และหัวเราะง่ายจนผู้เฒ่าบอกว่าเสียงหัวเราะของเขาคงตกลงพื้นไม่ได้ ตรีสันที่ใช้แสดงกายกรรมเป็นของพี่สาว ผู้หาเลี้ยงบ้านด้วยการเดินเชือก เธอสอนว่ามุกตลกที่ดีต้องทำให้คนดูคลายมือ ไม่ใช่ทำให้คนบนเชือกเสียสมาธิ

ชื่อเสียงพาเขาออกจากชุมชนไปแสดงตามด่าน หิรัญย์ชอบเสียงปรบมือ และชอบหนีการพูดเรื่องยากด้วยมุกตลก เมื่อแม่เริ่มป่วย เขาส่งเงินกลับมากขึ้นแทนกลับไปหา เมื่อพี่สาวขอให้ช่วยตรวจเชือกชุมชนที่เสื่อมสภาพ เขาบอกว่าเธอกังวลเกินไป แล้วรับงานแสดงใหญ่ในเมืองต่อ

พายุฤดูร้อนทำให้สะพานเมฆขาด บ้านหลายหลังร่วงสู่หน้าผาชั้นล่าง ไม่มีใครเสียชีวิตเพราะพี่สาวพาคนอพยพทัน แต่เธอบาดเจ็บที่ขาจนเดินเชือกไม่ได้ หิรัญย์กลับมาพร้อมของฝากราคาแพงซึ่งไม่มีที่วาง เขาพยายามพูดให้ทุกคนหัวเราะเหมือนเดิม ก่อนพี่สาวถามว่าเขาจะยอมเสียใจโดยไม่รับเปลี่ยนเป็นเรื่องซ้ำได้หรือยัง

เขาอยู่ซ่อมบ้านและพบว่าตนไม่เก่งงานที่ไม่มีคนดู ความว่องไวใช้ชนของได้ แต่ยกคานหนักคนเดียวไม่ได้ หิรัญย์ทำคานหลุดจนข้างเกือบตกหน้าผา เขาต้องเลิกประกาศว่าทำได้ทุกอย่างแล้วเรียนถ้ำน้ำหนัก ถ้ามุดยัด ถ้ามุดว่าใครพร้อม เขายังหัวเราะ แต่เริ่มฟังคำตอบหลังเสียงหัวเราะของคนอื่นด้วย

พลั้งเดินบนลมปรากฏระหว่างชิงทางชั่วคราว เขาเหยียบกระแสน้ำตัวไป
ถึงอีกฟากได้อย่างสวยงาม แต่เมื่ออุ้มเด็กกลับ ลมยุบลงเพราะน้ำหนัก
เพิ่ม หิรัญย์ใช้ตรีเกี้ยวเชือกพัน ปลายนิ้วเลื้อยไหล ขณะที่เด็กกอดแน่น
เขาร้องเรียกคนทั้งชุมชนให้ตื่น เป็นครั้งแรกที่เสียงเรียกของเขาไม่มีมุก
ปิดท้าย

ปีที่สิบเก้า คณะของวารินมาถึงเพื่อเปิดเส้นทางช่วยเหลือบนหน้าผา
หิรัญย์รับหน้าที่นำทางด้วยความมั่นใจเก่า ก่อนพบว่าลมในช่องเขา
เปลี่ยนจากเครื่องประทับของด่าน เขายอมรับต่อหน้าทุกคนว่าตน
ประเมินผิดและขออภัย เจ้าหน้าที่ผู้ว่าจ้างกล่าวหาว่าซี้ตลาด แต่ผู้ที่เดิน
ตามเขายังมีชีวิตพอจะกลับมาวางแผนใหม่

ในการเดินทางครั้งต่อมา เขาแบ่งสัมภาระ คำนวณช่วงพัก และใช้ภาพ
เคลื่อนไหวรวดเร็วเครื่องยิงให้หันออกจากเส้นช่วยเหลือ ตรีเพชรขาว
ไม่ได้มีไว้ตัดหัวศัตรูในเรื่องเล่าของเขา แต่ใช้เกี้ยวสาย ตรึงสมอ และ
ป้องกันผู้ตามมา เมื่อเขาซาลงพอให้คนอื่นไปด้วย ทางที่เคยเป็นการ
แสดงของคนเดียวก็นกลายเป็นสะพานของชุมชน

พี่สาวเป็นคนบอกให้เขาเดินทางกับแนวร่วมอรุณ เธอไม่ได้ต้องการให้
เขาชดใช้ด้วยการหยุดชีวิตตลอดไป แต่ขอให้กลับมาจริงตามวันที่พูด
หิรัญย์จดวันส่งข่าวไว้บนด้ามตรีและฝากรายได้ส่วนหนึ่งให้กองซ่อม
สะพาน เขาเลิกซื้อของฝากรชิ้นใหญ่ เปลี่ยนเป็นเชือกดี ยา และเวลาที่จัด
ไว้ให้คนในบ้าน

คืนก่อนจาก เขาแสดงกายกรรมเล็ก ๆ บนเชือกเดี่ยวให้เด็กดู พี่สาวนั่งติ
กลองอยู่ข้าง ๆ เมื่อทำท่าพลาด เขาไม่กลบด้วยคำโอ้อวด แต่ก้มขอบคุณ
คนที่ช่วยจับเชือก เด็กหัวเราะกันอย่างปลอดภัย หิรัญย์รู้ว่าเสียงหัวเราะ
ยังมีที่อยู่เหนือกองเถาได้ ตราบใดที่มันไม่ถูกใช้บังคับให้ผู้เจ็บปวด
แสร้งว่าตนไม่เจ็บ

ศิลคราม วรินทร์

Silakhram Warin

ราชันสิบเสียด

ถิ่นกำเนิด: นครวงกตศิลา

อาวุธ / เครื่องมือ: ธนูพหุเสียด

พลัง: สิบใบหน้ารับรู้คนละมุมและร่วมคำนวณวิถีอาวุธ

ข้อจำกัด: เมื่อเสียดภายในปฏิเสธกัน ร่างกายจะหยุดนิ่งจนหาข้อตกลงได้

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

กษัตริย์ผู้ต้องฟัง

ศิครามมีสิบใบหน้า แต่ในท้องพระโรงอนุญาตให้พูดเพียงเสียงเดียว ตั้งแต่วัยเยาว์ เขาถูกฝึกให้เลือกใบหน้าที่สงบที่สุดออกสู่สายตาประชาชน ส่วนหน้าที่หวาดกลัว สงสัย หรืออ่อนโยนถูกปิดด้วยเครื่องประดับ ราชครูบอกว่ากษัตริย์ต้องไม่ลังเล เพราะประชาชนไม่อาจฟังคนที่เถียงกับตนเองได้

เขาสืบราชบัลลังก์นครวงกตศิลาหลังคืนฟ้าขาด เส้นทางค้าผูกตัด เมืองขาดอาหาร ศิครามทำสัญญากับสมาพันธ์ตราขาวแลกสิทธิ์ควบคุมประตูชั้นล่างเพื่อรับเสียง เสียงหนึ่งในตัวคัดค้านว่าเมืองชั้นล่างจะสูญเสียทางออก แต่เขาบังคับให้เสียงนั้นเงียบด้วยมนตร์ผนึกและลงนามท่ามกลางเสียงปรบมือ

หลายปีต่อมา เมืองชั้นบนยังมึนงงเสียง ส่วนด้านล่างเริ่มนับมืออาหารแทนวัน ศิครามได้รับรายงานที่เรียบร้อยเสมอ จนเด็กส่งเอกสารแอบซ่อนขนมปังแข็งไว้ในกล่องราชสาส์นพร้อมคำถามว่าเหตุใดอาหารของฝ่าบาทจึงไม่เหมือนของเรา เขาสั่งตรวจสอบและพบว่าเจ้าหน้าที่แปลงเสียงร้องเรียนเป็นคำขอบคุณก่อนส่งถึงตน

สิ่งที่ทำให้เขาสะเทือนที่สุดไม่ใช่การถูกหลอก แต่คือการเห็นลายมืออนุมัติของตนบนระเบียบที่ห้ามร้องทุกข์ซ้ำ ใบหน้าที่ถูกผนึกเริ่มร้องออกมาพร้อมกัน ร่างกายเขาหยุดนิ่งกลางพิธี ไม่มีคำสั่งใดออกจากปากได้ ทหารคิดว่าเป็นการลอบทำร้าย จับคนบริสุทธิ์หลายคนก่อนเขาจะรวบรวมเสียงสั่งให้หยุด

ศิลปกรรมถอดเครื่องประดับปิดหน้าและเดินลงเมืองชั้นล่าง เขาถูกตำ ถูกปฏิเสธอาหาร และถูกขอให้ไปดูคนป่วยแทนบุตรพรพจน์ เขาฟัง โดยไม่ใช้ทหารบังคับความเจ็บ สิบใบหน้าเห็นบ้านเดียวกันจากสิบมุม บางหน้าต้องการชดใช้ด้วยเงิน บางหน้าต้องการลงโทษเจ้าหน้าที่ บาง หน้ารู้ว่าผู้นุมิตคนแรกยืนอยู่ตรงนั้นเอง

ปีที่สิบเก้า ด่านสมภาพันธุ์จะปิดประตูชั้นล่างถาวรเพื่อรักษาสัญญา ศิลปกรรมพยายามสั่งห้าม แต่ตราประทับเดิมมีอำนาจเหนือคำสั่งใหม่ เขา จึงใช้ธนูพหูเสียงยิงทำลายกลไกที่ตนเคยคุ้มครอง แต่ละใบหน้าต้อง คำนวณแนวเดียวกันให้คนหนีไม่ถูกกลุกลง ร่างเขาค้างอยู่จนยอมรับ ร่วมกันว่าไม่อาจรักษาทั้งบัลลังก์และสัญญาที่ทำร้ายผู้คนได้

ลูกศรสุดท้ายเปิดช่องระบายให้เมืองล่าง ทว่าแรงสะท้อนทำลายห้อง บัลลังก์ด้านบน ศิลปกรรมเห็นสัญลักษณ์ราชวงศ์พังลงโดยไม่มีมือพอรับ ไว้ แนวร่วมอรุณซึ่งเข้าช่วยเส้นทางอพยพพบเขากำลังแบกแผ่นหินออกจากบ้านคนงาน ไม่มีมงกุฎ แต่ยังมีควมรับผิดชอบที่ถอดทิ้งไม่ได้

เขาประกาศคืนอำนาจการจัดเสียบึงให้สภาชุมชน เปิดบัญชีสัญญา ทั้งหมด และยอมเข้าสู่กระบวนการพิจารณาความผิด การร่วมแนวร่วม เป็นภารกิจช่วยฟื้นเส้นทางภายใต้การรายงานกลับเมือง มิใช่การหนีคำ ตัดสิน เขาให้ประชาชนแต่งตั้งผู้ติดตามตรวจงานได้ และเก็บที่นั่งของผู้ คัดค้านไว้ทุกครั้งที่ประชุม

เมื่อเดินทางออกจากนคร เด็กที่ส่งขนมปังมาถามว่าเขาจะกลับมาเป็น กษัตริย์อีกไหม ศิลปกรรมใช้เวลาตอบนานกว่าที่ราชครูเคยอนุญาต “ข้า จะกลับมาฟังคำตอบของพวกเจ้า” เขากล่าว สิบใบหน้าไม่ได้เห็นพ้องทุก เรื่อง แต่ไม่มีหน้าใดถูกปิดไว้ ความเข้มแข็งที่เขากำลังเรียนรู้จึงไม่ใช่การ มีคำสั่งเดียวเสมอไป หากเป็นการอยู่กับหลายเสียงนานพอให้การตัดสิน ใจรับผิดชอบต่อคนที่ต้องอยู่กับผลของมัน

ธารเคศ

Tharakes

ผู้รักษาแม่น้ำใต้โลก

ถิ่นกำเนิด: แม่น้ำชั้นราก

อาวุธ / เครื่องมือ: เขี้ยวและเกล็ดธาร

พลัง: นำทางน้ำและรับรู้พิษที่ไหลอยู่ในสายน้ำเดียวกัน

ข้อจำกัด: สร้างน้ำจากความว่างเปล่าไม่ได้ และรับรู้ไว้ในเกล็ดได้จำกัด

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

AR-014 / ORIGIN

น้ำที่ไม่จำพรมแดน

ธารเคศจำโลกด้วยรสของน้ำ เขารู้ว่าฝนตกบนเขาใดจากความเย็น รู้ว่าผลไม้สุกริมฝั่งจากกลิ่นหวานที่ผ่านเกล็ด ใต้ดินมีแม่น้ำซึ่งเชื่อมบ่อน้ำ ร้อย และเฝ้าของเขารักษามันมานานจนมนุษย์ลืมน้ำว่าบ่อน้ำแต่ละแห่งไม่ได้แยกจากกัน

ครั้งยังเล็ก เขาชอบขึ้นไปฟังเด็กเล่นนิทานริมคลอง เด็กคนหนึ่งโยนดอกไม้ให้ทุกฤดูฝน เมื่อโตเป็นช่างสร้างเขื่อน เด็กคนนั้นกลับมาพร้อมแผนแบ่งน้ำให้เมืองใหญ่ ธารเคศใส่ใจความคุ้นเคย ยอมให้สร้างประตูกันต้นน้ำโดยเชื่อคำว่าจะเปิดตามฤดูกาล เขาไม่เคยเรียนภาษาสัญญาและไม่คิดว่าคำว่าชั่วคราวจะยาวเกินชีวิตของคนที่ถูกดู

หลายปีผ่านไป น้ำที่ไหลลงชั้นรากเริ่มขม บ่อเล็กแห้งก่อนบ่อใหญ่ เฝ้าของเขาส่งให้ปิดทางน้ำใต้ดินตอบโต้มนุษย์ ธารเคศเห็นลูกของผู้สร้างเขื่อน ตักโคลนกลับบ้านแล้วทำไม่ได้ เขาจึงแอบนำกระแสน้ำผ่านช่องหินแคบช่วยหมู่บ้าน ทว่าเส้นทางนั้นดึงน้ำจากแอ่งพักไข่ของเฝ้า ไข่บางส่วนหยุดเติบโต ความเมตตาที่ไม่คิดถึงทั้งสายน้ำสร้างความเสียหายอีกแห่ง

ธารเคศยอมรับผิดและเดินทางขึ้นไปหาต้นเหตุ เขาพบช่างเขื่อนชรา นอนป่วยอยู่กับแผนผังที่แก้ไขไม่ได้แล้ว เจ้าของคนใหม่เพิ่มท่อของโรงงานโดยไม่แจ้งเขา ชายชราขอให้ธารเคศทำลายเขื่อนด้วยความโกรธ แต่หากเขื่อนแตก น้ำพิษจะท่วมชุมชนล่าง ธารเคศเก็บข้าวและถามหาทางระบายแทนคำขอโทษที่ไม่มีเวลาแก้ผล

ปีที่สิบเก้า หลินอวี้กับหน่วยสำรวจมาถึงพร้อมบันทึกคุณภาพน้ำ พวกเขาไม่เห็นตรงกันทันที เธออยากเปิดท่อเร็วเพื่อช่วยคนป่วย เขากลับแอ้งฟักไข่เสียหายอีก ทั้งสองวางแผนฝังบนหินและเติมบ้านของมนุษย์กับแหล่งชีวิตใต้ดินลงในแผ่นเดียวกัน เป็นครั้งแรกที่ไม่มีฝ่ายใดถูกวาดไว้นอกขอบกระดาษ

ธารเคศใช้ลำตัวตริงประตูน้ำขณะข้างเปลี่ยนทาง เขารับพิษบางส่วนไว้ในเกล็ด แต่เมื่อเกล็ดเริ่มดำ เขายอมถอนตัวตามสัญญาณแทนพื้นเป็นผู้เสียสละเพียงตนเดียว เอรินลดความเร็วกระแส มาลินจัดแปลงพืชรองน้ำ และคนริมฝั่งผลัดกันขนตะกอน งานกินเวลาหลายวัน ไม่มีคลื่นเดียวที่ชำระทุกอย่างได้สะอาด

น้ำดีไหลกลับขึ้นรากในคืนที่ไขใบสุดท้ายเริ่มขยับ ธารเคศไม่ได้รับการต้อนรับอย่างวิบุรุษจากทุกคน ผู้เฒ่ายังคงโกรธที่เขาฝ่าฝืน แต่ยอมรับข้อตกลงตรวจน้ำร่วมกับชุมชนเหนือดิน เขาขอออกเดินทางกับแนวร่วมเพื่อค้นเส้นน้ำที่ถูกตัด และส่งแผนที่กลับมาให้ทั้งสองฝ่ายอ่านได้

ช่างเขื่อนฝาดอกไม้แห้งซึ่งเก็บจากวัยเด็กมาให้ ธารเคศไม่เก็บไว้เป็นสัญลักษณ์ว่าทุกอย่างถูกให้อภัย เขาวางมันข้างแบบประตูน้ำที่แก้แล้ว เป็นเครื่องเตือนว่าความผูกพันต้องได้รับการดูแลด้วยการกระทำ มิใช่ใช้แทนความรับผิดชอบ

ก่อนจาก เขาขึ้นจากน้ำให้เด็กริมคลองเห็นทั้งตัวเป็นครั้งแรก เด็กถามว่าแม่น้ำเป็นของใคร ธารเคศมองแสงจากบ้านทั้งสองฝั่งแล้วตอบว่าไม่มีใครตีมันจากมันคนเดียวได้ เขาเคลื่อนไหวออกไปใต้กระแสน้ำที่ยังมีรสขมจาง ๆ โดยรู้ว่าการรักษาสายน้ำเป็นงานที่ต้องกลับมาทำอีก ไม่ใช่ชัยชนะที่ประกาศเสร็จได้ในวันเดียว

สุริยปักษ์

Suriyapak

นักรบปีกสุริยะ

ถิ่นกำเนิด: หน้าผากระหว่างเกาะลอย

อาวุธ / เครื่องมือ: กรงเล็บและปีกทอง

พลัง: ความคุ้มครองและแยกตัวและตัดแรงลมด้วยแนวปีก

ข้อจำกัด: บินในอุโมงค์แคบไม่ได้ ปีกที่เสียหายต้องพักผ่อนจริง

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ฟ้าที่ไม่ใช่กรรมสิทธิ์

บนหน้าผาเกาะลอย สุริยปักษ์เรียนว่าความสูงคือความปลอดภัย ผู้ใหญ่ ชี้ลงไปยังเงามืดของพื้นโลกแล้วเล่าเรื่องภัยที่บินขึ้นมาไม่ได้ เขาเติบโต เป็นนักรบปีกทอง ผู้ลาดตระเวนเหนือเขตแดนและเชื่อว่าฟ้าที่ตน ปกป้องเป็นมรดกของเผ่า

เขาเคยไล่เรือเหาะของพ่อค้าลงจากช่องลมเพราะไม่มีตรา เมื่อเรือตก เขารายงานเพียงว่าขับผู้บุกรุกสำเร็จ หลายเดือนต่อมา เด็กบนเกาะนำ กล่องดนตรีจากซากเรือมาให้ซ่อม ด้านในมีชื่อผู้รับเป็นเด็กอายุเท่ากัน สุริยปักษ์เริ่มคิดถึงคนบนเรือในฐานะคนมีปลายทาง ไม่ใช่จุดดำที่ละเมิด เส้นแบ่งบนแผนที่

เมื่อรอยแยกเปลี่ยนกระแสลม เกาะลอยเริ่มเสียดสมดุล สถาปิกสั่งปิด ช่องลมทุกสายให้ชุมชนตนอยู่รอด สุริยปักษ์ทำตามก่อนพบว่าพื้นดิน ด้านล่างไม่มีฝนและใบพัดสูบน้ำหยุดหมุน เขายื่นรายงาน แต่ได้รับคำ ตอบว่าปัญหาคนที่บินไม่ได้ไม่ใช่หน้าที่ของผู้พิทักษ์ฟ้า

เขาลงไปตรวจสอบและถูกชาวบ้านขวางกั้น เพราะจำปีกที่ไล่เรือได้ สุริยปักษ์เกือบตอบโต้ด้วยลม ก่อนเห็นหญิงคนหนึ่งถือกล่องดนตรีแบบ เดียวกัน เธอไม่ต้องการคำอธิบายเรื่องกฎ เธอต้องการรู้ว่าพี่ชายบนเรือ มีโอกาสลงจอดที่อื่นหรือไม่ เขาไม่รู้ เพราะวันนั้นไม่เคยมองตามหลังขับ ไล่สำเร็จ

สุริยปักษ์ค้นซากเรือจนพบผู้รอดชีวิตสองคนอยู่ในเหมืองร้าง ขนปึกฉีก ระหว่างลอดช่องแคบ เขาเอื้อมถึงพวกเขาแต่บินพาออกมาไม่ได้ จึงต้องอยู่รอความช่วยเหลือในที่ซึ่งตนเคยดูถูกว่าเป็นโลกของผู้ไร้ปึก ความมืดทำให้ฟังเสียงคนได้ชัดขึ้น ชายคนหนึ่งเล่าเรื่องลูกสาวโดยไม่รู้ว่าผู้ฟังคือคนที่ทำให้เรือตก

ธารเคศกับหน่วยแนวร่วมซึ่งสำรวจน้ำใต้ดินพบพวกเขา สุริยปักษ์สารภาพต่อผู้รอดชีวิตก่อนออกจากเหมือง ทั้งสองไม่ให้ภัย แต่ยอมให้เขาแบกเครื่องมือและกลับไปให้การ เขาต้องพักขนปึกหลายสัปดาห์ระหว่างนั้นทำงานพื้นดิน เรียนรู้ว่าการไปถึงจุดหมายช้าไม่ได้ทำให้ชีวิตของผู้เดินมีค่าน้อยกว่า

ปีที่สิบเก้า เกาะลอยเผชิญพายุย่อน สภาขอให้เขากลับไปปิดลมอีกครั้ง เขาเสนอเปิดทางระบายร่วมกับพื้นดินแทน ชาวบ้านช่วยสร้างเสาค้ำธารเคศรักษาสายน้ำ และเขานำกระแสแยกตัวออกจากเกาะโดยยอมสูญเสียพื้นที่ส่วนหนึ่ง ไม่มีฝ่ายใดได้ทุกอย่าง แต่ทั้งสองโลกไม่ต้องกินความอยู่รอดของกันและกัน

สุริยปักษ์ส่งคืนตำแหน่งผู้ครองช่องฟ้าและรับหน้าที่สำรวจเส้นทางอากาศของแนวร่วม การเดินทางทุกครั้งต้องมีจุดลงจอดและแผนช่วยผู้บินไม่ได้ เขากลับไปหาครอบครัวผู้สูญหายจากเรือที่ละบ้าน ส่งสิ่งของที่ค้นพบและบอกสิ่งที่ตนไม่รู้ตามจริง

เมื่อขนปึกใหม่ขึ้น เขาไม่ได้ทดลองบินสูงที่สุดเหมือนทุกครั้ง แต่บินต่ำเหนือเส้นทางเกวียนให้เด็กที่เดินอยู่เห็นได้ ถ้ามีคนต้องการความช่วยเหลือ พวกเขาจะรู้ว่าควรเรียกไปทางไหน สุริยปักษ์ยังรักท้องฟ้า ทว่าความรักครั้งนี้ทำให้เขาอยากเปิดมันให้กว้างพอสำหรับการเดินทางของคนอื่นด้วย

รินปักษา

Rinpaksa

ผู้ร้ายเพลงปึก

ถิ่นกำเนิด: สวรรค์แห่งป่าหยก

อาวุธ / เครื่องมือ: ปีกและกำไลกังวาน

พลัง: จัดจังหวะลมหายใจของผู้สมัครใจฟังเพื่อพยุขสมาริและการเคลื่อนไหว

ข้อจำกัด: ความคมใจไม่ได้ เสียงที่ถูกบังคับร้องทำให้พลังเสียจังหวะ

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

บทเพลงที่ไม่ขออนุญาตบิน

รินปั๊กษาจำเสียงกำไลของแม่ได้ดีกว่าเพลงกล่อม แม่เป็นผู้ดูแลสวน ระวังซึ่งแขวนเสียงของแต่ละฤดูไว้ตามกิ่งไม้ เด็กหญิงเรียนรำจากการดู นกหลบฝน เรียนร้องจากการฟังคนงานพักเหนื่อย ก่อนถูกเลือกให้เข้า โรงละครของผู้ครองป่าหยกเพราะป๊องงามและเสียงที่ทำให้ห้องทั้งห้อง เงียบลงได้

ชีวิตในโรงละครดูหรูหราจากภายนอก เสื้อผ้าสวย อาหารดี และไม่มีใคร ต้องออกหาเงินเอง แต่ประตูเปิดเฉพาะเวลาที่กำหนด ผู้แสดงต้องยืม แม่ได้รับข่าวร้าย และเพลงทุกเพลงต้องจบด้วยคำชมเจ้าของโรง ริน ปั๊กษาค่อย ๆ ร้องเก่งขึ้นพร้อมกับพูดสิ่งที่คิดได้น้อยลง

เธอมีเพื่อนชื่ออิง ผู้ชอบแต่งเพลงที่ไม่มีตอนจบ ครั้งหนึ่งอิงขอหยุด แสดงไปดูพ่อป่วยแล้วถูกตัดสิทธิ์ขึ้นเวที รินปั๊กษาไม่คัดค้านเพราะกลัว เสียตำแหน่ง เธอร้องแทนเพื่อนในคืนนั้น ได้รับเสียงปรบมือยาวที่สุด แต่หลังม่านพบว่าอิงออกจากโรงไปแล้วพร้อมหนี้ค่าฝึกที่เรียกเก็บ ย้อนหลัง

รินปั๊กษาเริ่มร้องไม่ออกในบางท่อน หัวหน้านางบอกให้คิดถึงคนดู เธอ กลับคิดถึงคนที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ยืนอยู่ตรงนั้น จึงแต่งเพลงสั้นจาก จังหวะเดินของคนงานโดยไม่ใส่คำสรรเสริญ ระหว่างซ้อม เธอพบว่าเมื่อ ผู้ฟังสมัครใจร่วมจังหวะ ลมหายใจของทุกคนประสานกันจนยากฉีก หนักได้ง่ายขึ้น แต่เมื่อถูกสั่งให้ร้อง เสียงจะสะดุดจนพลั้งหาย

วันพิธีสำคัญ เจ้าของโรงสังให้ใช้พลังทำให้ผู้ประท้วงเจ็บ รินปึกษารู้ว่าตนควบคุมใจใครไม่ได้ และไม่ยอมแสร้งว่าทำได้ เธอหยุดกลางเพลง บอกต่อหน้าคนดูว่าคนงานยังไม่ได้ค่าจ้าง ความเจ็บครั้งนั้นไม่ได้เกิดจากมนตร์ มันเกิดจากทุกคนเพิ่งได้ยินประโยคที่โรงละครห้ามพูด

เธอถูกขังในห้องเครื่องแต่งกาย ปีกไม่อาจพาร่างผ่านช่องเล็กได้ รินปึกษาเคาะกำแพงเป็นจังหวะที่อิงเคยแต่ง คนงานด้านนอกจำได้และตอบกลับทีละจุด พวกเขาช่วยกันถอดบานพับโดยไม่ต้องมีวิรบุรุษบินทะเลหลังคา เมื่อประตูเปิด อิงยืนอยู่กับวรินซึ่งรับงานพาคนออกจากเขตปิด

ในการอพยพปีที่สิบเก้า รินปึกษาใช้เพลงกำกับจังหวะเดินผ่านสะพานเปราะ เธอขอให้ทุกคนเลือกตามเสียงหรือจังหวะเคาะที่สะดวก ไม่บังคับคนที่ไม่อยากร้อง ผู้บาดเจ็บจึงข้ามได้โดยแรงไม่ลงสะพานพร้อมกัน เธอค้นพบว่าความงามสามารถทำงานหนักได้โดยไม่ต้องลดคุณค่าของมัน เป็นเพียงเครื่องมือ

รินปึกษาเข้าร่วมแนวร่วมอรุณพร้อมข้อตกลงค่าจ้างและวันพักที่ชัดเจน เธอช่วยจัดจังหวะหน่วยกู้ภัย ดูแลสัญญาณเสียง และเปิดพื้นที่แสดงให้คนในค่ายเล่าเรื่องของตน อิงเลือกอยู่ตั้งโรงละครร่วมของคนงาน ทั้งสองยังส่งเพลงที่แต่งไม่จบให้กัน โดยไม่มีใครเป็นเจ้าของเสียงของอีกฝ่าย

ก่อนเดินทาง รินปึกษากลับไปสวนระฆัง เธอถอดกำไลวงหนึ่งแขวนไว้ข้างระฆังของแม่ อีกร่างติดข้อมือไปด้วย เมื่อเริ่มร้องเพลงใหม่ เธอไม่ได้รีบทำให้ทุกคนเจ็บ เธอเว้นช่องให้เสียงรองทำ เสียงหัวเราะ และเสียงคนไม่เห็นด้วยอยู่ร่วมกัน บทเพลงแรกของชีวิตอิสระจึงไม่ได้มีเสียงของเธอเพียงคนเดียว

ลลิน รัตติกาล

Lalin Rattikan

ผู้นำทางยามมืด

ถิ่นกำเนิด: ชานเมืองผี

อาวุธ / เครื่องมือ: แสงหัวใจลอย

พลัง: มองเห็นทางพลังที่ซ่อนอยู่และเคลื่อนลวดรอยแคบด้วยร่างลอย

ข้อจำกัด: แสงสว่างจัดทำให้หลงทิศ ต้องมีผู้ช่วยจดจำจุดหมายให้

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

หัวใจที่ยังหาทางกลับบ้าน

กลินเคยเป็นคนเย็บผ้าซึ่งมองเห็นสีได้แม้แสงน้อย เธอชอบรับงานซ่อมเสื้อผ้าเพราะรอยขาดบอกได้ว่าผู้สวมใช้ชีวิตอย่างไร ชานเมืองที่เธออยู่มีประตुर้างซ่อนใต้โรงย้อม คืนหนึ่งรอยแยกตื่นขึ้นระหว่างเธอลงไปตามเด็กหลงทาง แสงสีแดงทะลุพื้น และเมื่อลืมตาอีกครั้ง ร่างของเธอไม่เหมือนเดิม

ส่วนที่ลอยได้ของกลินพาเธอผ่านช่องแคบ แต่ทำให้คนพบเห็นหวาดกลัว เธอยังคิด พุด และจำชื่อคนรู้จักได้ ทว่าความตกใจของผู้อื่นมาก่อนเสียงของเธอเสมอ กลินซ่อนตัวใกล้โรงย้อม อาศัยเวลากลางคืนกลับไปห้องเดิมเพื่อเก็บเข็มกับเส้นที่ซ่อมค้าง เธอไม่กล้าหยิบอาหารกลัวว่าการหายไปของสิ่งใดจะถูกใช้ยืนยันเรื่องน่ากลัวเกี่ยวกับตน

เพื่อนบ้านชื่อเตือนเป็นคนพบเธอ เตือนตกใจจนทำตะเกียงหล่น แต่เมื่อได้ยินกลินบ่นเรื่องตะเข็บที่เตือนชอบเย็บเบี้ยว ก็หยุดวิ่ง ทั้งสองไม่ได้กอดกันทันที พวกเธอคุยผ่านประตูหลายคืน เรียนรู้สิ่งที่ยังเหมือนเดิม และสิ่งที่ต้องปรับ เตือนช่วยทำป้ายทางกลับซึ่งกลินมองเห็นได้เมื่อสับสนจากแสงจัด

ข่าวลือทำให้กลุ่มล่าราตรีเข้ามาในชุมชน พวกเขาอ้างว่าช่วยรักษาความปลอดภัย แต่เริ่มชนของจากบ้านผู้หนีภัย กลินมีโอกาสดลออกจากเมืองเพียงลำพัง ทว่าเด็กที่เธอเคยช่วยหายไปในห้องใต้โรงย้อมอีกครั้ง เธอจึงกลับไปยังสถานที่ซึ่งทำให้ชีวิตเปลี่ยน ทั้งที่ยังกลัวเสียงประตูราวจนตัวสั่น

กลืนมองเห็นทางพลังใต้กำแพงและลอดเข้าไปหาเด็กได้ แต่โคมส่องจับของผู้ล่าทำให้เธอหลงทิศ เธอบอกเด็กว่าตนก็กลัวและต้องการให้ช่วยอ่านป้ายที่เตือนทำให้ เด็กจับจังหวะเรียกชื่อถนนทีละชื่อ กลืนตามเสียงออกมาได้โดยไม่ต้องสร้างเป็นผู้รู้ทางทั้งหมด

ปีที่สิบเก้า เนตรดาวกับนิรัชมาถึงตามรายงานคนหาย พวกเขาพบกลืนกำลังใช้แสงหัวใจลอยชี้แนวผนังที่เครื่องประทับซ่อนอยู่ เนตรดาวถามก่อนว่าควรเรียกเธออย่างไร ไม่ถามว่าเธอคือสิ่งใด กลืนบอกชื่อเต็มเป็นครั้งแรกต่อหน้าคนแปลกหน้าหลังเหตุการณ์นั้น เสียงของเธอสั้น แต่ไม่มีใครจับผิด

หลักฐานช่วยเปิดโปงกลุ่มล่าที่ใช้ความกลัวขโมยบ้าน ชุมชนไม่ได้เลิกละหวาดหวั่นในวันเดียว เดือนถัดให้กลืนพบคนที่ละกลุ่มโดยเธอเลือกเวลาเอง บางคนขอโทษ บางคนยังไม่พร้อม เธอเริ่มรับงานซ่อมผ้าจากหน้าต่างอีกครั้ง พร้อมป้ายบอกว่าห้ามส่องแสงแรงเข้าห้องโดยไม่แจ้ง

กลืนเข้าร่วมแนวร่วมในฐานะผู้สำรวจช่องทางและผู้ค้นหาพลังซ่อนเร้น เธอขอให้มิคุเดินทางจำเส้นทางสำรวจเสมอ และปฏิเสธภารกิจที่ต้องใช้รูปลักษณะของตนไปหลอกให้ชาวบ้านหวาดกลัว ความสามารถใหม่เป็นสิ่งที่เธอเรียนรู้ได้ แต่ไม่ควรทำให้คนอื่นยึดสิทธิ์ตัดสินชีวิตของเธอไป

ก่อนออกเดินทาง เดือนคืนเสื้อที่กลืนซ่อมให้พร้อมตะเข็บเบี้ยวหนึ่งแห่ง “เหลือไว้ให้เจ้ากลับมาบน” เธอพูด กลืนหัวเราะแล้วเก็บเข็มลงกล่อง เธอยังอยากรหาทางเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของตน แต่ชีวิตไม่ต้องรอจนกลับเหมือนเดิมจึงเริ่มได้ กลางความมืดที่ผู้คนเรียกว่านากัว เธอออกเดินทางโดยมีบ้านแห่งหนึ่งยอมเปิดไฟอ่อน ๆ รออยู่

ภูมินทร์ กังหัน

Phumin Kanghan

นักบินท้องถิ่น

ถิ่นกำเนิด: ที่ราบนาขอบฟ้า

อาวุธ / เครื่องมือ: กระดังคู่และสากไม้

พลัง: ใช้กระแสมพาร่างและสัมผัสกระเบาให้บินระยะสั้น

ข้อจำกัด: ต้องออกแรงด้วยร่างกาย กระดังแตกหรือฝนหนักทำให้บินไม่ได้

เข้าร่วมเนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

คนที่แบกทองนาไปบนฟ้า

ภูมินทร์เป็นชาวนาที่ชอบประดิษฐ์ของซึ่งเพื่อนบ้านบอกว่าเกินจำเป็น เขาติดใบพัดกับเกวียน ทำรางเลื่อนให้กระสอบข้าว และพยายามใช้ กระดิ่งเก่ารับลมจนตกกองฟางหลายครั้ง ภรรยาหัวเราะแต่ช่วยเย็บสายรัดให้ ส่วนลูกชายชอบถามว่าเมื่อไรพ่อจะบินได้จริง

คืนฟ้าขาดทั้งกระแสบระหลาดไว้เหนือที่ราบ เครื่องมือของภูมินทร์เริ่มตอบสนองกับลมเมื่อเขาออกแรงตามจังหวะ เขาบินได้ไม่สูง ไม่ไกล และดูไม่สง่างาม แต่การข้ามคันทาทำให้ขนยาไปบ้านห่างได้เร็วขึ้น คนที่เคยล้อเริ่มขอให้ช่วย ก่อนข่าวลือจากคนนอกเปลี่ยนชายขี่กระดิ่งให้กลายเป็นภัยซึ่งต้องหลีกเลี่ยงยามค่ำ

ภูมินทร์พยายามพิสูจน์ตนด้วยการรับทุกคำขอ เขาบินทั้งที่เหนื่อย บินทั้งที่สายรัดเก่า และไม่คิดค่าจ้างเพราะกลัวถูกกล่าวหาว่าหาผลประโยชน์ วันหนึ่งเขาตกลงกลางนา กระสอบข้าวแตกและแขนหัก ลูกชายถามว่าเหตุใดการเป็นคนดีจึงทำให้พ่อไม่มีเวลานอน เขาไม่มีคำตอบที่น่าภูมิใจให้เด็ก

ภรรยาตั้งโต๊ะคุยกับชุมชน พวกเขาแบ่งงานซ่อมอุปกรณ์ จัดค่าขนส่งตามกำลัง และกำหนดวันพัก ภูมินทร์เรียนรู้ว่าการขอความช่วยเหลือไม่ได้ทำให้ตนมีค่าน้อยลง เขาเปลี่ยนกระดิ่งเป็นคู่ที่รับลมสมดุล ใช้สากไม้เป็นคานควบคุม และทดสอบพร้อมคนจับเชือกทุกครั้งแทนออกไปเสี่ยงคนเดียว

ปีที่สิบเก้า น้ำท่วมทำให้เส้นทางเกวียนขาดหลายวัน พ่อค้ากักข้าวในโกดังสูง ขณะที่บ้านปลายทุ่งไม่มีอาหาร ภูมินทร์ได้รับข้อเสนอให้ขนข้าวไปขายแพงในเมือง เขาปฏิเสธ แต่การปฏิเสธอย่างเดียวไม่ทำให้คนอึด เขาจึงรวบรวมชาวบ้านเปิดบัญชีข้าวที่แต่ละครอบครัวยังมี และจัดเที่ยวขนแบ่งตามจำนวนคนก่อน

ฝนหนักทำให้บินไม่ได้ในคืนที่ยาของเด็กหมด ภูมินทร์เกือบฝันขึ้นฟ้า เพราะทุกคนมองมาที่ตน ภรรยาจับสายรัดไว้แล้วถามว่าแผนสำรองอยู่ไหน เขาวางแผนดังลงอย่างเจ็บใจ ก่อนเอาไม้โครงมาทำทุ่นเชื่อมเรือเล็ก วารินซึ่งมากับแนวร่วมช่วยนำทางในน้ำ ทุกคนไปถึงคลินิกด้วยแรงพาย ไม่ใช่เที่ยวบินอัศจรรย์

เมื่อฟ้าเปิด เขาบินนำสายเชือกไปผูกระหว่างบ้านสูงเพื่อส่งของต่อโดยไม่ต้องใช้เขาทุกครั้ง งานที่ดีของภูมินทร์เริ่มทำให้ผู้คนพึ่งเขาน้อยลง นั่นกลับทำให้เขาภูมิใจที่สุด เขาเห็นลูกชายสอนเด็กอื่นผูกเงื่อนด้วยความมั่นใจที่ไม่ต้องมีพ่ออยู่ข้าง ๆ

แนวร่วมอรุณขอให้เขาช่วยงานลำเลียง เขาตกลงเป็นช่วงเวลา ไม่ทิ้งไร่นาและครอบครัวโดยอ้างหน้าที่ต่อโลก ภรรยาดูแลเครือข่ายขนส่งจากที่ราบ ทั้งคู่คุยตารางกันบนกระดานซึ่งมีคราบข้าวติดอยู่ ภูมินทร์นำเมล็ดพันธุ์ขึ้นกระเป๋าคอควบคู่กับอุปกรณ์ซ่อม เพื่อให้ค่ายใหม่ปลูกอาหารของตนได้

เช้าก่อนเที่ยวแรก ลูกชายถามอีกครั้งว่าพ่อบินได้จริงหรือยัง ภูมินทร์ชี้ไปยังสะพานเชือกและเรือที่จอดพร้อมใช้ “ได้แล้ว แต่พ่อไม่จำเป็นต้องบินทุกวัน” เขาตอบแล้วกอดเด็ก กระดิ่งคู่ยกตัวขึ้นช้า ๆ เหนือทุ่งที่คนกำลังช่วยกันฟื้น เขาไม่ได้แบกทั้งท้องนาไว้คนเดียวอีกแล้ว แต่ไม่ว่าจะบินไปไกลเพียงใด เขาจะรู้ว่าไม่มีใครร่วมแบกอยู่ด้วย

พรรณราย ใบแก้ว

Phannarai Baikaew

ผู้เฝ้าสวนรากอ่อน

ถิ่นกำเนิด: สวนกล้วยชาวยบึง

อาวุธ / เครื่องมือ: ใบมัดใบไม้และเมล็ดพันธุ์

พลัง: ส่งสัญญาณผ่านเครือข่ายรากและเบี่ยงใบไม้เป็นม่านกำบัง

ข้อจำกัด: ต้องมีพืชมีชีวิตเชื่อมถึงกัน ใช้กับดินตายไม่ได้

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

AR-019 / ORIGIN

สิทธิ์ที่จะหยั่งราก

พรรณรายลืมตาขึ้นในสวนกล้วยขายบึงโดยไม่รู้ว่าตนมีอายุเท่าไร ความทรงจำแรกคือมือเด็กที่นำผ้าผืนเก่ามาผูกรอบลำต้นกันแพะกั๊ด เธอเรียนภาษาจากคนสวน เรียนฤดูกาลจากราก และค่อย ๆ เข้าใจว่าผู้คนเรียกสิ่งที่อยู่กับที่ว่าทรัพย์สิน แม้สิ่งนั้นจะมีชีวิตและจำเรื่องราวได้

เธอช่วยสวนอย่างเงียบ ๆ ส่งข่าวแมลงผ่านราก ขยับใบกันฝนให้คนพัก คนสวนซารารู้ว่าเธออยู่ แต่ไม่บังคับให้ปรากฏตัว เขาเพียงวางเก้าอี้ให้พักเมื่อกินข้าว และพูดเรื่องที่ยากเล่าให้ฟัง เมื่อเขาเสียชีวิต ลูกหลานขายสวนให้โรงย้อมโดยไม่รู้ว่าไม่มีใครอีกคนอาศัยอยู่ในโฉนดผืนนั้น

พรรณรายพยายามหยุดการตัดด้วยการทำให้ใบไม้พันเครื่องมือ คนงานบาดเจ็บและกล่าวหาว่าสวนมีอันตราย เจ้าของใหม่จึงเรียกคนมาเผา ราก เธอพบว่าความโกรธที่ไม่รู้จักคนทำงานกำลังช่วยผู้ต้องการทำลายสวนให้มีข้ออ้าง คนงานคนหนึ่งแอบเตือนเธอทั้งที่เขายังมีแผลจากใบมีดของเธอ เพราะเขาต้องการค่าจ้าง ไม่ได้ต้องการให้ใครสูญบ้าน

เธอออกจากแนวไม้มาแสดงตัวกลางวัน ขอคุยเรื่องทางเลือก เจ้าของหัวเราะถามว่าใครจะรับรองว่าต้นไม้เป็นพยานได้ พรรณรายพูดไม่เก่ง พอเอาชนะห้องประชุม และถูกไล่ออกมาพร้อมกระถางเล็กที่คนงานช่วยรักษารากไว้ เธอตั้งอยู่ริมบึงทั้งคืน มองบ้านของตนจากข้างนอกเป็นครั้งแรก

ปีที่สิบเก้า หลินอวี๋ตรวจพบน้ำเสียจากโรงย้อมและพบพรรณรายเฝ้า รากที่เหลือ ทั้งสองไม่ได้เริ่มจากการสัญญาว่าจะเอาสวนคืน หลินอวี๋ขอ ข้อมูลเส้นน้ำ พรรณรายให้ผ่านรากที่ยังเชื่อมถึงกัน เมื่อถึงดินตาย เธอ ต้องยอมรับว่ามองต่อไม่ได้ พวกเขาจึงเดินเก็บตัวอย่างด้วยมือร่วมกับ คนงานซึ่งยอมให้การ

คืนก่อนการตรวจ โรงย้อมปล่อยน้ำเสียทิ้งหลักฐาน พรรณรายสามารถ ถอนรากหนีได้ แต่เลือกใช้เครือข่ายใบทำมาจนชะลอน้ำให้ชุมชนย้ายของ เธอสูญเสียลำต้นเก่าหลายกอและไม่อาจกู้ทั้งหมดได้ คนงานที่เคยถูก เธอทำร้ายกลับมาช่วยยกกระถาง เธอขอโทษเขาโดยไม่เรียกร้องให้ ความเจ็บของตนลบความเจ็บของเขา

คดีสวนจบด้วยพื้นที่ฟื้นฟูร่วมซึ่งยังต้องดูแลอีกหลายปี พรรณรายไม่ได้ รับบ้านเดิมกลับครบ แต่มีชื่อในข้อตกลงในฐานะผู้ดูแลที่มีสิทธิ์ออก เสียง เธอขอให้ที่พักคนงานอยู่ในแผนเดียวกัน เพราะเพิ่งรู้ว่าคนที่ถือ ขวานบางคนก็ไม่มีที่ยังรากเช่นเดียวกับตน

เธอร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้วางเครือข่ายพืชเตือนภัยและคุ้มกันค่าย กระถางเดินทางต้องได้รับน้ำและพักจริง ๆ ไม่มีพลังใดแทนดินดีได้ พรรณรายสอนเพื่อนว่าการเติบโตโดยขออนุญาตยังต้องดูว่าต้นไม้รับ ไหวหรือไม่ สิทธิ์พูดว่าได้ไม่ได้ทำให้ทุกคำขอสมควรถูกตอบรับ

ก่อนออกจากสวน เธอวางเก้าอี้เก่าของคนสวนไว้ได้ร่มใหม่ ไม่เก็บมัน เป็นศาลหรือเครื่องหมายศักดิ์สิทธิ์ เพียงเป็นที่นั่งให้คนเหนื่อย พรรณรายปลูกหน่อเล็กข้างทางแล้วก้าวตามขบวนไป รากของเธอไม่ได้ สิ้นลงเพราะเดินทาง มันกำลังเรียนรู้ว่าจะเชื่อมกับผู้คนอย่างไรโดยไม่ ต้องยอมให้ใครถือครองชีวิตทั้งหมด

อัมพรา แก่นทอง

Amphara Kaenthong

ผู้เก็บความจำของป่า

ถิ่นกำเนิด: ป่าหยกพันปี

อาวุธ / เครื่องมือ: แก่นไม้จำเสียง

พลัง: อ่านรอยเหตุการณ์ที่เนื้อไม้เก็บไว้และประคองโครงสร้างราก

ข้อจำกัด: เห็นเฉพาะสิ่งที่ต้นไม้นั้นเคยอยู่ใกล้ ไม่ใช่ผู้รู้ทุกเหตุการณ์

เข้าร่วมเนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

AR-020 / ORIGIN

ต้นไม้ที่จำคำขอโทษได้

อัมพราจำเสียงขวานแรกที่เตะต้นของตนได้ เสียงนั้นไม่ใช่ความเกลียดชัง แต่เป็นเสียงคนสร้างบ้านให้ลูกแรกเกิด เธออยู่กับป่าหยุกมานาน เห็นมนุษย์เอาไม้ไปทำเปล เรือ และโลง จึงไม่เคยคิดว่าการตัดทุกครั้งเป็นความชั่ว เธอตัดสินคนจากสิ่งที่พวกเขาทำต่อจากนั้น ว่าปลุกคืนหรือทิ้งเพียงต่อ

เมื่อป่ากลายเป็นแหล่งเชื้อเพลิงของประตูลูกโลก จังหวะขวานเปลี่ยนเป็นเสียงเครื่องจักร ต้นที่เคยรับข่าวผ่านรากเงียบไปที่ละต้น อัมพรารวบรวมความทรงจำไว้ในแก่นไม้เพื่อไม่ให้สิ่งที่หายไปไร้พยาน แต่ยิ่งเก็บมาก เธอยิ่งใช้เวลาอยู่กับอดีตจนไม่เห็นคนที่กำลังขอความช่วยเหลือตรงหน้า

เด็กฝึกช่างคนหนึ่งติดอยู่ใต้ต้นล้ม อัมพราจำตราประทับบนเสื้อเขาได้ และลั่นเล เธอเห็นภาพต้นไม้ที่ถูกตัดซ้อนทับจนแทบได้ยินเพียงเสียงแค้น ก่อนเด็กเรียกชื่อแม่ด้วยเสียงซึ่งไม่อยู่ในความทรงจำใด เธอประคองรากยกไม้ขึ้น ช่วยเขาออกมา แต่ช้าเกินกว่าจะรักษาเขาไว้ครบ

เด็กชื่อเทียนกลับมาหาเธอด้วยไม้ค้ำ เขาไม่ได้มาขอบคุณอย่างที่เธอคาดหวัง แต่มาขอทราบตำแหน่งเพื่อนคนงานที่หายไป อัมพรารู้เพียงสิ่งที่ต้นไม้ใกล้เหตุการณ์เห็น เธอเคยถูกเรียกว่าผู้จำทุกอย่างจนเกือบเชื่อเอง วันนั้นต้องบอกว่าไม่รู้ และยอมให้เทียนนำทางค้นหาในส่วนที่ความทรงจำของป่าไปไม่ถึง

พวกเขาพบโพรงเก็บคนงานไว้บังคับทำงานใต้ดิน ความผิดของบริษัทเป็นเรื่องจริง แต่ความทุกข์ของคนในเครื่องแบบเดียวกันก็จริงด้วย อัมพรนารอยเสียงจากแก่นไม้ให้เนตรดาวบันทึกในปีที่สิบเก้า โดยแยกสิ่งที่เห็นชัดออกจากสิ่งที่ได้ยินเพียงบางส่วน หลักฐานจึงใช้ต่อสู้ได้โดยไม่ต้องยกเธอขึ้นเป็นผู้รื้อที่ห้ามตั้งคำถาม

บริษัทพยายามเผื่อเอาไว้เพื่อทำลายรอยเหตุการณ์ อัมพรต้องเลือกระหว่างปกป้องแก่นเก่าซึ่งเก็บชีวิตหลายร้อยปีกับเปิดรากช่วยคนงานที่ยังติดอยู่ เธอตัดส่วนหนึ่งของตนออกทำคานค้า ยอมให้ความทรงจำบางช่วงหายไป สิ่ง que เธอสูญเสียไม่อาจเล่าคืนได้ทั้งหมด แต่คนที่ออกมามีเรื่องของตนให้เล่าต่อ

หลังเหตุการณ์ เธอไม่รับคำว่าป่าได้รับการชดใช้แล้วจากเงินก้อนเดียว อัมพรกับชุมชนทำแผนปลูกคืนหลายฤดู ตั้งพื้นที่ห้ามตัด และเปิดทางใช้ไม้ตามความจำเป็นอย่างโปร่งใส เทียนช่วยออกแบบเครื่องมือที่คนหาไม้แข็งแรงใช้ได้ เธอเรียนรู้การมองเห็นเขาในปัจจุบันแทนเห็นแต่บาดแผลที่ตนช่วยซ้ำ

อัมพรร่วมแนวร่วมอรุณโดยพกแก่นไม้จำเสียงส่วนเล็ก ไม่ยกอดีตทั้งป่าขึ้นหลัง เธอค้นร่องรอยการทำลายประตูและช่วยคำอาคาร แต่จะบอกทุกครั้งว่าความทรงจำมีขอบเขต เธอไม่ใช่สิ่งที่ต้นไม้ได้ยินในบ้านคนอื่นมาสนองความอยากรู้อยากเห็นของใคร

วันจาก เทียนถามว่าเธอยังจำเสียงขวานแรกได้ไหม อัมพรตอบว่าจำได้ และเพิ่มจำเสียงใหม่เพิ่มอีกเสียง คือเสียงไม้ค้ำของเขabenทางที่ปลูกต้นอ่อนเรียงไว้ เธออยากให้ป่ารุ่นถัดไปจำได้ทั้งความเสียหายและการซ่อมแซม เพราะหากเก็บไว้แต่ความเจ็บปวด อดีตก็จะกลายเป็นกรงที่ไม่มีชีวิตใดงอกออกมาได้

03

ไฟที่เรียนรู้การให้ความอบอุ่น

เรื่องกำเนิดลำดับ 21-30

ทุกชีวิตเริ่มต้นต่างกัน • แต่เลือกสร้างทางที่เดินร่วมกันได้

เวพิน หิวแสง

Welin Hiwsaeng

ผู้รักษาเงาหิว

ถิ่นกำเนิด: หมู่บ้านปิดแสง

อาวุธ / เครื่องมือ: กรงเล็บเงา

พลัง: ดึงพลังตกค้างที่ทำให้ผู้คนอ่อนแรงออกจากพื้นที่

ข้อจำกัด: ดูดจากชีวิตโดยตรงจะทำให้เงาควบคุมตน เธอต้องเลือกรับเฉพาะพลังตกค้าง

เข้าร่วมเนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

หญิงชายผู้ไม่ยอมกินความเจ็บปวด

เวพินเคยเปิดร้านข้าวต้มยามดึก เธอจำลูกค้าจากสิ่งที่ขอเพิ่ม บางคนชอบซิง บางคนไม่กินผัก และบางคนสั่งถ้วยเดียวแล้วแบ่งกันสองคน เมื่ออายุมากขึ้น มือเริ่มสั่นแต่เธอยังหั่นต้นหอมเอง เพราะชอบรู้ว่ามีคนอิมก่อนกลับไปนอน

หลังเครื่องทดลองได้หมู่บ้านปิดแสงรั่ว ผู้คนอ่อนแรงโดยไม่ทราบเหตุ เวพินกลับรู้สึกหิวอย่างไม่เคยเป็น กินเท่าไรก็ไม่อิม และเงาของเธอขยับช้ากว่าร่างเล็กน้อย คืนหนึ่งเธอจับมือลูกค้าที่เป็นลมแล้วความหิวสงบลง ขณะที่ชายคนนั้นยิ่งซัด เธอปล่อยมือทันที แต่ความรู้สึกอิมสั่น ๆ ทำให้เธอกลัวตนเองมากกว่าคำสือของคนอื่น

เวพินปิดร้านและขังตัวในครัว ชาวบ้านตีความการหายไปตามเรื่องที่ตนเคยได้ยิน บางคนวางอาหารให้ บางคนขว้างหินใส่หลังคา เธอได้ยินทุกอย่างแต่ไม่ออกไปเถียง เพราะไม่มั่นใจว่าตนจะควบคุมมือเมื่อเข้าใกล้คนอ่อนแรงได้หรือไม่ ความโดดเดี่ยวทำให้เงาเข้มข้นจนแทบกลืนเสียงของเธอ

เด็กส่งถ้วยชื้อปุยเริ่มวางวัตถุดิบที่ประตูดตามสัญญาส่งของเก่า เวพินบอกให้ไป แต่เด็กขอค่าถ้วยที่ค้างอยู่ด้วยน้ำเสียงปกติ ความธรรมดาแน่นดังเธอกลับมา เธอจดบันทึกความหิวและพบว่ามันลดลงเมื่ออยู่ใกล้แสงได้พื้นครัว ไม่จำเป็นต้องเตะคนเสมอไป

ปีที่สิบเก้า มาลินกับเอรินเข้าตรวจหมู่บ้าน ทั้งสามทดลองอย่างระมัดระวัง พบว่าเวพินดึงพลังตกค้างจากเครื่องร่ำได้ แต่ถ้าดูจากชีวิตโดยตรง เงานจะเริ่มออกคำสั่งแทนเธอ เวพินตั้งคำหยุดร่วมกับทิม ให้ถอนตัวทันทีเมื่อเธอจำชื่อลูกค้าในร้านไม่ได้ ไม่ใช่ความตั้งใจดีแทนมาตรการที่ตรวจสอบได้

เครื่องใต้ดินปะทุในคืนฝนหนัก เธอสามารถปล่อยให้มันพังแล้วหนีไปได้ เพราะชุมชนเคยทำร้ายเธอ แต่ปุ๋ยกับคนแก่หลายคนติดอยู่ใกล้ช่องระบาย เวพินลงไปพร้อมทิม ไม่ใช่คนเดียว เธอดึงพลังตกค้างที่ละช่วงขณะที่เอรินจัดทางระบายและมาลินเฝ้าซีพอร์ พอเงาเริ่มร้องเรียกให้กินต่อ เธอเป็นคนพูดคำหยุดเอง

พวกเขาใช้เครื่องมือปิดส่วนที่เหลือแทนพื้นร่างของเธอจนหมด หมู่บ้านรอดโดยไม่มีใครต้องกลายเป็นเชื้อเพลิง เวพินกลับมาที่ร้าน เห็นคนช่วยกันเก็บหินจากหลังคา เธอรับความช่วยเหลือแต่ขอให้คนที่กล่าวหาออกมาพูดความจริงด้วย การช่อมกระเบื้องไม่พอหากชาวลือยังทำร้ายคนต่อ

เธอร่วมแนวร่วมอรุณในฐานะผู้จัดการพลังตกค้างและคนครัวภาคสนาม ยืนยันว่าไม่ต้องเรียกเธอด้วยตำแหน่งนำเกรงขาม แค่ยายเวพินก็พอ เธอพกกรงเล็บเงาไว้ใช้งานกับเศษพลัง และพกช้อนของร้านไว้เตือนว่ามีมือเดียวกันยังทำสิ่งอ่อนโยนได้

ในคืนแรกของค่าย เธอตัดข้าวต้มให้คนที่เพิ่งผ่านการต่อสู้ แต่หยุดพักเมื่อมือสั่น ไม่มีใครบอกว่าผู้เสียสละต้องทำจนหมดแรง ปุ๋ยซึ่งมาช่วยส่งเสบียงรับทัพพิต่อ เวพินนั่งกินถ้วยของตนช้า ๆ ความหิวยังไม่หายทั้งหมด ทว่าเธอไม่ได้อยู่กับมันเพียงลำพัง และไม่จำเป็นต้องทำให้ใครเจ็บเพื่อพิสูจน์ว่าตนยังมีชีวิต

อิม

Im

ผู้แบกแสงให้ผู้ไร้นาม

ถิ่นกำเนิด: เขตร้างนอกทะเลเบียน

อาวุธ / เครื่องมือ: แขนยาวและฝ่ามือประคอง

พลัง: รับแรงจากอาคารหรือร่างที่กำลังล้มแล้วกระจายลงพื้น

ข้อจำกัด: ต้องมีจุดยืนมั่นคง ความหิวทำให้กำลังสิ้นและสมาธิขาด

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ที่นั่งบนโต๊ะอาหาร

ไม่มีใครรู้ชื่อเดิมของร่างสูงที่ยืนอยู่ในเซตร่าง เขาจำได้เพียงกลิ่นข้าวสุกจากหน้าต่างบ้านหนึ่งก่อนคืนฟ้าขาด แล้วทุกอย่างก็ยืดยาว ทั้งแขน ขา และเวลาที่ต้องทนหิว ผู้คนเรียกเขาหลายชื่อซึ่งล้วนบอกว่าไม่ควรเข้าใกล้ เขาค่อย ๆ หดพยายามตอบ เพราะเสียงของตนทำให้เด็กกลัว

เขาเก็บอาหารที่ถูกทิ้งกินทีละน้อย แต่ร่างใหญ่ต้องการมากกว่าที่หาได้ ความหิวทำให้มือสั่นจนเปลือยทำเพิงของคนไร้บ้านพัง ชายเจ้าของเพิงวิ่งหนีและทิ้งหม้อข้าวไว้ เขากินแล้วร้องไห้โดยไม่รู้ว่าควรเอาอะไรชดใช้ จึงนั่งผ้าใบแทนหลังคาให้ทั้งคืน แม้ไม่มีใครกลับมาดู

หญิงขายข้าวซื้อแก้วพบเขาตอนรุ่งเช้า เธอไม่ได้เข้าไปกอดสิ่งที่ยังไม่รู้จัก แต่ตั้งหม้อไ้ห่างพอลอดภัยและถามว่าเขาต้องการซื้อหรือไม่ เขาส่ายหน้าเพราะซื้อเล็กน้อยเกินไป วันต่อมาเธอเอาทัพพีด้ามยาวมาให้ พร้อมบอกว่าต้องช่วยยกถุงข้าวถ้ากินประจำ เขารับซื้อตกลงด้วยความโล่งใจที่ได้เป็นคนมีงาน ไม่ใช่เร่ร่อนน่ากลัวหรือสิ่งน่าสงสารอย่างเดียว

วันหนึ่งแก้วถามว่าอิมหรือยัง เขาพยักหน้าเป็นครั้งแรกตั้งแต่จำได้ แล้วชี้คำว่าอิมบนกระดานห่ออาหารเพื่อขอใช้เป็นชื่อ ชื่อใหม่ไม่ได้ลบความหิว แต่ให้คำหนึ่งซึ่งคนอื่นเรียกแล้วเขาอยากหันกลับมา เด็กในตลาดเริ่มส่งข้อความผ่านกระดาน เพราะเขาพูดลำบากและไม่ควรถูกเร่งให้ตอบ

ปีที่สิบเก้า เขตตลาดถูกสั่งรื้อในฐานะพื้นที่ไม่มีทะเบียน เสาขนาดใหญ่ล้มลงทับทางหนี อิมรับมันไว้โดยสัญชาตญาณ รอยประสานกระจายแรงจากฝ่ามือสู่พื้น แต่ดินอ่อนยุบลงได้เท่า เขาไม่อาจยืนรับตลอดไป แก้วร้องเรียกให้ทุกคนเอาแผ่นไม้รอง ไม่เรียกให้เขาทนอีกนิตยอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ธรรณย์กับวัชรเวศมาถึงพร้อมหน่วยช่วยเหลือ ทั้งคู่แบ่งแรงออกและบอกอิมที่ละชั้นว่ากำลังทำอะไร เขาปล่อยเสาได้เมื่อทุกคนพ้นทาง แต่ความหิวกลับรุนแรงจนแทบควบคุมมือไม่ได้ มาลินให้พักและอาหารตามที่ร่างต้องการ ไม่มีใครกล่าวหาว่าเขาเรียกร้องมากเกินไปหลังทำงานหนัก

อิมช่วยย้ายตลาดด้วยค่าจ้างที่ตกลงชัด เขาใช้เงินซื้อไม้ซ่อมเพิงของชายคนแรกและยื่นรอนจนเจ้าของยอมออกมาคุย ทั้งสองสื่อสารกันช้า ๆ ชายคนนั้นไม่รู้ว่าเขาเคยนั่งค้าผ้าใบให้ เมื่อรู้ก็ไม่ได้ล้มความกลัวทันที แต่ยอมให้ช่วยสร้างใหม่ด้วยแบบที่แข็งแรงกว่าเดิม

เขาร่วมแนวร่วมอรุณในหน่วยค้าโครงสร้างและเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บ วัชรเวศช่วยทำอุปกรณ์ให้เข้ากับมือใหญ่ เนตรดาวทำกระดานชื่อและสัญญาหยุดที่ทุกคนต้องเรียน อิมมีสิทธิบอกว่าเหนื่อย แม้คนอื่นจะคิดว่าร่างสูงเช่นเขาน่าจะรับได้อีกมาก

มือแรกก่อนเดินทาง แก้อัธธรรมาับเขาไม่ได้ อิมกำลังถอยออกจากวง แต่เพื่อนช่วยย้ายโต๊ะลงพื้นและนั่งด้วยกัน แก้ววางหม้อใหญ่ตรงหน้า โดยถามก่อนว่าต้องการเท่าไร เขาเขียนชื่อของตนบนกระดานแล้ววางไว้ข้างขาม ในโลกที่เคยมองเห็นแต่ปากซึ่งหิว มีคนเริ่มมองเห็นผู้ที่นั่งกินอยู่ตรงนั้นแล้ว

คชินทร์ ช่างทาง

Khachin Changthang

วิศวกรสะพาน

ถิ่นกำเนิด: เมืองช่างโอเอซิสสุริยัน

อาวุธ / เครื่องมือ: ขวานประกอบงานและป่วงวัดระยะ

พลัง: มองโครงสร้างรับแรงและผูกจุดเชื่อมชั่วคราวให้สิ่งปลูกสร้าง

ข้อจำกัด: ต้องเข้าใจโครงสร้างจริง สิ่งที่มองไม่เห็นภายในอาจทำให้การคำนวณผิด

เข้าร่วมเนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ช่างผู้สร้างทางกลับบ้าน

คชินทร์ชอบแกะของเล่นดูช่างในจอประกอบกลับไม่เหมือนเดิม เคียร์และวงทำให้เขาหิบบินขึ้นส่วนได้คล่องกว่าช่างหลายคน แต่ครูช่างเตือนว่าเห็นโครงสร้างเร็วไม่ได้แปลว่าต้องรีบตัดสินใจ เขาหลงใหลสะพานเป็นพิเศษ เพราะสิ่งที่ตั้งอยู่กลางช่องว่างสามารถทำให้คนสองฝั่งพบกันได้

เมื่อโตขึ้น เขาออกแบบทางส่งน้ำในโอเอซิสสุริยัน ผลงานได้รับรางวัลและถูกขยายไปทั่วเมือง คชินทร์เชื่อการคำนวณของตนจนยอมให้บริษัทใช้วัสดุทดแทนโดยตรวจเพียงตัวอย่าง เขาไม่ลงไปดูท่อที่ฝังแล้ว เพราะคิดว่าการเสียเวลาเช่นนั้นไม่เหมาะกับหัวหน้าช่างที่มีงานใหญ่รออยู่

ท่อแตกกลางฤดูแล้ง ถนนยุบและร้านเล็กหลายร้านถูกน้ำพัด คชินทร์รีบไปช่วยก่อนพบชื่อของตนบนป้ายรับรองความปลอดภัย เขาพยายามอธิบายว่าตัวเลขถูกต้อง แต่หญิงขายเครื่องปั้นถามว่าตัวเลขไหนจะเอาเตาของเธอกลับมาได้ คำถามนั้นทำให้เขาวางแฟ้มลงและเริ่มชุดด้วยมือ

เขาสละรางวัล เปิดข้อมูลที่ตรวจไม่ครบ และใช้เงินสะสมซ่อมชุมชน ทว่าเงินไม่ทำให้ความไว้วางใจกลับทันที คชินทร์ยอมทำงานใต้การตรวจของช่างท้องถิ่นที่ตนเคยมองข้าม เรียนรู้ชนิดดินจากคนปลูกต้นอินทผลัม และฟังคนชนของอธิบายว่าถนนรับน้ำหนักต่างจากแบบอย่างไร

ระหว่างชุดซาก เขาสัมผัสสแนร์รับแรงผ่านผนังได้เป็นครั้งแรก รอย
ประสานช่วยให้มองจุดเชื่อมต่อที่ควรค่า แต่ไม่ได้เปิดสิ่งที่ซ่อนอยู่หลังโลหะ
ทึบ คชินทร์เกือบพลาดอีกครั้งเมื่อเชื่อมต่อพลังโดยไม่เจาะตรวจ เขา
หยุดงานเองและให้คนอพยพก่อน ท่อสำรองที่ผุจึงแตกโดยไม่มีใครอยู่
ด้านใน

ปีที่สิบเก้า แนวนร่วมอรุณต้องผ่านสะพานซึ่งเหลือเพียงฐาน เขาเสนอ
สร้างทางชั่วคราวให้ แต่ไม่รับปากว่าจะเสร็จในคืนเดียวเพียงพอให้ดู
เก่ง ภูมินทร์ช่วยขนเชือก อี๋มค้ำคาน และอัตราจัดจังหวะข้าม คชินทร์ใช้
บ่วงวัดระยะผูกแรงพลังระหว่างจุดยึด ขณะที่ขวานประกอบงานตัด
เฉพาะส่วนที่จำเป็น

เมื่อกลุ่มผู้ไล่ล่ามาถึง เขามีโอกาสทำลายสะพานหลังเพื่อนข้าม แต่ยังมี
คนในพื้นที่ต้องใช้เส้นทางนั้น เขาจึงสร้างส่วนถอดได้ให้ขัดขวางชั่วคราว
โดยไม่เผาบ้านของคนอื่นเพื่อการหนีของตน การตัดสินใจทำให้ใช้เวลา
นานขึ้น แต่แนวมเห็นชัดว่าเขาคิดถึงผู้ที่อยู่ต่อหลังเรื่องของวีรบุรุษ
ผ่านไปแล้ว

คชินทร์เข้าร่วมเป็นหัวหน้าช่างสนามโดยตั้งระบบตรวจแบบจากคน
อย่างน้อยสองคน เขาสอนผู้ฝึกใหม่ให้เขียนจุดที่ไม่รู้ไว้บนแผนผัง ไม่
ซ่อนมันด้วยเส้นสวย เขายังคงส่งเงินและกลับไปตรวจทางน้ำเดิมตาม
กำหนด งานใหม่ไม่ใช่เหตุผลให้ละทิ้งผลของงานเก่า

ก่อนออกเดินทาง หญิงขายเครื่องปั้นนำถ้วยใบหนึ่งมาให้ ด้านข้างมีรอย
ต่อที่เห็นชัด เธอบอกว่าเตาใหม่ใช้ได้แล้ว คชินทร์รับถ้วยด้วยความระวัง
และไม่ขอคำชมเพิ่ม เขาเคยอยากสร้างสะพานให้คนจำชื่อผู้สร้าง บัดนี้
เขาอยากให้คนเดินถึงบ้านโดยไม่ต้องคิดถึงเขาเลย และรู้ว่าหากมี
รอยร้าว จะมีช่างคนหนึ่งกลับมารับฟังเสมอ

ศิวเวท อัคนิรา

Sirawet Akkaniram

ผู้รักษาจังหวัดสมุทร

ถิ่นกำเนิด: อารามรอยแยก

อาวุธ / เครื่องมือ: ดริสมดุลงและกลองสองหน้า

พลัง: สลับจังหวัดและหยุดพลังที่กำลังปะทุ

ข้อจำกัด: หยุดทุกอย่างพร้อมกันไม่ได้ ทุกจังหวัดที่ตัดต้องมิจังหวัดปล่อย

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

หนึ่งจังหวะก่อนโลกแตก

ศิวเวทเติบโตในอารามรอยแยก ซึ่งไม่มีใครได้รับหน้าที่ครอบครองเวลา ผู้ฝึกเพียงเรียนฟังจังหวะที่พลังโลกหายใจเข้าและออก เขาตีกลองสองหน้าตามครูตั้งแต่ยังเอื้อมไม่ถึงขอบกลอง อีกหน้าหนึ่งเร่ง อีกหน้าหนึ่งผ่อน บทเรียนดูเรียบง่ายจนเขาเบื่อและอยากค้นหาที่ไม่มีใครทำได้

พรสวรรค์ทำให้ศิวเวทหยุดการปะทุได้ยาวกว่าศิษย์คนอื่น เขาเริ่มคิดว่าหากหยุดได้ตลอดไป โลกจะไม่ต้องเจ็บอีก คินที่เพื่อนฝึกพลัดตกลงในรอยแยก เขาตรึงพลังไว้ทั้งหมด ไม่ยอมปล่อยแม้ครูสั่ง จังหวะที่กดไว้สะสมจนระเบิดออกอีกด้าน ทำให้ห้องพักพังและคนอีกหลายคนบาดเจ็บ เพื่อนรอดเพราะครูลงไปช่วยด้วยเชือกธรรมดา

ศิวเวททำลายไม้ตีกลองของตน เขาไม่ยอมรับฟังสิ่งที่เตือนว่าแม้ความพยายามช่วยชีวิตก็ทำร้ายคนได้ ครูให้เขาดูแลสวนโดยไม่ใช้พลังหลายฤดู เขาเรียนว่ารากต้องมีช่องว่าง น้ำต้องไหลออก และดอกไม้ที่ถูกประคองแน่นเกินไปก็ตายได้เช่นเดียวกับดอกไม้ที่ถูกกละเลย

ความเข้าใจไม่ได้ทำให้ความกลัวหายไป เมื่อได้ยินเสียงหินแตก เขายังอยากหยุดทุกอย่าง ครูจึงให้ฝึกกับหม้อเดือดเล็ก ๆ ปล่อยไอน้ำที่ละช่วง ศิวเวทกลับมาใช้กลองด้วยจังหวะที่ช้าลง เริ่มจดสิ่งที่จะเกิดหลังตนปล่อยพลัง ไม่คิดเฉพาะช่วงที่ทุกคนชื่นชมความนิ่ง

ปีที่สิบเก้า เครื่องประทับของสมาพันธ์ได้ถูกเขาเริ่มดึงพลังจนรอยแยกสั่น แนวร่วมอรุณนำคนอพยพผ่านอาราม ศิวเวทได้รับคำขอให้ตรึงทางไว้จนทุกคนออก แต่จำนวนผู้ตามมามากกว่าที่คาด เขาบอกเวลานั้นอนที่รับไหว แม้เสียงขอร้องจากคนท้ายขบวนจะทำให้ใจแทบขาด

เขาใช้ตรีสมดุสสร้างจตุระบายสามจุด คชินทร์เสริมโครง เอรินรับความร้อนส่วนหนึ่ง และธรรณช่วยส่งสัญญาณจิ้งหะ เมื่อถึงขีดจำกัด ศิรวาทยอมปล่อยตามแผน หินกล่มลงในช่องว่างที่เตรียมไว้แทนค่ายพัก เขาร้องให้ขณะตึกกลองต่อ เพราะการยอมให้บางสิ่งแตกยังยากกว่าการประกาศว่าจะปกป้องทุกอย่าง

หลังอพยพสำเร็จ เขาพบว่าห้องฝึกเก่าพังไปด้วย ครุฑยืนมองซากอยู่นาน ก่อนขอให้ช่วยยกกลองที่เหลือ ไม่มีคำสอนสวยงามมาปิดความเสียดาย ทั้งสองทำงานเงียบ ๆ จนคำ ศิรวาทรู้ว่าการเลือกถูกไม่ได้แปลว่าจะไม่เสียใจ แต่สามารถเสียใจโดยไม่ปฏิเสธชีวิตที่ช่วยไว้ได้

เขาร่วมแนวร่วมในฐานะผู้ประครองจุดปะทุ ตั้งสัญญาณถอนตัวที่ใครก็ใช้ได้ กลองสองหน้าซ่อนจากชั้นเก่าและไม้ใหม่ เสียงไม่เหมือนเดิม เขาไม่พยายามแก้ไขย้อนกลับไปเป็นอดีต ทุกเช้าเขาฝึกฟังจิ้งหะของคนเดินช้าที่สุดก่อนกำหนดความเร็วขบวน

ก่อนจากอาราม เพื่อนที่เคยตกในรอยแยกยื่นเชือกเส้นหนึ่งให้ ศิรวาทผูกมันไว้ข้างตริ ไม่ใช่เพราะเชือกพิเศษ แต่เพราะครั้งหนึ่งมันทำสิ่งที่พลังยิ่งใหญ่ของเขาทำไม่ได้ เขาออกเดินทางพร้อมความตั้งใจว่าจะรักษาช่องว่างให้ความช่วยเหลือรูปแบบอื่นเข้าถึงได้ และจะไม่เรียกการหยุดทุกเสียงของโลกว่าความสงบอีก

นัรเวช จตุรกร

Nirawej Chaturakon

ผู้คุ้มครองสี่ทิศ

ถิ่นกำเนิด: สถานีประตูลีฟ้าก

อาวุธ / เครื่องมือ: จักร คทา สังข์ และดอกบัวแก้ว

พลัง: แบ่งสมาธิคุมสี่เครื่องมือเพื่อป้องกัน เปิดทาง ส่งสัญญาณ และพยุงชีพ

ข้อจำกัด: ทำหน้าที่ได้แต่ไม่เต็มกำลังพร้อมกัน ต้องจัดลำดับชีวิตที่จะช่วยก่อน

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ผู้พิทักษ์ที่วางคำสั่งลง

นิรเวชมีสี่กร และถูกคาดหวังให้ทำงานได้เท่าคนสี่คนตั้งแต่ยังเด็ก เขาถือจาน ล้างถ้วย อ่านหนังสือ และช่วยผูกเชือกได้พร้อมกัน จนคำชมว่าพึ่งพาได้กลายเป็นคำที่ทำให้เขาไม่กล้าพูดว่าเหนื่อย สถานีประตูลีฟ้ากรับเขาเข้าประจำการโดยมอบเครื่องมือสี่ชนิดและหน้าที่ที่ไม่มีวันจบพร้อมกัน

จักรใช้ตัดสิ่งกีดขวาง คทาตั้งแนวรับ สังข์ส่งสัญญาณ และดอกบัวแก้วตรวจพวงชีพ เขาฝึกจนทุกมือเคลื่อนไหวแม่นยำ แต่สมาธิยังเป็นของคนคนเดียว นิรเวชซ่อนความผิดพลาดเล็ก ๆ เพราะกลัวผู้คนพบว่ารูปร่างของเขาไม่ได้ทำให้เป็นผู้พิทักษ์สมบูรณ์แบบอย่างที่คาด

ครั้งหนึ่งประตูลีฟ้ากขัดข้องพร้อมกัน เขาพยายามรับทั้งสองโดยไม่เรียกกำลังเสริม สัญญาณสังข์เข้าไปหนึ่งช่วง ทำให้คนขับเกรียนเข้าใจผิดและบาดเจ็บ นิรเวชยอมรับว่าเป็นผู้เป่าสัญญาณ แต่ไม่ยอมรับว่าตนต้องการคนช่วย เขาทำงานหนักขึ้นเพื่อชดเชย จนเพื่อนร่วมงานหยุดเสนอความช่วยเหลือเพราะคิดว่าเขาไม่ไว้ใจใคร

หัวหน้าสถานีใช้ความขยันนั้นลดจำนวนเจ้าหน้าที่ บอกว่ามีนิรเวชอยู่ก็พอ เขาเพิ่งเห็นผลของการเสริมรับไหวเมื่อคนเฝ้าประตูกะกลางคืนถูกปลดทั้งชุด เพื่อนคนหนึ่งถามว่าเขาปกป้องสถานีหรือกำลังทำให้คนอื่นหายไปจากมัน นิรเวชโกรธก่อนจะยอมเปิดสมุดเวลาทำงานซึ่งเต็มไปด้วยชั่วโมงที่ไม่ได้นอน

ปีที่สิบเก้า ระบบประตูกำลังให้ปิดขณะคนยังเดินทางอยู่ นิรเวชได้รับคำสั่งรักษาแกนพลังเหนือชีวิตผู้ติดค้าง เขาลองทำทุกอย่างพร้อมกันอีกครั้ง จักรเสียดแนว คทาสั้น และดอกบัวแก้วดับลง เขาต้องตัดสินใจต่อหน้าทุกคนว่ามีอะไรจะวางสิ่งใด จึงหยุดคู้มกันทรัพย์สินเพื่อพวงเด็กที่หายใจลำบากก่อน

การเลือกทำให้แกนหนึ่งแตก แต่เสียงสังข์เรียกเจ้าหน้าที่เก่ากลับมา ทุกคนยังรู้ระบบดีแม้ไม่มีตราตำแหน่ง นิรเวชบอกว่าตนทำอะไรอยู่และขอให้แต่ละคนรับหน้าที่โดยไม่ออกคำสั่งแทนความขอบคุณ เมื่อหน่วยของอัศรามมาถึง สถานีมีคนทำงานร่วมกันอีกครั้ง และผู้ติดค้างถูกนำออกจากทั้งสี่ฟาก

เขาถูกกล่าวหาว่าละทิ้งหน้าที่รักษาแกน นิรเวชเปิดบันทึกคำสั่งและความบกพร่องของตนเองพร้อมกัน ไม่เลือกเปิดเผยบางส่วนที่ทำให้ดูดี ผู้เสียหายจากสัญญาณเก่ามาให้การด้วย เขายอมรับภาระชดเชยและเสนอให้การตรวจความปลอดภัยแยกจากเจ้าของสถานี เพื่อไม่ให้ใครถูกใช้แทนระบบทั้งหมดอีก

แนวร่วมอรุณรับเขาในฐานะผู้คุมทางผ่านและประสานการช่วยเหลือ เขาเขียนลำดับงานไว้ด้านในสายรัดเครื่องมือ พร้อมเว้นช่องสำหรับชื่อคนรับช่วง สักรยังเป็นข้อได้เปรียบ แต่ไม่ใช่เหตุผลให้ทำงานสี่คนโดยไม่มีเวลาพัก เขาเรียนมือหนึ่งที่วางเครื่องมือครบทุกมือได้โดยไม่รู้สีกว่าตนไร้ประโยชน์

ก่อนออกจากสถานี เพื่อนเก่าผูกกระดิ่งเล็กเข้ากับสังข์ ให้ใช้เรียกคนช่วยก่อนถึงเหตุฉุกเฉิน นิรเวชลองสั่นมัน เสียงเบาเมื่อเทียบกับสังข์ แต่กลับทำให้เขาหายใจได้เต็มอก เขาอยากเป็นผู้พิทักษ์ที่ผู้คนไว้วางใจได้ และเริ่มเข้าใจว่าความไว้วางใจรวมถึงการบอกตามจริงว่าเวลานี้มือของตนเต็มแล้ว

อัคนิรา สหัสตรา

Akkanira Sahatsatra

แม่ทัพแนวคุ้มกัน

ถิ่นกำเนิด: ป้อมศิลาอัคคี

อาวุธ / เครื่องมือ: ตรี ดาบ ธนู และจักร

พลัง: ประสานหลายแขนคุ้มกันหลายทิศและสั่งเนวรด้วยสัญญาณมือ

ข้อจำกัด: แต่ละแขนแบ่งความสนใจเดียวกัน ความโกรธทำให้การประสานพัง

เข้าร่วมเนวรร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

AR-026 / ORIGIN

แม่ทัพที่ไม่นับเด็กเป็นกำลังพล

อัคนิรา รู้จักสนามรบก่อนรู้จักงานเทศกาล เธอเติบโตในป้อมศิลาอัคคีซึ่งฝึกเด็กให้ถืออาวุธทันทีที่แข็งแรงพอ หลายแขนทำให้เธอถูกเลือกเป็นผู้นำตั้งแต่อายุน้อย ผู้ใหญ่เรียกเธอว่าอนาคตของป้อม โดยไม่เคยถามว่าอนาคตที่เธอต้องการมีหน้าตาอย่างไร

เธอกลายเป็นแม่ทัพเก่งกล้า ใช้ตรี ดาบ ธนู และจักรคุมหลายแนวพร้อมกัน ความสำเร็จทำให้เธอรับเด็กเข้าฝึกตามแบบที่ตนเคยผ่านมา เพราะเชื่อว่ากำลังมอบโอกาส เด็กหญิงซื่อผิงทำทุกอย่างเพื่อให้เธอชมวันหนึ่งผิงซ่อนอาการเจ็บแล้วล้มระหว่างลาดตระเวน อัคนิราจึงพบว่าคำว่ากล้าหาญของตนทำให้เด็กไม่กล้าบอกความต้องการหยุด

หมอช่วยรักษาผิงได้ แต่เด็กถามว่าจะถูกส่งกลับบ้านหรือไม่แทนถามว่าเมื่อไรหาย อัคนิรามองเห็นตนในวัยเดียวกันและรู้สึกถึงความโกรธที่ไม่มีศัตรูให้ฟัน เธอขอปิดการฝึกเด็ก ผู้คุมป้อมค้านว่าขาดกำลังพล และยกชื่อเด็กที่เธอเคยฝึกสำเร็จมาเป็นเหตุผลรักษาระบบเดิม

อัคนิราเริ่มพาเด็กเรียนงานอื่น จัดครู อ่านหนังสือ และให้เลือกกว่าอยากกลับบ้านหรืออยู่เรียนต่อ หลายคนไม่เชื่อว่าปฐิเสธได้จริง เธอต้องยอมให้เวลาพิสูจน์คำพูด แม้บางวันอยากแก้ทุกอย่างด้วยคำสั่งเดียว การเปลี่ยนความกลัวที่ฝังในคนไม่เหมือนการเปลี่ยนรูปขบวน

ปีที่สิบเก้า ป้อมถูกล้อมหลังผู้คุมแย่งแกนพลจากชุมชนใกล้เคียง เขาส่งส่งเด็กเป็นแนวล้อม อัคนิรายืนขวางห้องอาวุธและรับคำกล่าวหาว่าทรยศ เธอไม่ใช่เด็กที่อยากสู้เพื่อพิสูจน์ว่าตนมีผู้สนับสนุน แต่ส่งพวกเขาไปทางอพยพพร้อมผู้ดูแลที่เลือกไว้ก่อนแล้ว

ในการคุ้มกันท้ายขบวน ความโกรธทำให้แขนหนึ่งพุ่งก่อนสัญญาณจนเกือบถูกพวกเดียวกัน อัคนิราหยุด รับคำเตือนจากผิงซึ่งอยู่กับหน่วยพยาบาล และจัดจังหวะใหม่ เธอแบ่งเครื่องมือให้คนอื่นใช้แทนถอดอำนาจไว้ทุกมือ เมื่อหน่วยของอัศรามาถึง ทั้งสองวางแนวป้องกันเป็นช่วงให้คนพักได้ ไม่สร้างตำนานแม่ทัพที่ต้องทนจนตายคนเดียว

ป้อมถูกยึดคืนโดยชุมชน อัคนิรายอมให้ตรวจคำสั่งเก่าของตน พร้อมจัดเงินฝีกเดิมเป็นทุนดูแลเด็ก เธอไม่เรียกพวกเขาวาทหารปลดประจำการ เพราะพวกเขาไม่ควรต้องเป็นทหารตั้งแต่แรก ผิงเลือกเรียนช่างทำอุปกรณ์พยุงฯ และขอให้เธอมาเป็นแบบวัดสายรัด อัคนิรามาตรงเวลาทุกครั้ง

เธอร่วมแนวร่วมอรุณเพื่อจัดการคุ้มกันและฝึกผู้สมัครใจที่พร้อมรับความเสี่ยง หลักสูตรแรกคือการถอย การช่วยเพื่อน และการปฏิเสธคำสั่งอันตราย เธอเขียนชื่อตนท้ายข้อกำหนดว่าแม่ทัพก็ต้องถูกหยุดได้ ไม่ใช่จำนวนแขนเป็นข้ออ้างว่ามองทุกด้านแล้ว

วันออกเดินทาง ผิงนำสายรัดใหม่มาให้พร้อมสมุดวาดเล่นซึ่งไม่มีภาพอาวุธเลย อัคนิราเปิดดูบ้าน ต้นไม้ และโต๊ะทำงานในนั้น ก่อนเก็บไว้ใกล้หัวใจ นี่คือนาคตที่เธออยากปกป้อง แม่นจะไม่ได้ยืนอยู่กลางภาพ และหากต้องยกอาวุธอีก เธอจะยกเพื่อให้เด็กเหล่านี้มีสิทธิไม่ต้องยกตาม

กาฬินี ราตรีรักษ์

Kalineerattarak

ผู้เฝ้าเพลิงโกรธ

ถิ่นกำเนิด: ค่ายผู้รูดราตรีดำ

อาวุธ / เครื่องมือ: ดาบโค้งคินเงาและบัวคราม

พลัง: แปลงแรงอาฆาตที่ตนยอมรับรู้ให้เป็นคมตัดพันธนาการ

ข้อจำกัด: พลังไม่แยกถูกผิดให้ ต้องมีสติเลือกเป้าหมายทุกครั้ง

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ความโกรธที่ไม่เลือกเหยื่อ

กาฬิณีเกิดในค่ายผู้รอดตราตรีดำ ที่ซึ่งคนเล่าเรื่องเก่าด้วยเสียงเบาเพราะกลัวเด็กฝันร้าย เธอเห็นความโกรธซ่อนอยู่ในงานธรรมดา ในมือที่กำลังถนัดเมื่อได้ยืนรองเท้าทหาร ในคนที่สะดุ้งแม้ประตูเปิดอย่างสุภาพ เธอจึงโตมาพร้อมความปรารถนาว่าจะมีใครสักคนทำให้ผู้ทำร้ายต้องรู้สึกกลัวบ้าง

พลังของเธอตอบรับอารมณ์นั้น คมดาบโค้งเกิดจากเงาที่เธอยอมมองตรง ๆ ยิ่งรับรู้ความเจ็บของผู้คนมาก มันยิ่งหนักแน่น ทุกคนเริ่มนำเรื่องมาฝากให้เธอแก้ กาฬิณีรู้สึกว่ามีหน้าที่ทำให้ความแค้นของทั้งค่ายไม่สูญเปล่า จนไม่เหลือพื้นที่ถามว่าผู้เล่าอยากให้อะไรจริง ๆ

เธอตามจับอดีตผู้คุมคนหนึ่งตามคำบอกเล่า และพบเขาอยู่กับเด็กที่เรียกว่าพ่อ เขายอมรับว่าเคยทำผิด แต่หลักฐานบางข้อไม่ตรงกับข้อกล่าวหา กาฬิณีเกือบใช้ดาบเพราะกลัวว่าความลังเลจะทรยศผู้เสียหาย ก่อนเด็กถามว่าเมื่อเธอจากไป ใครจะฟังเรื่องของบ้านนี้บ้าง

เธอนำตัวผู้คุมไปให้การแทนฆ่า ผู้คนบางส่วนในค่ายโกรธเธอ กาฬิณีไม่กล่าวหาว่าพวกเขาอ่อนแอหรือควรปล่อยวาง เธอนั่งฟังและยอมรับว่าความยุติธรรมที่เข้าอาจเจ็บปวดเพียงใด แต่ไม่ยอมแก่งอ้างว่าคมดาบของตนรู้ความจริงทุกเรื่องเองได้

หญิงชราคนหนึ่งในค่ายให้บัวครามแก่เธอ ขอให้พกไว้เตือนว่าบางคนมอมเรื่องเล่าเพราะต้องการพยาน มิใช่ผู้ลงโทษ กาพิณเริ่มถามก่อนใช้ความเจ็บของใครเป็นแรงต่อสู้ คมดาบอ่อนลงในช่วงแรก เพราะเธอเคยชินกับการปล่อยทุกเสียงท่วมตน แต่เมื่อแยกความรู้สึกออกจากการเลือกเป้าหมายได้ ดาบกลับนิ่งกว่าเดิม

ปีที่สิบเก้า กลุ่มคำมนุษย์ใช้ผู้ถูกล่าเป็นกำแพงหนีออกจากค่าย กาพิณเห็นคนที่เคยทำร้ายเพื่อนอยู่หลังแนวโซ่ ความแค้นเสนอทางสั้นให้เธอฟันทะลุทุกอย่าง เธอกลับใช้คมตัดเฉพาะพันธนาการที่ละเส้น ประสานกับนิรชที่นำคนออก แม้หัวหน้ากลุ่มจะหนีไปได้ในความวุ่นวาย

เธอกลับค่ายพร้อมคนรอดและข่าวว่าจับผู้บงการไม่ได้ ครอบครัวหนึ่งถามว่าเหตุใดปล่อยโอกาสหลุดมือ กาพิณไม่แก้ตัวว่าช่วยทุกอย่างสมบูรณ์แล้ว เธอยอมรับความสูญเสียของโอกาสและจัดทีมตามหลักฐานต่อ การช่วยชีวิตครั้งนี้ไม่ปิดคดี แต่ก็ไม่ควรถูกลดคุณค่าเพราะไม่มีศัตรูตายให้ชม

เธอร่วมแนวร่วมอรุณในหน่วยปลดพันธนาการ ทำงานคู่กับผู้ตรวจหลักฐานและผู้ดูแลผู้รอดชีวิตเสมอ เธอไม่รับคำสั่งลงทัณฑ์จากเสียงส่วนใหญ่เพียงอย่างเดียว และไม่เรียกร้องให้ผู้ที่ยังโกรธสงบลงเพื่อให้ตนสบายใจ บางคืนเธอเองยังต้องให้เพื่อนนั่งเฝ้าจนวางดาบได้

ก่อนเดินทาง หญิงชราถามว่าความโกรธหายหรือยัง กาพิณส่ายหน้าแล้วรดน้ำบัวคราม “ยังอยู่ แต่วันนี้ข้ารู้ว่าจะให้มันทำอะไร” เธอตอบ ความอ่อนโยนไม่ได้พรากความดุตันไปจากเธอ มันทำให้คมดาบมีทิศทาง และเมื่อเธอก้าวออกจากค่าย เธอไม่ได้ถือความแค้นของทุกคนในฐานะเจ้าของ หากถือความไว้วางใจที่ต้องคืนให้พวกเขาอย่างปลอดภัย

วชิรเมฆ

Wachiramek

ผู้คืนฝนให้แผ่นดิน

ถิ่นกำเนิด: หอขังเมฆเหนือทะเล

อาวุธ / เครื่องมือ: วัชระสองปลาย

พลัง: ต่อบางจระหว่งเมฆและดินเพื่อปล่อยฝนหรือระบายฟ้าผ่า

ข้อจำกัด: ต้องจัดสมดุลความชื้น ลักฝนจากที่หนึ่งยอมทำให้อีกที่ขาด

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

สายฟ้าที่ไม่มีเจ้าของ

วชิรเมฆฝึกอ่านท่องฟ้าบนหอซึ่งเมฆเหนือทะเล เขาจำรูปเมฆได้มากกว่าชื่อถนน และเชื่อว่าโลกมีความยุติธรรมอยู่ในสมดุลของน้ำ เมื่อเมืองหนึ่งแล้ง เขาพาฝนมา เมื่อเรือเจอพายุ เขาแยกประจุลงเสา งานของเขาดูเหมือนการมอบของขวัญจากฟ้า จนผู้คนเริ่มเรียกทุกหยดน้ำว่าเมตตาของผู้คุมเมฆ

คำยกย่องทำให้เขาสึกว่าไม่ได้สร้างน้ำขึ้นเอง เมืองมั่งคั่งจ่ายค่าบำรุงหอสูง เขาจึงปรับเส้นฝนให้พวกเขาบ่อยขึ้นโดยอ้างว่ามีคนมากกว่า เกาะเล็กปลายลมค่อย ๆ แห้ง วชิรเมฆเห็นเป็นตัวเลขลดลงในรายงาน ไม่เคยลงไปดูบ่อที่คนต้องขุดกันดินด้วยมือ

เด็กหญิงจากเกาะนั้นขึ้นมาห่อพร้อมขวดเปล่า เธอถามว่าจะซื้อฝนหนึ่งขวดต้องใช้เท่าไร เขาเริ่มอธิบายระบบก่อนเห็นคราบเกลือบนเสื้อเด็ก จึงขอตามกลับไป เกาะไม่ได้ขาดเพียงน้ำ แต่ขาดเวลาที่ผู้ใหญ่ต้องใช้ค้นหา เด็กหลายคนหยุดเรียน พืชทนแล้งที่เคยมีถูกขายไปจ่ายค่าขนน้ำจากเมืองซึ่งเขาทำฝนให้

วชิรเมฆพยายามแก้ด้วยการเรียกพายุใหญ่ แต่ชาวประมงห้ามไว้ เพราะน้ำมากฉับพลันจะพาดินที่เหลือนลงทะเล เขาต้องนั่งฟังคนที่ไม่มีวัชระสอนเรื่องฝน เริ่มจากซ่อมบ่อ กั้นตะกอน และคืนกระแสน้ำน้อย ความรู้บนหอไม่ได้ไร้ค่า เพียงไม่ครบพอจะตัดสินแทนทุกชีวิตด้านล่าง

ปีที่สิบเก้า เจ้าของหอสั่งให้เก็บเมฆไว้สำหรับงานพิธี ทั้งที่หลายเกาะ กำลังแล้ง วชิรเมฆปฏิเสธและเปิดข้อมูลการแบ่งน้ำให้สาธารณะ ทหาร ขึ้นมาปิดระบบระหว่างพายุสะสม เขาอาจปล่อยสายฟ้าไล่ทุกคนลงได้ แต่ทางหนีอยู่บนสะพานโลหะซึ่งผู้ฝึกงานยังข้ามไม่พ้น

เขาใช้วัชระสองปลายต่อวงจรลงสู่เสาระบาย เรียกภรรยานี้กับเอรินจาก หน่วยแนวร่วมช่วยรับช่วง ความร้อนทำให้ฝ่ามือไหม้และลมฉีกหลังคา หอ เขายอมเสียเครื่องควบคุมส่วนหฺรู่เพื่อรักษามาตรวัดที่ทุกชุมชนต้องใช้ เมื่อประจวบ ฝนตกพอดินดูดซับ ไม่ใช่พายุใหญ่พอให้คนทั้งโลกเห็น อำนาจของเขา

วชิรเมฆคืนสิทธิ์จัดฝนให้สภากลุ่มน้ำซึ่งมีเกาะเล็กออกเสียงด้วย เขายัง คำนวณและเสนอแผน แต่ต้องแสดงว่าพื้นที่ใดจะได้และเสีย ไม่ซ่อนผล ไว้ในภาษาที่คนอ่านไม่ออก เด็กหญิงนำขวดใบเดิมกลับมารับน้ำฝนแรก เธอไม่เรียกมันว่าของขวัญจากเขา และเขาดีใจที่ได้ยินเช่นนั้น

เขาร่วมแนวร่วมในฐานะผู้สำรวจอากาศและจัดการประจุ ตั้งข้อห้ามการ ลักฝนมาใช้เป็นอาวุธโดยไม่คำนึงถึงคนปลายทาง ทุกครั้งก่อนรบ เขา ตรวจพื้นที่ซึ่งมองไม่เห็นจากสนามด้วย เพราะพลังของตนเดินทางไกล กว่าสายตาและคำขอโทษอาจตามไปซ้ำเกิน

คืนแรกบนเกวียน เขาเงยหน้าดูเมฆโดยไม่มีหอสูงคั่นระหว่างตนกับ ผู้คน เสียงฝนกระทบหลังคาผ้าธรรมดาฟังต่างจากบนยอดหอ วชิรเมฆ กลับไปพร้อมเสียงเด็กคุยกันว่าอะไรหลังดินชุ่ม เขาไม่จำเป็นต้อง เป็นเจ้าของสายฟ้าเพื่อมีที่ยืนใต้ฟ้าเดียวกับพวกเขา

อัครเพลิง

Akkhraphloeng

ผู้ดูแลเตาคู่

ถิ่นกำเนิด: นครเตาหลอมใต้ศิลา

อาวุธ / เครื่องมือ: ทักษะพิธีและภาชนะเพลิง

พลัง: สองหัวควบคุมการเผาและการประคองอุณหภูมิแยกกัน

ข้อจำกัด: หากหัวหนึ่งตัดสินใจล่าฟัง เปลวไฟจะไร้สมดุลและย้อนเข้าร่าง

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

สองเสียงในเตาเดียว

อัครเพลิงเกิดพร้อมสองเสียงในร่างเดียว หัวซ้ายชอบไฟแรงซึ่งทำให้เหล็กยอมเปลี่ยนรูป หัวขวาชอบถ่านคู้ซึ่งทำให้หม้ออาหารอุ่นได้นาน ครอบครัวช่างหลอมสอนให้ทั้งสองผลัดกันพูด แต่เมื่อเข้าโรงงาน พวกเขากลับได้รับค่าจ้างเพียงหนึ่งคนและถูกสั่งให้ผลิตเท่าสองคน

หัวซ้ายยอมเร่งเตาเพื่อหาเงินซื้อบ้าน หัวขวาเตือนว่าอิฐทนความร้อนใกล้พัง การเถียงกันทำให้ถูกหัวหน้าตำหนิ จึงตกลงไม่ได้แย้งต่อหน้าคนอื่น ข้อตกลงนั้นค่อย ๆ กลายเป็นการไม่ฟังกันแม้ยูลำพัง ไฟในร่างเริ่มแฉ่งตามความคิดที่ไม่มีใครยอมพูดออกมา

วันส่งมอบแกนพลึง หัวซ้ายเพิ่มความร้อนโดยไม่แจ้ง หัวขวาลดลมทันทีเพื่อป้องกันเตา แรงสวนกันทำให้เปลวไฟย้อนเข้าร่างและระเบิดประตู่เตา คนงานหนีทันแต่โรงหลอมเสียหาย ทั้งสองกล่าวโทษกันจนไม่ยอมมองกระจก อัครเพลิงถูกพักงานและต้องอยู่ในห้องเดียวกับคนที่ตนโกรธโดยไม่มีทางเดินหนี

ช่างทำขนมสูงวัยรับให้ช่วยเตาเล็ก เธอไม่สนว่าหัวใดฉลาดกว่า ขอเพียงขนมออกมากินได้ พวกเขาต้องตกลงอุณหภูมิและเวลาโดยใช้คำขัด ไม่อาศัยว่าคนอยู่ใกล้น่าจะรู้ใจ หลังทำขนมใหม่หลายถาด ทั้งสองเริ่มหัวเราะกับความผิดพลาดร่วมกันได้โดยไม่ริบหาเจ้าของความผิดเพียงฝ่ายเดียว

อัครเพลิงกลับไปตรวจซากเตาและพบว่าบริษัทใช้วัสดุผิดมาตรฐาน ด้วย เขาเปิดเผยข้อมูลพร้อมยอมรับการตัดสินใจของตน ไม่ใช่ความผิด บริษัทอ้างความประมาทส่วนตัว หัวซ้ายเรียนการคุมไฟอ่อน หัวขวาเรียนเวลาที่ต้องเร่ง ทั้งสองตั้งสัญญาณหยุดซึ่งอีกฝ่ายต้องเคารพทันที

ปีที่สิบเก้า เตาสำรองได้เมืองเริ่มรั่วขณะค่ายผู้ลี้ภัยตั้งอยู่ด้านบน แนวร่วมอรุณขอคนที่รู้ระบบ อัครเพลิงลงไปพร้อมคณิศร์และศิรเวท หัวหนึ่งดูโครงสร้าง อีกหัวรับฟังคนในทีม ไม่มีส่วนใดทำงานเป็นผู้บัญชาการที่ไม่ต้องรายงาน

เมื่อทางออกถูกไฟปิด หัวซ้ายอยากเผาทะลุกำแพง แต่หัวขวาเห็นถังเชื้อเพลิงอีกฝั่ง พวกเขาหยุดทันและใช้ทัพพีพิชิตกแกนเพลิงใส่ภาชนะทนร้อนเพื่อย้ายออกทีละส่วน งานดูธรรมดาเมื่อเทียบกับการระเบิดไฟ แต่ทำให้เมืองไม่ต้องรับแรงปะทะจากความใจร้อนของผู้ช่วยเหลือ

อัครเพลิงร่วมแนวร่วมในหน่วยพลังงานและครัวสนาม เขาจัดเตาที่ใช้เชื้อเพลิงน้อย ให้ค่ายอยู่ได้โดยไม่ตัดป่ารอบตัวจนหมด ช่วงประชุม ทั้งสองหัวได้รับเวลาพูดจริง แต่ถือเสียงลงมติเป็นสมาชิกคนเดียวตามข้อตกลงของตน ไม่ใช่ร่างกายเป็นข้ออ้างแย้งพื้นที่คนอื่น

ก่อนออกเดินทาง ช่างขนมให้สูตรซึ่งเขียนว่าอบจนพร้อมโดยไม่กำหนดนาฬิกา อัครเพลิงรู้ว่าต้องฟังกลิ่น เสียง และกันและกันจึงทำได้ เขาออกเดินทางพร้อมบ้านที่ยังซื้อไม่สำเร็จ แต่ในร่างซึ่งเคยเป็นห้องทะเลาะ มีโต๊ะเล็กให้สองเสียงนั่งคุยกันแล้ว ไฟของเขาจึงเริ่มให้ความอบอุ่นได้โดยไม่ต้องทำให้ใครยอมเจ็บ

เหวินไค

Wenkai

วานรผู้เดินทาง

ถิ่นกำเนิด: ตลาดบนเมฆ

อาวุธ / เครื่องมือ: พลองปลอกทอง

พลัง: ปรับช่วงความยาวพลองและใช้แรงดีดเปลี่ยนทิศกลางอากาศ

ข้อจำกัด: ความยาวมากขึ้นทำให้ควบคุมยาก ไม่อาจสร้างร่างแยกจริง

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

เสรีภาพที่ยอมกลับมา

เหวินไคไม่เคยชอบประตูที่เปิดจากข้างนอกเพียงด้านเดียว เขาเป็นวานรในคณะกายกรรมตลาดบนเมฆ เจ้าของบอกว่าทรงช่วยให้ปลอดภัยจากคนร้าย แต่เก็บกุญแจไว้กับตนและหักคำอ้างทุกครั้งที่เขาถามเรื่องอิสระ เหวินไคจึงเรียนสะเดาะกลอนเร็วกว่าฝึกทำปิดการแสดง

เขาหนีได้พร้อมพลองปลอมทองซึ่งยึดหดตามแรงจับ ชื่อเสียงโจรป่าวนตลาดทำให้เขารู้สึกอยู่เหนือผู้มีอำนาจ เขาขโมยจากคนรวย เล่นตลกกับยาม และไม่หยุดดูว่าคนเก็บกวาดต้องจ่ายค่าความเสียหายแทนเท่าไร เสรีภาพในช่วงนั้นหมายถึงการไม่มีใครตามทัน มากกว่าการมีชีวิตที่ตนเลือกอย่างรับผิดชอบ

ครั้งหนึ่งเขาขโมยกล่องจากรถเก็บภาษีแล้วโยนเหรียญให้ผู้คน ระหว่างหลบหนี พลองที่ยึดยาวเกินควบคุมฟาดเสาค้าตลาดหัก เขาหนีทัน แต่คนบนทางเดินตกลงไปหลายราย เหวินไคได้ยื่นว่าหญิงทำรองเท้าซึ่งเคยซ่อนเขาสู่ฐาน จึงแอบนำเงินกลับไปให้ เธอไม่รับถ้าเขาไม่ช่วยซ่อมด้วย

การอยู่ซ่อมทำให้เขาพบกรงอีกรูปแบบ คือความอยาที่อยากหนีทันทีเมื่อถูกมองตรง ๆ เขาต้องทำงานกับคนที่ไม่หัวเราะมุกของตน ใช้พลองเป็นคานยกไม้แทนของเล่น และเรียนว่าคำขอโทษไม่ทำให้ผู้เสียหายมีหน้าที่ปลอบใจผู้ทำผิด

เมื่อเจ้าของคณะเดิมจับเด็กใหม่เข้ากรง เหวินไควางแผนบุกไปปล่อย เขาเกือบทำทุกอย่างคนเดียวตามความเคยชิน ก่อนหญิงตำรวจเฝ้าถามว่าเด็กจะไปไหนหลังประตูเปิด คำถามทำให้แผนยาวขึ้น เขาติดต่อกับพี่เตรียมอาหาร และส่งข่าวให้พันธมิตรกับแนวร่วมช่วยเส้นทาง

การช่วยเหลือในปีที่สิบเก้าไม่ราบรื่น เจ้าของใช้ทางเดินคนดูเป็นตัวประกัน เหวินไคยึดพลองค้ำเพดานแทนไล่จับคนที่หนีไป มีอสัง เพราะต้องควบคุมช่วงยาวซึ่งตนเคยใช้โดยไม่คิดถึงน้ำหนัก เด็กคนสุดท้ายกลัวออกจากกรง เพราะไม่เคยเห็นโลกนอกนั้น เขาจึงนั่งรอและให้เด็กเป็นคนเปิดบานเอง

หลังส่งทุกคนถึงที่พัก เขามีโอกาสหายตัวไปพร้อมคำชม แต่กลับไปตลาตรับงานซ่อมต่อจนเสร็จ เหวินไคไม่ได้ชอบกฎขึ้นมาอย่างฉับพลัน เขาเพียงเริ่มแยกกฎที่คุ้มครองคนออกจากกฎที่คุ้มครองเจ้าของ และยอมรับว่าการเลือกอยู่ตามคำพูดของตนไม่เหมือนการถูกขัง

เขาร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้แทรกซึมและเปิดทาง ขอกติกาว่าสมาชิกออกจากกลุ่มได้โดยไม่ถูกตราหน้าว่าทรยศ พร้อมรับกติกาว่าต้องส่งต่องานซึ่งกระทบชีวิตคนอื่น หิรัญยชนแข่งกระโดดข้ามลำธาร เขารับคำท้าแต่หยุดดูความแข็งแรงของฝั่งก่อน ทั้งสองหัวเราะกับความรอบคอบที่เมื่อก่อนคงเรียกว่าน่าเบื่อ

วันออกเดินทาง เด็กจากคณะถามว่าใครถือกุญแจค้าย เหวินไคชี้ทางเดินที่ไม่มีกรง แล้วมอบกุญแจเก่าให้เก็บเป็นเศษเหล็ก ไม่ใช่สัญญาว่าต้องเป็นนักรบตอบแทนเขา เมื่อขบวนเริ่มเคลื่อน เขาสามารถวิ่งหนีไปทุกทิศ แต่เลือกเดินอยู่ข้างเกรียนจนทุกคนพันคိုင် นั่นเป็นอิสระครั้งแรกที่ไม่ต้องมีใครถูกทิ้งไว้ข้างหลังเพื่อพิสูจน์มัน

04

คำสัตย์เหนือเงาและหิมะ

เรื่องกำเนิดลำดับ 31-40

ทุกชีวิตเริ่มต้นต่างกัน • แต่เลือกสร้างทางที่เดินร่วมกันได้

หลินอี

Linyi

ผู้ชีวงเพลิง

ถิ่นกำเนิด: เมืองกังหันริมปะการัง

อาวุธ / เครื่องมือ: ทวนเพลิง ห่วงทอง ผ้าแดง และล้อคู่

พลัง: ส่งแรงผ่านล้อไฟและใช้ห่วงดึงจุดยึดเพื่อเคลื่อนที่รวดเร็ว

ข้อจำกัด: ล้อสองข้างต้องสมดุล ความร้อนสะสมเผาทางที่คนอื่นใช้อยู่ได้

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

เด็กที่เลือกทางของตน

หลินอี้โตในเมืองกังหนำริมปะการัง ครอบครัวทำล้อและรถให้เรือประมง เขาตัวเล็กกว่าคนวัยเดียวกันแต่ใจร้อนกว่าทั้งอู๋ ชอบปรับเครื่องมือโดยไม่รอคำอนุญาต เมื่อสร้างล้อคู่ที่ส่งแรงจากไฟได้สำเร็จทุกคนกลับเห็นเพียงเด็กขโมยของอันตราย ไม่มีใครยอมฟังแบบที่เขาอธิบาย

ความไม่ถูกฟังทำให้เขาพยายามพิสูจน์ด้วยความเร็ว หลินอี้ลงแข่งส่งของโดยติดล้อไฟกับเท้า ขณะหลายเที่ยวจนผู้จัดใช้ภาพเขาโฆษณา เขาไม่เห็นสัญญาตัวเล็กที่ยึดสิทธิในผลงาน และไม่รู้ว่ถนอไม้เริ่มไหม้จากความร้อนสะสมที่เขาทิ้งไว้

วันแข่งใหญ่ ล้อข้างหนึ่งเสียสมดุล เขาหักหลบเด็กบนทางแต่เผาแผงปลาเสียหาย ผู้จัดหนีความรับผิดชอบโดยเรียกเขาว่าเด็กไม่รู้เรื่อง หลินอี้โกรธจนอยากเผาใบสัญญาทั้งหมด ก่อนช่างประจำอู๋บอกว่าต้องเก็บมันไว้เป็นหลักฐาน ความสามารถทำสิ่งใหม่ยังต้องการคนช่วยอ่านโลกที่ล้อมมันอยู่

เขาถูกสั่งหยุดใช้อุปกรณ์ระหว่างตรวจ ไม่ใช่ถูกห้ามคิดตลอดไป คชินทร์ซึ่งมาเรื่องทางส่งน้ำช่วยให้ทดสอบในพื้นที่ปลอดภัย หลินอี้เรียนเรื่องทางระบายความร้อนและเขียนขั้นตอนหยุดฉุกเฉินด้วยตนเอง ห่วงทองใช้จับจุดยึด ผ้าแดงใช้ส่งสัญญาณ ไม่ใช่ของประดับที่ควรปล่อยปลิวใกล้เครื่องจักร

ปีที่สิบเก้า พายุทำให้กังหันทำเรือหมุนย้อน เกรียนคนอพยพติดอยู่กลางทางลาด หลินอีอยากพุ่งออกไปทันที แต่หยุดตรวถล้อทั้งสองตามที่ฝึก เขาเสนอแผนให้ผู้ใหญ่ฟังและยอมรับการแก้ไข ไม่ต้องเลือกระหว่างทำตามทุกอย่างกับไม่ฟังใครเลย

เขาใช้ทวนเพลิงตรึงกลไก ห่วงทองดิ่งสายจากเรือ และล้อคู่ช่วยส่งเชือกขึ้นทางลาด เมื่อเห็นไม้เริ่มดำ เขาหยุดใช้ไฟ เปลี่ยนเป็นวิ่งด้วยแรงขาในช่วงสุดท้าย แผนจบช้ากว่าที่ฝัน แต่ทางเดินยังอยู่ให้คนรุ่นหลังใช้ หลินอีเพิ่งชนะบางอย่างที่ไม่มีกรรมการจับเวลา

เขาช่วยชดใช้ร้านปลาจากรายได้งานช่างและต่อสู้เรื่องสัญญาผ่านผู้แทนที่ไว้ใจ เจ้าของร้านยังบ่นทุกครั้งที่เห็นเขา แต่เริ่มฝากของให้ส่งโดยกำหนดเวลาเพื่อไว้ หลินอีเรียนว่าความไว้ใจไม่กลับมาเพราะการช่วยครั้งใหญ่เพียงครั้งเดียว

เขาร่วมแนวร่วมในฐานะผู้ฝึกงานส่งสัญญาณและช่างเคลื่อนที่ ภายใต้ผู้ดูแลและขอบเขตงานตามความพร้อม ไม่ถูกส่งเป็นแนวหน้าเพราะพลังน่าตื่นตา เขาขอให้มิลิตรีเลือกเส้นทางอาชีพเมื่อเติบโตขึ้น และช่วยเขียนคู่มืออุปกรณ์ด้วยภาษาที่เด็กคนอื่นเข้าใจได้

ก่อนเดินทาง แม่ผูกผ้าแดงให้สั่นพоди หลินอีบ่นว่าสายน้อยลง แต่ยอมทดสอบว่าไม่พันล้อ เขามองอยู่ที่ยังมีงานรอและสัญญาว่าจะกลับมาเรียนต่อ ความฝันไม่ได้เล็กลงเพราะมีราวกันตก มันเพียงมีโอกาสาเขาไปได้ไกลกว่าจุดที่ความใจร้อนเคยพาทางทั้ง

เยียนเจิน

Yanzhen

ผู้ตรวจมลทิน

ถิ่นกำเนิด: ศาลกระจกดาราม่วง

อาวุธ / เครื่องมือ: ทวนสามแฉกสองคม

พลัง: เห็นโครงสร้างพลังและรอยการปลอมแปลงที่อยู่ตรงหน้า

ข้อจำกัด: เห็นร่องรอยไม่เท่ากับรู้เจตนา ดวงตาไม่อาจอ่านใจหรือชี้ความผิดแทนหลักฐาน

เข้าร่วมเนวร่วม: ปีที่ 19

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ดวงตาที่มองไม่เห็นทุกสิ่ง

เยียนเงินมองเห็นสิ่งที่คนอื่นมองไม่เห็นตั้งแต่ดวงตาที่สามเปิด เขาแยก ตราปลอมจากตราจริง เห็นรอยพลังบนนิ้วตู่ และอ่านเส้นทางที่เครื่อง ประทับตะไกว ศาลกระจกดาราม่วงรับเขาเป็นผู้ตรวจโดยบอกว่าเมือง จะยุติธรรมขึ้นเมื่อไม่มีใครหลอกสายตาของเขาได้

เขาเชื่อคำชมจนเริ่มให้คำตัดสินเร็วเกินไป ในคดีขโมยยา เยียนเงินพบ รอยตราของผู้ต้องหาบนกล่องและยืนยันความผิด ชายคนนั้นถูกคุมขัง ก่อนหลักฐานภายหลังแสดงว่าเป็นคนขนส่งซึ่งถูกเปลี่ยนของระหว่าง ทาง ดวงตาของเขาเห็นรอยจริง แต่เรื่องที่เขาประกอบจากรอยนั้นผิด

ศาลต้องการแก้บันทึกเจียบ ๆ เพื่อรักษาความเชื่อมั่น เยียนเงินไปหา ครอบครัวผู้ต้องหาเอง พบว่าร้านถูกยึดและลูกชายเล็กเรียนแล้ว ความ เสียหายไม่ได้ย้อนกลับเมื่อเปิดประตูคุก เขาอ่านคำวินิจฉัยของตนต่อ หน้าพวกเขา ยอมให้ถามจนจบ และขอเปิดกระบวนการตรวจคำตัดสิน ย้อนหลังแม้จะเสียตำแหน่ง

เพื่อนร่วมงานบางคนหาว่าเขาทำลายศาล เยียนเงินตอบว่าศาลไม่ควร เปรอะจนทนการยอมรับความผิดไม่ได้ เขาทำงานตรวจและเรียน สัมภาษณ์พยาน เรียนว่าความกลัวทำให้คนพูดขาดช่วง การไม่สบตาไม่ ใช้หลักฐานโกหก และสิ่งที่พลังบอกไม่ได้ต้องได้รับความสำคัญพอ ๆ กัน

ปีที่สิบเก้า เขาพบรอยแกะทะเบียนผู้หายจากประตูทดลอง เส้นพลังชี้ไป ยังเจ้าหน้าที่ซึ่งมีชื่อเสียงชื่อเสียง แต่เยียนเงินไม่จับทันที เขาตาม เอกสารและพบว่าตราของชายคนนั้นถูกใช้หลังเสียชีวิตแล้ว ใครบางคน กำลังใช้ความมั่นใจในดวงตาของเขาให้กล่าวหาคนที่ไม่มีทางตอบ

นัรชกับศคินนำหลักฐานอีกส่วนมาพบ ทั้งสามไม่ไว้ใจกันทันที
เยียนเงินขอตรวจเอกสารโดยเปิดชั้นตอนให้ดู และยอมให้เนตรดาว
บันทึกจุดที่ยังไม่แนชัด เมื่อตำรวจศาลบุกยึดแฟ้ม เขาใช้ทวนสามแฉก
สองคมกันประตูโดยไม่ประกาศว่าผู้มาเป็นคนชั่วทั้งหมด บางคนยังไม่รู้
ว่าถูกสั่งมาทำอะไร

การเปิดแฟ้มช่วยคืนสถานะให้หลายครอบครัว แต่เส้นทางผู้บงการยัง
ขาดตอน เยียนเงินปฏิเสธข้อเสนอให้สรุปคดีเพื่อยุติความวุ่นวาย เขา
เลือกอยู่กับคำถามที่ยังตอบไม่ได้ แทนสร้างคนผิดใหม่ให้ทุกคนรู้สึก
ว่าโลกเรียบร้อยแล้ว

เขาร่วมแนวร่วมอรุณในฐานะผู้ตรวจรอยพลัง โดยแยกหน้าที่ตรวจออก
จากผู้ตัดสินโทษ รายงานทุกฉบับมีช่องสิ่งที่เห็น สิ่งที่อนุমান และสิ่งที่
ยังไม่รู้ เขาส่งเงินชดเชยตามข้อตกลงแก่ครอบครัวในคดีเก่า และไม่ขอ
ให้พวกเขามารับรองว่าตนเป็นคนดีขึ้นแล้ว

วันออกเดินทาง เด็กของชายผู้ถูกกล่าวหามายื่นหนังสือที่ซ่อมปกใหม่
ให้ เป็นเล่มที่เยียนเงินเคยยึดไป เขารับแล้วคืนทันทีเพราะมันไม่ใช่ของ
ตน เด็กยิ้มบาง ๆ เป็นครั้งแรก เยียนเงินหลับตาที่สามเพื่่อมองรอยยิ้ม
นั้นด้วยสองตาธรรมดา เขาไม่ต้องเห็นทะลุทุกสิ่งเพื่อรู้ว่าบางอย่างควร
ได้รับการดูแลอย่างระมัดระวัง

เซ่งหลง

Shenglong

แม่ทัพสัตย์เชียว

ถิ่นกำเนิด: กองเรือด่านทะเล

อาวุธ / เครื่องมือ: ง้าวมังกรเสี้ยวจันทร์

พลัง: ตั้งแนวคุ้มกันและรับแรงปะทะต่อเนื่องโดยยึดพื้นที่

ข้อจำกัด: ย้ายตำแหน่งได้ช้าและไม่อาจปกป้องทุกแนวพร้อมกัน

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

คำสัถย์ที่กล้าขัดคำสั่ง

เซ็งหลงผูกพันกับท้องทะเลด้วยคำสัถย์ที่ให้แก่มหาสมุทรเรือ ทั้งสามเคยกินข้าวหม้อเดียวกันขณะเรือแตก และสาบานว่าจะไม่มีใครถูกทิ้งไว้กลางน้ำ เขาเป็นคนตัวใหญ่ หนวดเครายาว และนั่งพอให้ลูกเรือเชื่อใจ เมื่อได้รับตำแหน่งแม่ทัพด่าน จึงคิดว่ากำลังขยายคำสัถย์นั้นให้คุ้มครองผู้คนมากขึ้น

ปีแล้วปีเล่า กองเรือเติบโตพร้อมกฎที่ห่างจากชีวิตลูกเรือ เซ็งหลงทำตามเพราะเพื่อนเก่าสองคนเป็นผู้บัญชาการ เขาเชื่อว่าพวกเขายังจำหม้อข้าววันนั้นได้ เมื่อมีคำร้องเรื่องการยึดเรือประมง เขารับปากจะตรวจ แต่กลับเลื่อนเพราะการประชุมใหญ่สำคัญกว่าเสมอ

ลูกเรือหนุ่มนำเชือกเส้นหนึ่งมาให้ เชือกมีรอยตัดจากง้าวของหน่วยเขา ใช้เป็นหลักฐานว่าพ่อถูกปล่อยให้ลอยกลางทะเลหลังปฏิเสธจ่ายค่าผ่านทาง เซ็งหลงค้นแฟ้มแล้วพบคำสั่งของสหายเก่า เขาไปถามโดยหวังว่าจะมีคำอธิบาย ทว่าเพื่อนตอบเพียงว่าการคุมทะเลต้องทำให้คนกลัวบ้าง

ความภักดีดึงเขาไปคนละทิศ เซ็งหลงไม่ยากเชื่อว่ามิตรภาพอันจริงใจจะอยู่ร่วมกับการกระทำเช่นนั้นได้ เขาเกือบปิดเรื่องโดยชดใช้เงินส่วนตัว ก่อนลูกเรือถามว่าคนต่อไปจะได้รับเงินหลังตายเช่นเดียวกันหรือไม่ เขาจึงส่งหลักฐานเข้าสู่การตรวจและถูกสั่งปลดทันที

ปีที่ยี่สิบ กองเรือได้รับคำสั่งจมเรือผู้ลี้ภัยซึ่งถูกกล่าวหาว่าซ่อนผู้ก่อเหตุ เซ็งหลงยังมีง้าวแต่ไม่มีตราบังคับใคร เขาขึ้นเรือเล็กไปขวางและส่งสัญญาณขอตรวจผู้โดยสารอย่างเปิดเผย เพื่อนเก่าสั่งให้หลบโดยอ้างคำสั่งระหว่างพวกเขา เซ็งหลงตอบว่าคำสั่งนั้นเริ่มจากการไม่ทิ้งคนกลางน้ำ

เขาปักง้าวมังกรเสี้ยวจันทร์ตรงแนวรับบนเรือที่โยกแรง พลังรับแรงปะทะทำให้ลำเรือไม่พลิก แต่เขาย้ายไปช่วยท้ายเรือไม่ได้พร้อมกัน จึงมอบตำแหน่งสำคัญให้ลูกเรือหนุ่มและฟังคำแนะนำของชาวประมง เมื่อแนวร่วมอรุณนำเรือช่วยเหลือมาถึง ทุกคนยังอยู่ครบเพราะเขาไม่ได้เสริมว่าตนมองได้รอบลำ

การเผชิญหน้าจบลงด้วยการยอมให้ตรวจเรือและเปิดหลักฐานต่อชุมชนท่าเรือ สหายคนหนึ่งยอมให้การ อีกคนหนีไป เซ็งหลงเสียมิตรภาพที่เคยเชื่อว่าอยู่ตลอดชีวิต เขาไว้ทุกข์ให้สิ่งนั้นโดยไม่ใช้ความเศร้าเป็นเหตุผลกลับไปปกป้องความผิด

เขาร่วมแนวร่วมในหน่วยคุ้มกันทางทะเล ฝึกให้ลูกเรือถามคำสั่งซึ่งเสี่ยงชีวิตผู้ไม่เกี่ยวข้อง และให้ผู้รู้พื้นที่ออกเสียงก่อนนายทหาร ความนิ่งของเขายังคงทำให้คนเชื่อใจ แต่บัดนี้รวมถึงการยอมพูดว่าตนเคยนิ่งในเวลาที่ควรทักท้วงด้วย

ก่อนออกจากท่า ลูกเรือหนุ่มชวนเขากินข้าวในหม้อเก่า เซ็งหลงตักให้ทุกคนก่อนนั่งลง ไม่มีพิธีสาบานใหม่ เพราะคำเดิมยังดีพอหากทำตามจริง เขาเก็บเชือกที่ถูกตัดไว้กับด้ามง้าว เพื่อจำว่าความภักดีไม่ใช่การมองข้ามสิ่งที่คนรักทำ แต่คือการกล้าหยุดเขาก่อนคำสั่งที่เคยให้ร่วมกันจะไม่เหลือความหมาย

จ้าวเหวิน

Zhaowen

ผู้ตรวจข้อสุญ

ถิ่นกำเนิด: หอทะเบียนเมืองผี

อาวุธ / เครื่องมือ: กระบี่สองตรา

พลัง: ตัดตราผนึกที่มีเงื่อนไขไม่ตรงกับคำสัตย์เดิม

ข้อจำกัด: ต้องคืนเงื่อนไขและพยานให้ครบ คมกระบี่ไม่ช่วยคนที่ไม่ยอมฟัง
ข้อเท็จจริง

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

คำให้การของคนที่ถูกกลบ

จ้าวเหวินรักตัวอักษรเพราะมันทำให้คนที่จากไปยังพูดกับคนรุ่นหลังได้ เขาเริ่มงานในหอทะเบียนเมืองชายขอบด้วยความตั้งใจธรรมดา คือ เขียนชื่อผู้มาติดต่อให้ถูก ไม่ปล่อยให้เกิดเสียงสำเนียงหรือเสื้อผ้าเก่าทำให้ใครเสียเวลาทั้งวันเพียงเพื่อพิสูจน์ว่าตนมีอยู่จริง

เมื่อเมืองถูกจัดเป็นเขตปิดหลังรอยแยก ผู้มีอำนาจสั่งย้ายรายชื่อบางส่วนออกจากทะเบียนกลาง จ้าวเหวินค้านก่อนยอมลงมือเพราะคำสั่งระบุว่าเป็นการย้ายชั่วคราว เขาเก็บสำเนาไว้ส่วนตัว คิดว่านั่นเพียงพอจะรักษาความถูกต้องโดยไม่เสียตำแหน่งซึ่งเลี้ยงครอบครัว

หญิงคนหนึ่งกลับมาทุกเดือนเพื่อขอสิทธิรับยาของสามี ระบบตอบว่าไม่พบชื่อ จ้าวเหวินแอบให้เงิน แต่ไม่กล้าคืนบันทึก เมื่อสามีเธอเสียชีวิต เธอขอเอกสารยืนยันเพื่อจัดการบ้าน ระบบกลับตอบว่าไม่อาจบันทึกการตายของคนที่ไม่มีอยู่ จ้าวเหวินมองสำเนาที่ซ่อนไว้แล้วรู้ว่าความจริงซึ่งไม่เคยออกจากลิ้นชักไม่ได้ช่วยเธอเลย

เขาเปิดหอเอกสารให้ชุมชนอ่านและถูกขังในห้องเก็บตรา ที่นั่นมีฝนิกคำสั่งเก่าซึ่งกำหนดให้ผู้ดูแลเก็บชื่อโดยตรงไปตรงมา การใช้อำนาจปัจจุบันขัดกับเงื่อนไขนั้น จ้าวเหวินนำกระบี่พิธีประจำหอมาตรวจรอยตราที่ละชั้น ไม่ได้พินด้วยความเชื่อว่าตนถูกเสมอ แต่รวบรวมพยานจนคมกระบี่ตอบสนองต่อข้อขัดแย้งที่พิสูจน์ได้

เขาตัดฉนิกออกได้เพียงส่วนที่เงื่อนไขผิด ส่วนอื่นยังแข็งแรง จ้าวเหวินต้องหาทางออกด้วยกุญแจและความช่วยเหลือของผู้คุมที่ยอมฟังเหตุผล พลังใหม่ไม่ได้แทนงานคันหลักฐาน แต่มันทำให้งานที่เคยถูกมองว่าเป็นเพียงเอกสารมีผลต่อประตูจริงตรงหน้า

ปีที่ยี่สิบ ยื่นเงินกับเนตรดาวมาถึงพร้อมบัญชีผู้สูญหาย จ้าวเหวินพบชื่อเดียวกันในสำเนาที่ตนซ่อน เขาเปิดเผยทั้งข้อมูลและบทบาทที่เคยทำให้คนถูกลบ ไม่อ้างว่าการเก็บสำเนาทำให้ตนพ้นผิด การคืนชื่อใช้ค่าให้การจากเพื่อนบ้าน สมุดหนี้ ภาพวาด และสิ่งเล็กน้อยที่ชีวิตทิ้งไว้ ไม่ได้ขึ้นกับตราราชการเพียงอย่างเดียว

เมื่อเจ้าหน้าที่เผาหอเพื่อทำลายหลักฐาน จ้าวเหวินเลือกช่วยคนคัดเอกสารออกก่อนแฟ้มต้นฉบับ เขาเสียน้ำกระดาษหลายร้อยแผ่น แต่ชุมชนซึ่งเคยถูกเรียกว่าผู้ไร้ทะเบียนยืนเรียงกันบอกชื่อที่จำได้ จ้าวเหวินเขียนตามเสียงจนรุ่งเช้า เข้าใจว่าคนมีอยู่ก่อนกระดาษ และกระดาษควรรับใช้พวกเขา

เขาร่วมแนวร่วมมอรุ่นเพื่อปลดตราที่ผูกคนไว้กับคำสั่งไม่ชอบธรรม ตั้งระบบสำเนาหลายแห่งและให้เจ้าของข้อมูลตรวจแก้ไขของตนได้ กระบี่สองตราอยู่ข้างพู่กันเสมอ หากยังไม่รู้เงื่อนไข เขาจะค้นต่อแทนพื้นก่อน แล้วหวังว่าความกล้าจะทำให้ผลถูกต้อง

ก่อนเดินทาง หญิงที่เคยขอเอกสารสามิมารับสำเนาฉบับแก้ เธออ่านซ้ำๆ และบอกว่าชื่อกลางสะกดผิด จ้าวเหวินขอโทษแล้วแก้ทันที ความยุติธรรมในวันนั้นไม่ได้มีเสียงกลอง มีเพียงผู้หญิงคนหนึ่งได้รับสิทธิ์บอกว่าเรื่องของครอบครัวตนควรถูกเขียนอย่างไร และคนถือพู่กันยอมฟังโดยไม่ทำให้เธอต้องกลับมาอีกเดือน

หลี่เหยา

Liyao

ผู้ถักมานภาพ

ถิ่นกำเนิด: โรงละครเก๋านาก

อาวุธ / เครื่องมือ: หางขาวและเส้นม่าน

พลัง: สร้างภาพลวงที่อาศัยความทรงจำทางประสาทสัมผัสของตน

ข้อจำกัด: ภาพลวงจับต้องไม่ได้ และสิ่งที่เธอไม่เคยเข้าใจย่อมมีช่องโหว่

เข้าร่วมเนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ใบหน้าทีขอเป็นของตัวเอง

หลัทยาจำหน้าตนในวัยเด็กไม่ค่อยได้ เพราะผู้คนชอบให้เธอเปลี่ยนเป็นอย่างอื่น โรงละครเก่าฉากรับเธอด้วยความสามารถสร้างภาพลวง เธอแสดงเป็นเจ้าหญิง นักรบ คนแก่ และคนรักที่ผู้ชมคิดถึง ทุกครั้งที่ได้รับคำชม เธอจะสงสัยว่ามีใครชอบผู้ที่อยู่หลังม่านบ้างหรือไม่

เธอสร้างภาพจากสิ่งที่เคยสัมผัส กลิ่นฝนบนหลังคา เสียงร้องเท้าของแม่ สีขนหางยามเช้า ภาพงดงามแต่จับต้องไม่ได้ ผู้จัดเริ่มขายการแสดงส่วนตัวให้คนร่ำรวย โดยให้เธอสวมหน้ากากที่จากไป หลัทยาคิดว่าเป็นการปลอมใจ จนลูกค้าคนหนึ่งใช้ภาพลวงของสามีบังคับลูกให้ยอมเซ็นขายบ้าน

หลัทยาหยุดแสดงกลางฉากรและถูกเรียกให้ชุดใช้สัญญา เธอเคยยอมทุกอย่างเพื่อไม่ถูกทอดทิ้ง จึงเกือบกลับไปทำต่อ ก่อนเห็นเด็กมอ่งหน้าเธอโดยไม่แน่ใจว่าครั้งนี้ยังเป็นภาพปลอมหรือไม่ ความสามารถที่เคยทำให้คนเห็นโลกกว้างขึ้นกำลังทำลายความเชื่อว่าพวกเขามองใครได้จริง

เธอออกจากโรงละครพร้อมเสื้อผ้าไม่กี่ชุดและหนี้ที่กำลังต่อสู้อตามสัญญา ช่วงแรกไม่กล้าปรากฏหน้าเดิมในตลาด จึงเปลี่ยนรูปไปเรื่อยจนล้ำ รินปักษาซึ่งเคยได้ยินเรื่องเธอชวนมาช่วยเวทีชุมชนโดยให้ประกาศชัดว่าฉากรใดเป็นภาพลวง หลัทยาตกใจที่ผู้ชมยังยินดีดูแม้ไม่ได้ถูกหลอก

เธอเริ่มแสดงเรื่องธรรมดาจากชีวิตตน ครั้งแรกมีคนดูน้อยและบางคนออกก่อนจบ เธอเจ็บแต่ไม่ต้องเปลี่ยนทั้งตัวเพื่อรังทุกสายตาไว้ ความมั่นคงของพลังเพิ่มขึ้นเมื่อเธอเลือกสิ่งที่เข้าใจจริง แทนสร้างเมืองหฐที่ตนรู้เพียงภาพภายนอก

ปีที่ยี่สิบ กลุ่มผู้ล่าตามจับพยานจากโรงละครเก่า หลีเหยาใช้ภาพลวงเบี่ยงทางในตรอกที่ตนเคยเดิน แต่เมื่อศัตรูขวางของทดสอบ ภาพก็เปิดช่องโหว่ เธอต้องพาคนหนีด้วยแผนจริงร่วมกับวาริน ไม่อาจเรียกภาพที่ไร้น้ำหนักให้รับประตุแทนแขนคนได้

ในช่วงสำคัญ เธอสวมใบหน้าที่ตนหล่อผู้ไล่ล่าออกจากทางพยาน ยอมให้พวกเขาเชื่อว่าผู้ขัดคำสั่งคือใคร ภายหลังข้อมูลจากพยานช่วยเปิดโปงการบังคับสัญญา หลีเหยาปลดหนี้ที่ไม่ชอบธรรมได้ แต่ยังทำงานชดใช้ส่วนของอุปกรณ์ที่ตนรับผิดชอบจริง ไม่เปลี่ยนทุกคนในอดีตให้เป็นผู้ร้ายเพื่อให้เรื่องของตนเรียบร้อย

เธอร่วมแนวร่วมในหน่วยพรางตัวและสื่อสาร กำหนดว่าห้ามใช้หน้าของผู้ตายหรือคนมีชีวิตเพื่อบิบบังคับผู้เกี่ยวข้องโดยไม่ยินยอม เธอสอนเพื่อนตรวจสอบสัญญาณยืนยันซึ่งภาพลวงเลียนไม่ได้ง่าย เพื่อให้ทิมยังไวใจกันในโลกที่สายตาถูกลวงได้

ก่อนออกเดินทาง รินปรึกษาขอภาพหนึ่งไว้ติดโรงละคร หลีเหยาเกือบเปลี่ยนหน้าให้สมบูรณ์แบบ ก่อนหั่วเราะและหยุด เธอยืนตามธรรมชาติทางหนึ่งซัดจิงหะและมียรอยเหนื่อยใต้ตา ภาพนั้นไม่ใช่หน้าที่ทุกคนจะรัก แต่เป็นหน้าที่เธอเลือกกลับมาอยู่ได้ เมื่อโลกขอให้เป็นใครอีกมากมาย เธอมีบ้านหนึ่งอยู่ในชื่อตนเองแล้ว

จิ้นซู

Jinsu

ผู้ต้นหลังระฆังสุดท้าย

ถิ่นกำเนิด: คลังขนส่งศพเก่า

อาวุธ / เครื่องมือ: มือแข็งแกร่งและตราหน้าผาก

พลัง: สะสมแรงในข้อต่อแล้วปล่อยเป็นการกระโดดและแรงผลัก

ข้อจำกัด: ต้องพักระหว่างจังหวะ ตราที่ผู้อื่นใส่ไว้ยังรบกวนการควบคุมร่าง

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ก่อนพาคนงานออก เจ้าของคลังจุดไฟเผาหลักฐาน จิ่นซูใช้แรงผลักเปิดทางแล้วหยุดพักตามจังหวะที่ตกลง แม้คำสั่งเก่าในตราจะพยายามบังคับให้ยื่นปิดประตู เมื่อย่านชื่อตนกับชื่อเขาสลับกันให้ตั้งสมาธิ ขณะที่จ้าวเหินตัดเงื่อนไขส่วนที่พิสูจน์ได้ เขาเลือกก้าวสุดท้ายด้วยตนเองและพาคนออกมาได้

หลังอิสระ เขาไม่รู้ว่าจะทำอะไรกับวันที่ไม่มีใครสั่ง จิ่นซูลองนอนกลางวัน ลองวาดรูป และพบว่าชอบซ่อมของชิ้นเล็กอย่างไม่น่าเชื่อ มือที่คนอื่นมองว่ามีไว้ยกของหนักสามารถจับคู่กันได้เมื่อมีด้ามเหมาะสม เขาขอเรียนอ่านเพื่อให้ตนตรวจทุกสัญญาที่เกี่ยวข้องร่างได้

เขาร่วมแนวร่วมในหน่วยเคลื่อนย้ายและคุ้มกัน โดยมีตารางพักกระดานสื่อสาร และสิทธิปฏิเสธการแตะตราโดยไม่แจ้ง การรักษายังดำเนินต่อไป ไม่มีใครอ้างว่าต้องกลับเหมือนคนอื่นก่อนจึงเป็นนักสู้ได้ เขาฝึกใช้แรงกระโดดในพื้นที่ที่รู้จุดลง ไม่ส่งตัวเองเป็นอาวุธตามคำสั่งจากไกลอีก

ก่อนออกเดินทาง เมย์คินเศษหนังสือที่เป็นที่มาของชื่อ จิ่นซูใช้เวลาานเขียนคำขอบคุณลงกระดาน ทุกคนรออนเสร็จ ไม่มีใครพูดแทน เขาเงยหน้าขึ้นมองขบวนซึ่งยังไม่เคลื่อนทั้งไป ความเจ็บครั้งนี้ไม่ใช่การถูกมองข้าม แต่เป็นพื้นที่ที่คนอื่นตั้งใจเว้นให้เสียงของเขามาถึง

หลงเซวียน

Longxuan

ราชาฝนสมุทร

ถิ่นกำเนิด: ราชสำนักบาดาลปะการัง

อาวุธ / เครื่องมือ: กรงเล็บราชันและตราฝน

พลัง: นำเมฆตามกระแสน้ำและบังคับน้ำในระยะที่สัมผัสได้

ข้อจำกัด: ไม่อาจเรียกพายุโดยไม่กระทบชายฝั่งอื่น ต้องรับผิดชอบต่อทั้งลุ่มน้ำ

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ฝนเหือบ้านของคีตรู

หลงเชวียนเติบโตในราชสำนักบาตลปะการัง ซึ่งสอนว่าทะเลกว้างเกินมนุษย์จะเข้าใจ เขาเป็นผู้สืบทอดตราฝน รับผิดชอบกระแสน้ำและความปลอดภัยของแหล่งเกิดชีวิตได้คลื่น เมื่อเรือผิวน้ำทำลายแนวปะการัง เขาเห็นร่างเล็กไร้ทางหนีและเริ่มเชื่อว่าความเมตตาต่อมนุษย์คือความโหดร้ายต่อบ้านตน

เขาสรางพายุขับเรือออกจากเขตด้วยความแม่นยำ แต่กระแสน้ำไม่หยุดที่เส้นซึ่งวาดบนแผนที่ หมู่บ้านประมงห่างออกไปพังเสียหาย เรือที่ทำลายปะการังจริงกลับหลบในอ่าวกำบัง หลงเชวียนรับรายงานว่าปฏิบัติการสำเร็จ ก่อนพบเครื่องรางของเด็กติดมากับเศษไม้ในสวนบาตล

เขาขึ้นไปดูชายฝั่งเอง ชาวบ้านไม่รู้จักซื้อบริษัทที่ตัดปะการังด้วยซ้ำ พวกเขาเป็นคนรับผลจากการลงโทษที่เขาเรียกว่ายุติธรรม หลงเชวียนพบเด็กกำลังช่วยพ่อเก็บกระเบื้องและไม่กล้าบอกว่าใครส่งพายุมาร เขาช่วยทั้งวันในร่างที่ไม่แสดงฐานะันดร แล้วกลับบาตลพร้อมความเจ็บที่หนักกว่าตราฝน

สภาบาตลเสนอให้รักษาเกียรติด้วยการไม่พูดถึงผู้เสียหาย เขาปฏิเสธและประกาศบทบาทของตนต่อชุมชนชายฝั่ง ความโกรธที่ได้รับทำให้เขาอยากถอยกลับทะเล แต่เลือกอยู่ฝั่งจนจบ หลงเชวียนตกลงชดใช้และร่วมตรวจเส้นทางเรือ โดยให้ชาวบ้านซึ่งได้รับผลมิลิทธิหยุดแผนพายุของเขา

ปีที่ยี่สิบ น้ำมันจากเรือชนแกนรั่วเข้าสู่แนวปะการัง เขาอยากใช้คลื่นใหญ่พัดทิ้ง แต่ธารเคศเชื่อว่ามันจะไหลเข้าบ่อของหมู่บ้านอีกแห่ง วชิรเมฆนำแผนฝนมาเทียบ ทั้งสามต้องยอมแบ่งอำนาจที่เคยถนัดควบคุมลำพัง ใช้ลม น้ำ และแนวกักที่ละส่วนแทนประกาศชัยชนะด้วยพายุเดียว

ระหว่างงาน เรือของบริษัทเดิมติดกลางคราบน้ำมัน ลูกเรือร้องขอความช่วยเหลือ หลงเชวียนจำตราศัตรูได้และชะงัก ก่อนเห็นว่าคนบนดาดฟ้าก็ถูกทิ้งให้รับอันตรายแทนเจ้าของ เขาส่งฝนเหนือเรือนั้นเพื่อดับไฟแล้วใช้กรงเล็บลากเข้าสู่แนวภูภัย การช่วยลูกเรือไม่ทำให้คดีของบริษัทหายไป ทั้งสองเรื่องต้องเกิดพร้อมกันได้

การฟื้นฟูปะการังต้องใช้เวลานาน หลงเชวียนวางระบบติดตามร่วมกับชุมชนและยอมให้ตรวจคำสั่งตราฝนย้อนหลัง เขาไม่ได้สละความรักต่อบาดาล แต่ขยายความรับผิดชอบให้ถึงฝั่งซึ่งพลังของตนแต่ละอยู่แล้ว แม้ราชสำนักบางส่วนมองว่าเป็นการลดศักดิ์ศรี

เขาร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้คุ้มกันลุ่มน้ำและทะเล โดยทุกภารกิจต้องประเมินผลต่อชายฝั่งอื่น หลงเชวียนยังคงมีความหยิ่งและไม่ถนัดขอโทษซ้ำ แต่ฝึกทำงานที่ผู้เสียหายเป็นคนตรวจผล ไม่ใช่งานที่เพียงทำให้ตนรู้สึกดีขึ้น

ก่อนเดินทาง เด็กที่เขาเคยช่วยเก็บกระเบื้องมอบชิ้นหนึ่งให้เขียนชื่อเรือที่ช่วยไว้ หลงเชวียนเพิ่มชื่อหมู่บ้านที่พายุตนทำลายลงอีกด้าน เขาพกทั้งสองหน้าไปด้วย เพราะเรื่องของผู้พิทักษ์ไม่ควรมีแต่วันที่ช่วยสำเร็จและฝนเหนือบ้านของศัตรูก็อาจเป็นจุดเริ่มต้นของทะเลที่ไม่มีใครต้องอยู่ด้วยความกลัวตลอดไป

รอร์ทการ์

Rothgar

ช่างค้อนสายฟ้า

ถิ่นกำเนิด: หมู่บ้านเหล็กเหนือเหม็นด์

อาวุธ / เครื่องมือ: ค้อนฟ้าหวน

พลัง: รับประจุจากพายุและปล่อยแรงผ่านค้อนสั้น

ข้อจำกัด: ค้อนต้องกลับถึงมือก่อนรับประจุใหม่ ร่างกายไม่ทนสายฟ้าได้ตลอด

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ค้อนที่ตีระฆัง

รอรการ์โตในหมู่บ้านเหล็กเหนือเหมันต์ บิดาเป็นช่างตีระฆังซึ่งเชื่อว่าโลหะทุกชิ้นมีเสียงของตน เขากลับชอบเสียงค้อนกระทบเหล็กโล่มากกว่าเสียงระฆังเรียกคนกลับบ้าน เมื่อได้รับค้อนฟ้าหวนจากสำนักช่าง เขาจึงออกเดินทางเป็นนักรบโดยคิดว่าการทำให้ศัตรูเกรงกลัวคือเกียรติสูงสุดของคนถือค้อน

ชื่อเสียงของเขาจากการรับสายฟ้าแล้วปล่อยลงสนาม คนเล่าเรื่องเฉพาะแสงสวय ไม่เล่ามือชาที่ตามมาหลายวัน รอรการ์เองก็ซ่อนอาการไว้ เพราะกลัววันใดคนเรียกหานักรบที่แข็งแกร่งกว่า เขาเริ่มดื่มเพื่อหลบหลังศึกและหัวเราะเสียงดังเวลาถูกถามว่าไหวหรือไม่

ครั้งหนึ่งค้อนหลุดมือหลังรับประจุมากเกิน เขากลับรับสายฟ้ารอบใหม่ ทั้งที่ยังไม่ได้อาวุธคืน กระแสนอนทำให้ลุ่มและเพื่อนต้องออกมาช่วยกลางสนาม สหายชื่อเบรนบาดเจ็บที่ขา รอรการ์อยากชดใช้ด้วยการชนะศึกใหญ่กว่าเดิม แต่เบรนขอให้เขาไปหาหมอและเลิกทำให้ทุกคนต้องคอยเดาว่าเมื่อไรจะพัง

การพักผ่อนพาเขากลับบ้าน บิดาให้ช่วยตีระฆังใบเล็ก รอรการ์ตีแรงจนโลหะแตกหลายครั้ง ต้องเรียนฟังมากกว่าออกแรง เขาเริ่มยอมรับความกลัวว่าจะหมดประโยชน์ และพบว่าแม้ยังให้เขาช่วยหั่นฟันในปริมาณที่ทำไหวโดยไม่กล่าวถึงชื่อเสียงแม้แต่หน่อย

ปีที่ียลลลล พายุหิมะตดัเลียงเตอนจากหอสญญาน คนงานในหุบเขาไมรูว้า หิมะกำลังถล่ รอรการ์กับหน่วยของเซลวาราไปถึงระฆังใหญ่ซึ่งถูก น้ำแข็งเกาะ ค้อนของเขาสามารถทำลายมันเพื่อเปิดทางเร็ว แต่เสียง ระฆังเป็นสิ่งเดียวที่ส่งถึงคนงานด้านล่างได้

เขาได้รับประจุเพียงเท่าที่กำหนด ใช้แรงสั่นละลายจุดยึดแล้วตีระฆังตาม สัญญาณอพยพ เมื่อค้อนกระเด็นออก เขารอให้กลับถึงมือก่อนรับรอบ ใหม่ แม้ความเจียบระหว่างครั้งทำให้กลัวว่าจะเข้าไป ธรณย์ช่วยวาง สายดิน คนงานได้ยินเสียงและย้ายขึ้นที่ปลอดภัยก่อนหิมะถล่ไม่กินาที

รอรการ์หมดแรงหลังงานแต่ไม่บาดเจ็บเพิ่ม เขานั่งข้างเบรนซึ่งมาช่วย จัดเสบียง ทั้งสองไม่พูดคำสาบานยิ่งใหญ่ เพียงนัดตรวจอาการกับหมอ ตามกำหนด การกลับมาทำงานร่วมกันเริ่มจากความเชื่อว่าคราวนี้รอร การ์จะบอกเมื่อมือเริ่มชา

เขาร่วมแนวร่วมอรุณในหน่วยคุ้มกันพายุและช่างโลหะ นอกจากฝึก ค้อน เขาสอนสัญญาณระฆังให้ทุกค่ายใช้เรียกช่วยโดยไม่ต้องมี เวทมนตร์ ศิกยังต้องการแรงของเขา แต่เขาจะไม่รับประจุใหม่เพียง เพราะเสียงเชียร์ดังขึ้น และให้เพื่อนมีสิทธิ์เก็บค้อนเมื่ออาการถึงขีด จำกัด

ก่อนออกเดินทาง บิดามอบระฆังใบที่เคยตีแตกแล้วเชื่อมใหม่ เสียงไม่ กังวานเท่าใบสมบูรณ์แต่ยังชัด รอรการ์แขวนไว้ข้างเกวียน ทุกครั้งที่มัน ดัง เขานึกถึงผู้คนซึ่งอยากให้ตนกลับบ้านมากกว่าชนะเสมอ ค้อนในมือ ยังทำให้พื้นสั่นได้ ทว่าครั้งนี้เขาอยากให้เสียงของมันบอกทางกลับแก่ ใครสักคนด้วย

เอวาริน

Eivarn

นักพยากรณ์ตาเดียว

ถิ่นกำเนิด: หอจดหมายเหมันต์

อาวุธ / เครื่องมือ: หอกหลักคำและอิกาคู่

พลัง: อ่านแบบแผนจากข่าวสารหลายทางและคำนวณอนาคตที่เป็นไปได้

ข้อจำกัด: คำทำนายเป็นความน่าจะเป็น ชาวลงและสิ่งที่คนเลือกใหม่เปลี่ยนผลได้เสมอ

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ผู้เลิคมองคนเป็นความน่าจะเป็น

เอวาร์นเป็นนักเก็บข่าวก่อนเป็นผู้ถูกเรียกว่าผู้พยากรณ์ เขาใช้ชีวิตในหอจดหมายเหมนันต์ อ่านราคาอาหาร ทิศทางฝน และข่าวคนหายจนมองเห็นแบบแผนที่ผู้อื่นมองข้าม อีกาคู่ของเขานำข้อความจากหลายเมืองมาให้ ผู้คนเริ่มคิดว่าชายตาเดียวเห็นอนาคต เพราะไม่เคยเห็นคืนที่เขานั่งแก้ไขข้อสรุปของตนจนเช้า

ชื่อเสียงทำให้คำว่าอาจเป็นไปได้ค่อย ๆ หายจากปาก เขาพูดสั้นขึ้นเพื่อให้คนเชื่อเร็วขึ้น และซ่อนแผนທີ່ซึ่งคาดผิดไว้ในล้นชัก เอวาร์นเสียตางหนึ่งระหว่างออกสำรวจพยากรณ์ จึงยังยึดมั่นว่าความรู้ที่ได้ด้วยราคาแพงควรมีน้ำหนักมากกว่าความเห็นของผู้ไม่เคยเสี่ยง

เขาเคยทำนายว่าหมู่บ้านหนึ่งไม่อาจรอดจากหิมะถล่ม จึงสั่งถอนกำลังช่วยไปจุดอื่น ชาวบ้านกลับสร้างแนวกันตัวเอง แต่ผู้บาดเจ็บเสียชีวิต เพราะหน่วยรักษาไม่มา เอวาร์นได้รับคำชมว่าจัดทรัพยากรมีประสิทธิภาพ พร้อมจดหมายจากเด็กซึ่งถามว่าเขาเคยลองเชื่อว่าพ่อเธอจะทำสำเร็จหรือไม่

จดหมายนั้นทำให้เอวาร์นเปิดแผนที่เก่าทั้งหมด เขาพบว่าตนบันทึกความผิดพลาดของคนอื่นละเอียด แต่ใช้คำว่าสถานการณ์เปลี่ยนเมื่อเป็นความผิดของตน เขาประกาศการประเมินที่พลาดและเดินทางไปพบครอบครัวผู้เสียชีวิต ไม่มีคำอธิบายเรื่องความน่าจะเป็นใดทำให้การขาดความช่วยเหลือเบาลง เขาจึงฟังมากกว่าพูด

หลังจากนั้น รายงานของเขาแสดงหลายทางเลือก พร้อมเงื่อนไขที่จะทำให้ผลเปลี่ยน เอวาร์นเริ่มส่งอีกาไปหาผู้ที่เคยไม่อยู่ในเครือข่ายข่าว ทั้งคนขับเกวียน คนทำครว และเด็กดูแลสัตว์ ข้อมูลเล็กเหล่านั้นทำให้โลกในแผนที่มีชีวิต ไม่ใช่เพียงลูกศรเดินตามแผนของผู้ทรงอำนาจ

ปีที่ยี่สิบ เขาเห็นหลักฐานว่าเครื่องประทับศูนย์กำลังถูกย้ายผ่านยอดเขา หากปล่อยไป ประตูละหลายแห่งจะถูกควบคุมรวม เขาคำนวณว่าการสกัดมีโอกาสน้อยเหลือสูง แต่แทนที่จะห้าม เขานำข้อมูลทั้งหมดให้อัศรา และชุมชนที่ต้องรับผล พวกเขาเสนอวิธีซึ่งไม่อยู่ในแบบจำลอง คือใช้ทางขนเกลือเก่าที่คนบนแผนที่ทางการไม่เคยสนใจ

เอวาร์นลงพื้นที่ด้วยหอกหลักคำซึ่งใช้เป็นหลักส่งสัญญาณ เขาเฝ้ารับข่าวและแก้แผนเมื่อสิ่งจริงต่างจากคาด ไม่ยืนกรานให้คนรับตามคำทำนายเพื่อรักษาหน้า การสกัดทำได้เพียงชะลอเครื่อง แต่ช่วยให้หลายชุมชนเตรียมรับภัยได้ทัน เขารายงานผลตามนั้น ไม่ขยายให้เป็นชัยชนะสมบูรณ์

เขาร่วมแนวร่วมอรุณในฐานะผู้วิเคราะห์ข่าว ตั้งคนตรวจสอบข้อสรุปของตน และเก็บประวัติการแก้ไขไว้เสมอ อีกาคุ้ยงบินกลับมา แต่เขาไม่ตีความความเจ็บของมโนว่าโลกสงบ หากข่าวไม่ถึง เขาจะเขียนว่าไม่มีข้อมูล มิใช่ไม่มีผู้เตือนร้อน

ก่อนเดินทาง เด็กเจ้าของจดหมายส่งแผนที่แนวกั้นที่พ่อเคยสร้างมาให้ เอวาร์นติดมันไว้ด้านหลังหน้าแฟ้ม ไม่ใช่เป็นเครื่องรางรับรองว่าคนเอาชนะทุกภัยได้ แต่เตือนว่ามนุษย์ยังเลือกสิ่งใหม่ได้เสมอ เขาเคยอยากเป็นคนที่ไม่มีการทำให้ประหลาดใจ บัดนี้เขาอยากมีชีวิตยืนยาวพอจะเห็นผู้คนเปลี่ยนอนาคตที่เขาคิดว่ารู้แล้ว

เซลวารา

Selvara

ผู้รับกลับจากแนวรบ

ถิ่นกำเนิด: หน่วยกู้ชีพหิมะ

อาวุธ / เครื่องมือ: หอกสัญญาณและโล่วงอรุณ

พลัง: เปิดแนวลมคุ้มกันผู้บาดเจ็บขณะเคลื่อนย้าย

ข้อจำกัด: เบกเกินน้ำหนักจะสูญเสียแนวคุ้มกัน ต้องประเมนและขอแรงผู้อื่น

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ปีกที่ไม่ถามสิ่ง

เซลวาราฝึกบินกับหน่วยกู้ชีพหิมะตั้งแต่ยังยกโล่ไม่ถนัด เธอชอบช่วงที่คนบาดเจ็บได้ยินเสียงปีกแล้วเงยหน้ามอง เพราะความหวังปรากฏก่อนคำพูดเสมอ ผู้ฝึกสอนให้ตรวจน้ำหนัก ลม และเส้นทางกลับ แต่เพลงยกย่องหน่วยกลับเล่าเพียงผู้กล้าซึ่งแบกคนออกมามากที่สุด

เซลวาราอยากเป็นคนในเพลง จึงรับผู้บาดเจ็บเพิ่มเกินขีดกำหนดในภารกิจหนึ่ง แวมลุ่มคุ้มกันแตกกลางอากาศ เธอลงฉุกเฉินได้แต่ผู้ป่วยที่อาการหนักอยู่แล้วทรุดลงระหว่างรอทีมเสริม เธอช่วยหลายคนและยังสูญเสียคนหนึ่งเพราะการตัดสินใจของตน ทั้งสองความจริงอยู่ด้วยกันอย่างเจ็บปวด

ผู้บังคับบัญชาเสนอเขียนรายงานว่าลมเปลี่ยน เซลวาราไม่ยอม เธอส่งบันทึกน้ำหนักจริงและถูกพักบิน ช่วงทำงานภาคพื้น เธอเรียนว่าการกู้ภัยเริ่มก่อนปีกยกตัว ตั้งแต่จัดเปล เตรียมยา และสอนชุมชนส่งสัญญาณ คนที่ไม่มีภาพงามบนฟ้าก็ช่วยชีวิตได้มากไม่แพ้กัน

ความผิดพลาดทำให้เธอกลัวตัดสินใจอีกครั้ง จนหมอประจำหน่วยพาไปคุยกับผู้รอดชีวิต พวกเขาไม่ได้ขอให้เธอรับทุกคนในเที่ยวเดียว แต่ขอให้บอกว่าใครจะกลับมาเมื่อไร และอย่าสัญญาถ้าไม่รู้ เซลวาราจึงกลับฝึกบินด้วยแผนหลายเที่ยว พร้อมคนสำรอง ไม่ใช่ความกลัวความผิดพลาดผลักดันไปสู่คำรับปากที่เป็นไปไม่ได้

ปีที่ยี่สิบ การสู้รบใกล้ยอดเขาทั้งทหารสองฝ่ายไว้ในหุบหิมะ หน่วยได้รับคำสั่งช่วยเฉพาะฝ่ายตน เซลวาราเห็นธงต่างสีผ่านหมอก แต่ได้ยินลมหายใจขาดช่วงแบบเดียวกัน เธอวางหอกสัญญาณกำหนดพื้นที่รักษาซึ่งห้ามใช้อาวุธ แล้วเริ่มคัดอาการตามความเร่งด่วน

ทหารคนหนึ่งจะยิงหากเธอแบกศัตรูก่อน เธอไม่ได้ด้วยคำสอนสูงส่ง เพียงบอกอาการของผู้ที่กำลังหมดเวลาและขอให้เขาช่วยถือเปล ชายคนนั้นลังเลก่อนยอมทำ รอรถการมาช่วยตีสัญญาณให้ทีมภาคพื้นขึ้นมา เซลวาราจึงไม่ต้องแลกความปลอดภัยของทุกคนกับการบินเกินกำลังอีก

ระหว่างเที่ยวสุดท้าย ลมปะทะแรงจนต้องลงพัก ผู้บาดเจ็บถามว่าเธอจะทิ้งหรือไม่ เซลวาราบอกตรง ๆ ว่าขณะนี้บินต่อไม่ได้ แต่จะอยู่และส่งสัญญาณ เธอกางโล่วงอรุณรับหิมะจนทีมมาถึง การอยู่ร่วมกับคนที่กำลังกลัวมีความหมาย แม้ไม่ใช่ภาพการช่วยเหลือรวดเร็วที่เธอเคยฝัน

เธอออกจากหน่วยเดิมและร่วมแนวร่วมอรุณโดยรักษาข้อตกลงพื้นที่พยาบาลเป็นกลาง มาลินช่วยกำหนดเกณฑ์อพยพ ส่วนคชินทร์สร้างเปลให้เหมาะกับร่างหลากหลาย เซลวาราฝึกให้ทุกคนบอกน้ำหนักและข้อจำกัดโดยไม่อาย เพราะข้อมูลจริงช่วยชีวิตได้ดีกว่าความพยายามดูแข็งแรง

ก่อนเดินทาง ครอบครัวของผู้ที่เคยสูญเสียส่งผ้าสำหรับคลุมเปลมาให้ ไม่มีข้อความให้อภัย เธอรับด้วยความเคารพและเย็บชื่อผู้ติดต่อดูเงินไว้บนมุมผ้า ไม่เปลี่ยนของชิ้นนั้นเป็นเหรียญเกียรติยศ เซลวารายังคงอยากให้เสียงปิกของตบนำความหวังมา แต่ความหวังนั้นจะมีแผน มีขอบเขต และมีคนกลับมาจริงตามที่บอก

05

ชีวิตที่ขอเลือกทางของตน

เรื่องกำเนิดลำดับ 41-50

ทุกชีวิตเริ่มต้นต่างกัน • แต่เลือกสร้างทางที่เดินร่วมกันได้

ออร์กาน

Orkan

ผู้หักพันธนาการ

ถิ่นกำเนิด: หลุมคุมหังราภุเขา

อาวุธ / เครื่องมือ: เขี้ยว กรงเล็บ และแรงร่าง

พลัง: ดมกลิ่นโลหะที่ผ่านการผูกคำสั่งและกักจุดเชื่อม

ข้อจำกัด: กลืนเลือดและเสียงไซกระตุ้นความตื่นกลัว ต้องมีพื้นที่ถอยโดยไม่ถูกไล่ต้อน

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

หมาป่าที่กัดโซ่ให้ผู้อื่น

ออร์กานจำเสียงโซ่ได้ก่อนชื่อของตน เขาเป็นหมาป่าขนาดใหญ่ที่ถูกจับไว้ใต้รากภูเขา ผู้คุมกลัวแรงของเขาจึงเพิ่มพันธนาการทุกครั้งที่ยับ ยิ่งเจ็บ เขายิ่งตื่น ยิ่งตื่น พวกเขายิ่งเชื่อว่าต้องขังแน่นกว่าเดิม ไม่มีใครถามว่าหากเปิดช่องให้ถอย เขาจะยังพุ่งเข้าหาคนหรือไม่

เขาเรียนกลืนโลหะผูกคำสั่งจากการกัดมันจนเลือดออก รสของแต่ละข้อไม่เหมือนกัน บางข้อบ่งคับให้หยุด บางข้อทำให้เจ็บเมื่อคิดหนี ผู้คุมใช้เขาทดสอบโซ่ก่อนขายให้เหมืองอื่น ออร์กานจึงรู้ว่าความทุกข์ของตนกำลังถูกทำให้แม่นยำพอส่งต่อไปยังชีวิตอีกมาก

คนส่งอาหารซื้ออุลไม่พยายามลูบเขาเพื่อพิสูจน์ความกล้า เพียงวางถังในระยะเดิมและถอยให้พ้นที่ทุกวัน เมื่อออร์กานคำราม อุลหยุดเข้ามา ความสม่ำเสมอทำให้เขาเริ่มกินก่อนอีกฝ่ายเดินพ้นประตู และในที่สุดยอมให้เห็นรอยแผลซึ่งซ่อนใต้ขน

อุลส่งข่าวถึงแนวร่วมในปีที่ยี่สิบ นิรัชกับกาฟินีเข้ามาถอดกลไก แต่เสียงเครื่องมือทำให้ออร์กานตื่นกลัวและจับใส่ พวกเขากลายตามแผน ไม่ได้ตอบหรือเรียกเขาว่าไม่รู้ญาคูณ อุลใช้สัญญาเดิมให้เขาสงบพอเลือกได้ว่าจะให้เข้าใกล้อีกหรือไม่ การช่วยเหลือใช้หลายคืน ไม่ใช่มือเดียวแตะหัวแล้วความทรงจำร้ายหายไป

เมื่อโซ่หลักคลาย ออร์กานดมพบจุดเชื่อมต่อซึ่งต่างจากส่วนอื่น เขากัดอย่างระมัดระวังจนคำสั่งหลุด ไม่ได้ทำลายทุกข้อด้วยแรง พลังของเขากลายเป็นความรู้จากสิ่งที่เคยทำร้ายตน ทันใดนั้นประตูขังสัตว์อื่นเริ่มปิดตามระบบ เขามีทางออกตรงหน้าแต่หันกลับไปกัดโซ่อีกเส้น

เสียงร้องและกลิ่นเลือดทำให้เขาสิ้นจนแทบจำทิศไม่ได้ กาสิโนเปิดทาง
ถอยไวดลอด ออร์กานถอยไปพักแล้วกลับมาเองทีละช่วง เขาปลดผู้ถูก
ขังได้หลายตัวโดยไม่ถูกบังคับให้กล้ำจนพัง เมื่อออกถึงฟ้า เขานอนอยู่
กับพื้นนาน ไม่รู้ว่าคุณกว้างซึ่งไม่เจ็บควรใช้อย่างไร

การพักผ่อนมีทั้งวันที่เดินได้ไกลและวันที่เสียงโลหะทำให้กลับไปนอน
แนวร่วมจัดพื้นที่เจียบและสัญญาณแจ้งก่อนเข้าใกล้ ออร์กานแสดง
ความยินยอมผ่านการขยับและเสียงที่ทึมค่อย ๆ เร็วขึ้น ไม่มีใครอ้างว่าตน
อ่านใจเขาได้ทุกอย่าง อุลมาเยี่ยมพร้อมถึงอาหารใบเดมซึ่งล้างสะอาด
แล้ว

ออร์กานเลือกเดินตามขบวนที่ออกค้นสถานที่คุมขัง เขาทำงานตรวจ
กลิ่นพันธุนาการและกัตุจุดเชื่อม แต่มีสิทธิ์ถอนตัวเมื่อสิ่งเร้ามากเกินไป
เขาไม่ใช่อาวุธที่ผู้ฝึกตะโกนสั่งแล้วต้องพุ่งไปทันที ความแข็งแรงของเขา
กลับมาพร้อมสิทธิ์เลือกทิศทางของมัน

ก่อนออกเดินทาง อุลวาสายรัดสำหรับติดถุงเสบียงไว้ให้ตม ออร์กานไม่
ยอมในวันแรก ทุกคนจึงชนของด้วยวิธีอื่น วันต่อมาเขาเป็นฝ่ายกลับมา
ยื่นใกล้สายรัดเอง ไม่มีเสียงเชียร์ใหญ่โต เพียงมือที่รอให้แน่ใจแล้วจึง
ขยับ โลกยังมีโซ่อีกมาก แต่ครั้งนี้เขาจะรู้ว่าทุกทางเดินมีที่ให้หยุดและ
ทุกประตูไม่จำเป็นต้องปิดตามหลัง

เซราเธีย

Serathia

ผู้เฝ้าสวนศิลา

ถิ่นกำเนิด: สวนหินนอกดาราม่วง

อาวุธ / เครื่องมือ: สายดาศิลาและเส้นผมอสรพิษ

พลัง: ชะลอการเคลื่อนไหวของสิ่งที่สบตาจนแข็งเหมือนหินชั่วคราว

ข้อจำกัด: ต้องสบตาต่อเนื่อง กระจกสะท้อนทำให้พลังย้อนและความล้าบบัง
สายตา

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

สายตาที่ขอให้มองกลับ

เซราเลียชอบปั่นไบหน้าคน เธอทำงานในสวนหินนอกดาราม่วง มองรอย ย่น รอยยิ้ม และความไม่สมมาตรซึ่งทำให้แต่ละคนเป็นตนเอง หลังเหตุ พลังร้าย เส้นผมของเธอกลับเคลื่อนไหวและสายตาทำให้ผู้สบตาหยุด แข็งชั่วคราว เธอกลายเป็นคนที่ไม่กล้ามองสิ่งซึ่งเคยรักที่สุด

อุบัติเหตุครั้งแรกเกิดกับเพื่อนช่างที่หันมาตก เขาหยุดนิ่งจนตกจาก นั่งร้าน แม่พลังคลายลงไม่นาน บาดแผลจริงไม่คลายตาม เซราเลียคลุ้ม ตาตनและซังตัวในโรงงาน คิดว่าการหายไปจากชีวิตทุกคนคือวิธี รับผิดชอบที่ดีที่สุด จนเพื่อนส่งข่าวว่าต้องการคุยกับเธอ ไม่ใช่คุยกับ ขาวลือ

ทั้งสองพบกันโดยจัดที่นั่งไม่สบตาตรง เซราเลียขอโทษและช่วยค่า รักษา เพื่อนยอมรับว่าโกรธ แต่ขอให้เธอเรียนควบคุมแทนปล่อยให้ทุกคนกลัวสิ่งที่ไม่เข้าใจ เธอเริ่มทดสอบกับวัสดุและสัตว์จำลองแสง พบว่า ต้องสบตาต่อเนื่องและผลคลายเมื่อหยุด ทว่ากระจกทำให้พลังย้อนเข้า ตนได้

ข่าวความสามารถถึงคนมาขอให้ใช้ลงโทษโจร เธอถูกสัญญาว่าจะได้ กลับเป็นคนที่ยังคมยอมรับ หากยอมทำหน้าที่ซึ่งผู้อื่นไม่ยอมทำเอง เซราเลียเกือบรับเพราะอยากพ้นความโดดเดี่ยว แต่เยียนเงินเตือนว่าการ มองคนไม่ใช่คำตัดสิน และการถูกใช้ไม่ได้เท่ากับการได้รับที่ยืนอย่างมี ศักดิ์ศรี

ปีที่ยี่สิบ โครงสร้างสวนหินพังระหว่างอพยพ ผู้บาดเจ็บเลื่อนลงทางลาด เซราเลียสามารถชะลอเขาด้วยสายตา แต่ต้องขอให้เขามองกลับทั้งที่กำลังหวาดกลัว เธอบอกชื่อ อธิบายว่าจะเกิดอะไร และรอคำตอบ ชายคนนั้นยอม เธอจึงตรึงการเคลื่อนไหวชั่วคราวให้เซลวาร์รับไว้ทัน

ศัตรูใช้โล่กระจกเข้าประชิด เธอไม่ฟันใช้พลังจนย้อนทำร้ายตน แต่หลบตามทางที่โบรันช่วยเปิดและใช้เสียงบอกตำแหน่งให้ทีม การต่อสู้ไม่ได้จบเพราะสายตาของเธอทำให้ทุกคนกลายเป็นหิน มันจบเพราะเพื่อนรู้ข้อจำกัดและวางแผนให้เธอยังช่วยได้โดยไม่ต้องเกินขีดกำลัง

หลังเหตุการณ์ เซราเลียกลับมาป็นงานโดยใช้ผู้เป็นแบบซึ่งเข้าใจกติกา เธอไม่ลบรอยบาดเจ็บของเพื่อนออกจากรูปปั้นตามความรู้สึกผิดของตน แต่ถามว่าเขาอยากให้แสดงอย่างไร เขาเลือกเก็บรอยไว้ และเธอเรียนว่าการเคารพคนไม่ได้หมายถึงการทำให้ชีวิตของเขาดูเรียบร้อยสำหรับสายตาคนอื่น

เธอร่วมแนวร่วมเป็นผู้หยุดการเคลื่อนไหวเพื่อช่วยเหลือและควบคุมอันตราย ใช้ผ้ากรองแสงที่ยกลงได้ตามความพร้อม ไม่ใช่หน้ากากที่ต้องซ่อนตนตลอดไป ทุกคนเรียนสัญญาณก่อนใช้พลัง และรู้ว่าไม่ควรบังคับให้เธอสบตาเพื่อพิสูจน์ความจริงใจ

วันออกเดินทาง เพื่อนช่างมอพระกที่ปิดฝาได้ เธอเปิดดูหน้าตนช่วงสั้นตามการฝึก เห็นเส้นผมที่ยังไม่คุ่นและดวงตาที่เหนื่อย แต่ไม่ใช่ใบหน้าที่ของความผิดเพียงอย่างเดียว เซราเลียปิดฝาแล้วเงยหน้าไปยังถนน การมีคนยอมมองเธออย่างเข้าใจไม่ได้ทำให้ทุกอย่างง่ายขึ้นทันที แต่มันทำให้เธอไม่ต้องใช้ชีวิตทั้งหมดก้มหน้าหนีอีก

โบรัน

Boran

นายช่างเขาวงกต

ถิ่นกำเนิด: โรงงานใต้คูวงกต

อาวุธ / เครื่องมือ: เขา หมัด และค้อนช่างธรรมดา

พลัง: รับรู้โพรงด้วยแรงสั่นและฟังผนังที่ไม่มีโครงค้ำสำคัญ

ข้อจำกัด: ไม่อาจแยกโครงสร้างได้หากเสียงรบกวนมาก พลาดแล้วผู้คนอาจถูกฝัง

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ประตูลานแรกของเขาวงกต

โบราณเกิดในโรงงานใต้คูกวงกต เขาเรียนแผนผังจากแรงสั่นที่ผ่านเขา และฝ่าเท้า แยกห้องว่างออกจากห้องเต็มได้แม้กำแพงทึบ ผู้คุมจึงใช้เขาสร้างทางที่ไม่มีใครหนีออก แล้วบอกว่าฝีมือของเขากำลังรักษาเมืองให้ปลอดภัย

เขาภูมิใจในงานที่พอดีทุกมุม จนพบรอยขีดเขียนบนผนังซึ่งกำลังจะปิดทับ ผู้คุมบอกว่าเป็นของนักโทษอันตราย แต่โบราณได้ยินเสียงท่องสูตรทำขนมจากด้านใน คนหลังผนังเป็นช่างขนมที่ถูกจับเพราะไม่ยอมให้ยึดร้าน เขาเริ่มฟังเสียงในคุกมากกว่าคำอธิบายของผู้จ้าง

โบราณแอบทำช่องลมเพิ่มให้ห้องขังโดยคิดว่าเป็นความช่วยเหลือพอแล้ว วันหนึ่งผู้คุมใช้แผนที่ของเขาปิดทางหนีระหว่างไฟไหม้ เขาพบว่าความเมตตาเล็กๆ ที่ซ่อนอยู่ในกำแพงไม่อาจหักล้างบทบาทของตนในการสร้างกรงทั้งหมดได้ จึงหยุดงานและขอเปิดทางออกฉุกเฉินอย่างเป็นทางการ

คำขอทำให้เขาถูกขังในห้องที่ออกแบบเอง เสียงหัวเราะของผู้คุมสะท้อนจากมุมที่เขาคำนวณไว้ดีเกินไป โบราณเกือบทุบทุกผนังด้วยความโกรธ ก่อนสัมผัสว่าคานเหนือห้องขังอื่นรับน้ำหนักร่วมกัน การหนีเร็วอาจฝังคนที่ต้องการช่วย เขาจึงนั่งฟังจนแยกเสียงท้อ เสา และฝีเท้าได้

เขาใช้เขาชุดตำแหน่งคานแล้วค่อย ๆ เปิดช่องสู่ทางระบาย ผู้ต้องขังช่วยส่งข่าวผ่านเสียงเคาะ ปีที่ยี่สิบ จ้าวเหวินกับคชินทร์มาถึงตามหลักฐาน โบราณส่งแผนผังออกไปพร้อมจุดที่ไม่แน่ใจ ไม่อ้างว่าผู้สร้างยอมรู้ทุกอย่าง เพราะผู้คุมได้ต่อเติมพื้นที่โดยไม่แจ้งเขาแล้ว

ระหว่างช่วยคนออก เครื่องจักรส่งเสียงดังจนพลังอ่านโพรงใช้ไม่ได้ โบราณหยุดทบทวนกำแพงที่ถูกรัง แล้วใช้แบบกับการเจาะตรวจธรรมดา คชินทร์ช่วยคำนวณโครง พวกเขาเปิดประตูบานแรกของเขาวงกตที่ไม่ได้มีไว้ให้ผู้คุมเข้าไป แต่มีไว้ให้คนข้างในเลือกเดินออกมา

เมื่อคุกวาง โบราณถามว่าจะทำลายมันทั้งหมดหรือไม่ เขาขอเก็บส่วนหนึ่งไว้เป็นหลักฐานและให้ชุมชนตัดสินพื้นที่ส่วนที่เหลือ เขารับผิดชอบงานที่เคยทำ เปิดชื่อผู้สั่งและการเปลี่ยนแบบทุกครั้ง ไม่ปล่อยให้ความผิดชอบที่ผู้ถือค้อนคนเดียวหรือผู้สั่งคนเดียวอย่างง่ายดาย

เขาร่วมแนวร่วมมอรุนเป็นช่างเปิดทางและตรวจโครงสร้าง ค้อนที่พวกเขาค้นธรรมดาซึ่งซ่อมได้ในหมู่บ้าน เขาออกแบบที่พักให้มีทางออกอย่างน้อยสองทาง และเชิญผู้ใช้งานตรวจว่าประตูเหมาะกับร่างของตนหรือไม่ ไม่ถือว่าคนตัวเล็กกับคนตัวใหญ่ต้องอดทนต่อแบบเดียวกัน

ก่อนออกเดินทาง ช่างขนมจากหลังผนังนำขนมก้อนหนึ่งมาให้ โบราณนั่งกินตรงธรรณีประตูที่ตนเพิ่งสร้าง ไม่มีใครรืบบิดบานตามหลัง เขารู้ว่าฝีมือเดียวกันเคยทำให้คนหมดหวังและกำลังช่วยให้คนกลับบ้านได้ ต่อจากนี้ทุกครั้งที่วางเส้นบนแผนผัง เขาจะถามก่อนว่าเส้นนั้นกำลังพาใครเข้าไป และมีทางให้เขาออกมาอย่างไร

เวริสกา

Veriska

เก้าเสียงแห่งบึง

ถิ่นกำเนิด: บึงหมอกเรืองแสง

อาวุธ / เครื่องมือ: เก้าคอ เขี้ยว และพิษ

พลัง: แต่ละหัวรับรู้คนละย่านและร่างพินเนื้อเยื่อจากพลังอาหาร

ข้อจำกัด: พินฟูไม่ทันหากขาดอาหาร การตัดสินใจต้องไม่ทำให้หัวอื่นไร้สิทธิ์

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ชื่อเดียวที่ทุกคอยอมรับ

เวริสกา มีเก้าอี้ซึ่งตั้งไม่พร้อมกัน หัวหนึ่งชอบเสียงกบ อีกหัวรำคาญฝน ส่วนหัวเล็กด้านหลังมักเห็นสิ่งที่คนอื่นมองข้าม ชาวบิงเรียกเธอเป็นสัตว์ร้ายตัวเดียว แต่ภายในร่างมีการถกเถียงตลอดเวลา พวกเธอตกลงใช้ชื่อร่วมว่าเวริสกา เพราะต้องการคำที่ทุกหัวหันมาตอบได้โดยไม่ถูกลบความต่าง

เมื่อยังเล็ก การมีหลายปากหมายถึงการแย่งอาหาร หัวที่แข็งแรงที่สุดมักตัดสินใจทางเดินและกินก่อน หัวอื่นยอมเพราะกลัวร่างอดตาย เวริสกาเติบโตใหญ่แต่การประสานแย่ง ทุกครั้งที่ตกใจ แต่ละคอดีงคนละทางจนบาดเจ็บกันเอง

นักล่าเริ่มล่อหัวหนึ่งด้วยเหยื่อเพื่อให้ทั้งร่างติดกับ หัวหลักกล่าวโทษหัวที่หลงกินและสั่งไม่ให้มันมองออกนอกแนวอีก กฎนั้นทำให้พวกเธอไม่เห็นแหจากด้านหลัง คราวถัดมาจึงติดกับหนักกว่าเดิม เวริสกาต้องใช้พลังฟันเนื้อเยื่อจนอาหารสำรองหมด และพบว่า การสั่งให้เสียงที่เคยพลาดเจียบไม่ได้ทำให้ปลอดภัยขึ้น

พรรณรายได้ยินแรงสั่นผ่านรากบิงและนำมาลิ้มมาพบ พวกเธอไม่เข้าหาปากที่ดังที่สุดเพียงปากเดียว แต่รอให้แต่ละหัวตอบรับการช่วยเหลือ เวริสกาแปลกใจที่คนตัวเล็กยอมใช้เวลามากขนาดนั้น การปลดแอกอย่างช้า เพราะร่างฟันไม่ได้หากขาดอาหาร ไม่ใช่สัตว์ที่งอกกลับได้โดยไม่มีราคา

ช่วงพักพื้น แก้วหัวเริ่มแบ่งงานและมีอาหาร หัวเล็กเป็นผู้สังเกตหลัง หัวที่ไวต่อกลิ่นตรวจพิษ ส่วนหัวหลักเรียนฟังโดยไม่ตีความทุกคำ คัดค้านว่าเป็นการแย่งอำนาจ พวกเธอใช้เสียงสั้นร่วมกันเป็นสัญญาณหยุด ซึ่งหัวใดก็ออกได้

ปีที่ยี่สิบ มีคนปล่อยของเสียลงบึงแล้วกล่าวหาว่าพิษของเวริสกาทำให้น้ำเสีย เธออยากพ่นพิษใส่ผู้กล่าวหา แต่รู้ว่าการทำเช่นนั้นจะทำลายบ้านของตนด้วย แก้วหัวจึงช่วยกันตรวจคนละย่าน เก็บตำแหน่งท่อและเวลาปล่อยให้ธารเคศกับหน่วยสำรวจยืนยัน

เมื่อโรงงานพยายามถมบึง เธอใช้ร่างค้ำแนวดินให้สัตว์เล็กและคนประมงหนี หัวหนึ่งบาดเจ็บแต่ทุกหัวตกลงถอนตามสัญญาณ แทนบังคับให้ร่างที่แบ่งกันอยู่รับความเสียหายเพื่อชื่อเสียงของส่วนเดียว หลักฐานทำให้การถมหยุดและเกิดแผนพื้นบึงซึ่งเธอมีส่วนร่วมตรวจ

เวริสการ่วมแนวร่วมในหน่วยเฝ้าระวังพื้นที่กว้างและคุ้มกันทางน้ำ โดยจัดเส้นทางให้ร่างใหญ่ผ่านได้และเตรียมอาหารตามจริง เธอไม่ยอมให้ใครตัดสินว่าหัวใดเป็นเพียงส่วนเกิน การลงภารกิจต้องผ่านข้อตกลงภายในก่อน แต่เมื่อพร้อมแล้ว ความหลากหลายของมุมมองทำให้ทีมเห็นภัยเร็วขึ้นอย่างมาก

ก่อนออกเดินทาง เด็กประมงนำพวงดอกไม้มาแก้พวงแทนพวงเดียว เวริสกาหัวเราะไม่พร้อมกันจนเด็กหัวเราะตาม หัวหลักรับพวงของตนทีหลังเป็นครั้งแรก ชื่อเดียวของพวกเธอไม่ได้หมายถึงเสียงเดียวอีกแล้ว มันหมายถึงร่างซึ่งทุกเสียงยอมเดินไปด้วยกัน และพร้อมหยุดเมื่อส่วนใดส่วนหนึ่งบอกว่าเจ็บ

เคอร์วาล

Kervall

ผู้เผ่าธรณีสามเสียง

ถิ่นกำเนิด: ประตูน้ช้เงาของเมืองผี

อาวุธ / เครื่องมือ: เขี้ยวสามชุดและหางอสรพิษ

พลัง: สามหัวตรวจจับกลิ่น เสียง และรอยพลังแยกกัน

ข้อจำกัด: สิ่งเร้ามากทำให้หัวสับสน ต้องตกลงสัญญาณร่วมก่อนลงมือ

เข้าร่วมเนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ผู้เฝ้าประตูที่รู้จักคำว่าออกไป

เคอร์วัลเฝ้าประตูชั้นเงามานานจนลืมนึกว่าเคยมีด้านนอก หัวซ้ายฟังเสียง หัวกลางดมกลิ่น หัวขวามองรอยพลัง ผู้ดูแลสอนสัญญาณเดียวคือกันผู้ผ่านทางไม่ให้กลับออก ทางอสรพิษใช้ตรวจพื้นใกล้ประตู ทุกส่วนของร่างถูกฝึกให้ส่งสัญญาณเคลื่อนไหวที่หันไปทางอิสระ

เขาไม่ได้เกลียดผู้ถูกขัง บางครั้งเลื่อนขามน้ำไปให้ แต่เมื่อใครเดินเข้าหาประตู ร่างกายจะขวางโดยอัตโนมัติ ผู้ดูแลชมว่าซื่อสัตย์ เคอร์วัลจึงใช้คำนั้นอธิบายความรู้สึกหนักในอกทุกครั้งที่ได้ยินคนร้องว่าต้องกลับบ้าน

หญิงชราผู้ถูกส่งเข้ามาผิดชื่อเรียกหัวทั้งสามด้วยคำต่างกันเพื่อไม่ให้สับสน เธอพูดซ้ำ ไม่ยื่นมือโดยไม่แจ้ง และถามว่าเขาเคยเห็นหญ้าหรือไม่ เคอร์วัลรู้จักกลิ่นจากรองเท้าคน แต่ไม่เคยวางเท้าลงบนมัน เธอสัญญาว่าหากออกไปได้จะเล่าให้ฟังว่าหญ้าเปียกหลังฝนรู้สึกอย่างไร

เมื่อคำสั่งแก้ไขมาถึง ผู้ดูแลกลับไม่ยอมปล่อยหญิงชราเพราะกลัวเสียผลงาน เคอร์วัลได้กลิ่นตราจริง ได้ยินเสียงสังเลขของผู้คุม และเห็นรอยพลังไม่ตรงคำสั่งเป็นครั้งแรกที่ประสาทสัมผัสทั้งสามบอกไม่เหมือนบทฝึก เขาหยุดขวางเพียงชั่วครู่และถูกลงโทษทันที

ปีที่ยี่สิบ จ้าวเหวินกับเนตรดาวมาถึงตรวจเพิ่ม เคอร์วัลส่งสัญญาณผ่านการขยับขามน้ำซึ่งหญิงชราเข้าใจ ทั้งคู่พบคำสั่งคุมขังผิดเงื่อนไขและเริ่มปลดตราประตู ผู้ดูแลตระหง่านเตือนหลายใบพร้อมกันเพื่อให้หัวทั้งสามสับสน เคอร์วัลหันชนกันเองจนเกือบกัดผู้มาช่วย

หญิงชราเรียกทีละชื่อ ข้าเหมือนทุกวัน เขาค่อย ๆ กลับมาจัดเสียง กลิ่น และภาพตามลำดับ ก่อนเลือกยื่นหันออกจากห้องซัง ป้องกันผู้คุมไม่ให้เข้ามาทำร้ายคนที่กำลังออก การขวางประตูครั้งนี้เป็นการเลือก มิใช่คำสั่งที่ร่างทำก่อนใจได้คิด

เคอร์วัลออกจากชั้นเงาพร้อมคนสุดท้าย เขาเดินถอยหลังหลายก้าว เพราะไม่ชินกับการปล่อยประตูไว้ข้างหลัง กลางแจ้งทำให้ได้ยินมากเกินไป ทีมจัดที่เงียบและให้เวลาปรับตัว หญิงชราพาเขาไปยืนบนหญ้าจริง โดยไม่ดึงสายหรือเร่งให้มีปฏิกิริยาที่คนอยากเห็น

เขาร่วมแนวร่วมเป็นผู้ตรวจทางเข้าและออก คั่นรอยพลังแปลกปลอม และคุ้มกันที่พัก ทุกค่ายมีสัญญาณร่วมซึ่งหัวทั้งสามฝึกก่อนเริ่มงาน หากข้อมูลขัดกัน ทีมต้องตรวจเพิ่ม ไม่ตัดสินใครว่าอันตรายเพียงเพราะหัวหนึ่งคำราม

คืนแรกที่เฝ้าค่าย เด็กคนหนึ่งตื่นไปเข้าห้องน้ำ เคอร์วัลเกือบขวางตาม นิสัยเก่า ก่อนขยับให้ทางและส่งเสียงเบาเรียกผู้ดูแลมาช่วย เด็กเดินกลับโดยไม่หวาดกลัว เขาถอนลงบนหญ้าซึ่งยังเปียกจากฝน ประตูด้านหลังเปิดอยู่ และโลกไม่ได้พังเพราะมีใครได้รับอนุญาตให้เดินออกไป

วาเลสชา มอร์เวน

Valessa Morven

ผู้ครองรัตติกาล

ถิ่นกำเนิด: คฤหาสน์เงาดาราม่วง

อาวุธ / เครื่องมือ: เขี้ยวและม่านค้ำควา

พลัง: เปลี่ยนร่างเป็นละอองมืดและอ่านจังหวะชีพจรใกล้ตัว

ข้อจำกัด: ต้องได้พลังหล่อเลี้ยงอย่างเหมาะสม แสงจัดทำให้ร่างละอองแตก

เข้าร่วมเนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

AR-046 / ORIGIN

ความหิวที่ไม่มีสิทธิ์สั่ง

วาเลสซาได้รับคฤหาสน์มอร์เวนพร้อมหนี้และความหิว เธอมีชีวิตที่ยืนยาวกว่าคนรอบตัว ต้องรับพลังหล่อเลี้ยงตามช่วงเวลา และถูกสอนว่าผู้มีอายุสั้นควรรับใช้ผู้รักษาความทรงจำของตระกูล เธอเติบโตโดยไม่เคยเห็นคนงานปฏิเสธคำขอ จึงเข้าใจผิดว่าทุกคนยินยอม

เมื่อคนดูแลห้องสมุดลาออก วาเลสซาเสนอเพิ่มค่าจ้างก่อนรู้ว่าเขายังไม่เคยได้หยุดพักในคืนที่เธอหิว เขาตอบรับทุกครั้งเพราะบ้านทั้งหลังพึ่งเงินจากเธอ ความสุภาพของนายจ้างไม่ได้ทำให้การเลือกเป็นอิสระ หากคำว่าไม่อาจทำให้ครอบครัวไม่มีที่อยู่

วาเลสซาหยุดระบบเดิมทันที แต่การเปลี่ยนอย่างฉับพลันทำให้ร่างอ่อนแรง เธอเกือบกลับไปเรียกคนงานด้วยความจำเป็น มาลินซึ่งถูกเชิญมาช่วยขอให้แยกการดูแลร่างออกจากอำนาจในบ้าน วางแผนรับพลังอย่างเหมาะสมจากผู้ยินยอมโดยมีคนกลางตรวจ และค้นแหล่งทดแทนที่ปลอดภัยต่อเธอ

ช่วงเรียนรู้ วาเลสซาต้องทำสิ่งที่ไม่เคยทำ คือขอแล้วรอคำตอบ เธอแก้สัญญาจ้างให้ปฏิเสธได้โดยไม่เสียสิทธิ์ เปิดห้องพักให้คนย้ายออกตามต้องการ คฤหาสน์เจียบลงในช่วงแรก เธอเสียใจและรู้ว่าความเจียบนั้นเป็นราคาของการหยุดผูกคนไว้กับความกลัว มิใช่ความอกตัญญูของผู้จากไป

ปีที่ยี่สิบ เครือข่ายขุนนางขอใช้ห้องใต้คฤหาสน์เก็บเครื่องประทับศูนย์ โดยสัญญาว่าจะคืนเกียรติและแหล่งพลังไม่จำกัด วาเลสซาพบว่าพลังนั้นมาจากผู้ถูกบังคับ จึงปฏิเสธและส่งหลักฐานให้แนรวร่วม บ้านซึ่งเคยคุ้มครองเธอจากโลกภายนอกกลายเป็นสถานที่ที่ต้องเปิดให้คนตรวจ

ฝ่ายตรงข้ามจุดแสงแรงในทางเดินเพื่อขัดขวางการเปลี่ยนร่างละออง วาเลสซาบาดเจ็บและหนทางที่เคยใช้ไม่ได้ คนงานซึ่งเลือกอยู่ต่อเป็นผู้ช่วยวางแผนและพาผู้พักอาศัยออก เธอใช้การฟังชีพจรค้นคนติดค้าง แต่ไม่อ่านความกลัวของใครเป็นสิทธิ์เข้าใกล้โดยไม่แจ้ง

ห้องสมุดส่วนหนึ่งเสียหาย วาเลสซาร้องให้ให้บันทึกที่หายไป ก่อนหันไปช่วยคนเขียนบันทึกใหม่ เธอไม่อ้างว่าชีวิตยืนยาวทำให้ความสูญเสียของตนลึกกว่าคนอื่น และยอมรับว่าบ้านมีคุณค่าจากผู้ที่อยู่ได้อย่างสมัครใจ มิใช่จำนวนปีที่ตระกูลถือครอง

เธอร่วมแนรวร่วมอรุณเป็นผู้สำรวจยามคืนและผู้สนับสนุนที่พัก โดยเปิดบัญชีทรัพย์สินที่ใช้เพื่อไม่ให้อำนาจเงินแปลงเป็นสิทธิ์สังฆาชิก กำหนดช่วงดูแลร่างล่องหน้าและมีแผนเมื่อขาดพลัง ไม่ปล่อยให้ความหิวกลายเป็นวิกฤตที่ใครต้องถูกกดดันให้แก้แทน

ก่อนจาก คนดูแลห้องสมุดเก่ามาเยี่ยมในฐานะแขก เขาปฏิเสธเพราะต้องรีบกลับ วาเลสซารับคำปฏิเสธโดยไม่รู้ และพบว่าการเห็นคนเดินออกจากบ้านอย่างสบายใจทำให้บ้านอบอุ่นกว่าตอนทุกคนต้องอยู่ ความหิวยังเป็นส่วนหนึ่งของเธอ แต่จะไม่ได้รับตำแหน่งผู้ปกครองชีวิตของผู้อื่นอีก

เรนนี อัชฟอร์ด

Renn Ashford

ผู้เดินทางใต้จันทร์

ถิ่นกำเนิด: ชุมชนชายแดนเหมันต์

อาวุธ / เครื่องมือ: กรงเล็บและประสาทสัมผัส

พลัง: เปลี่ยนร่างเพื่อเพิ่มแรงและการติดตามกลิ่น

ข้อจำกัด: ความเครียดทำให้ควบคุมยาก ไม่ใช่ความชั่ว ต้องพักและมีแผนดูแล
ร่วม

เข้าร่วมเนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

คืนที่เขากลับมาเคาะประตู

เรนนี่เป็นช่างหนึ่งในชุมชนชายแดนเหมันต์ เขาเย็บรองเท้าให้คนเดินไกลและชอบคาดเดาจุดหมายจากคราบดิน การเปลี่ยนร่างเริ่มหลังคืนที่ไปช่วยคนในป่าพลั้งรู้ ประสาทสัมผัสไวขึ้น แรงเพิ่มขึ้น และเมื่อเครียดมาก ร่างจะเปลี่ยนก่อนเขาเตรียมใจทัน

อุบัติเหตุทำให้เรนนี่ชวนประตูบ้านแตกขณะได้ยินเสียงล้อจากผู้ตามจับ ไม่มีใครในบ้านบาดเจ็บ แต่เขากลัวว่าคราวหน้าจะไม่โชคดี จึงหนีเข้าป่า ทั้งจดหมายสั้นให้พี่สาวว่าไม่ต้องตาม การอยู่ลำพังช่วยเลี้ยงคน แต่ความหนาวและการอดนอนทำให้ควบคุมยากขึ้น เขากำลังใช้วิธีที่ทำให้สิ่งซึ่งกลัวมีโอกาสเกิดมากกว่าเดิม

พี่สาวทิ้งเสบียงตามจุดที่รู้ว่าเขาผ่าน ไม่ตามเข้าพุ่มไม้หรือเรียกเขาด้วยเสียงดัง เธอฝากจดหมายบอกว่าอยากคุยเมื่อพร้อม เรนนี่อ่านหลายครั้งก่อนยอมตอบ เขาไม่ได้ต้องการถูกบอกว่ามีอะไรน่ากลัว เขาต้องการให้ใครช่วยวางแผนอยู่กับความเปลี่ยนแปลงจริง ๆ

มาลีนกับเซลวารามาช่วยประเมินอาการในปีที่ยี่สิบ พวกเขาจัดการพักอาหาร สัญญาณเตือน และพื้นที่ถอยโดยไม่ต้อน เรนนี่ฝึกสังเกตเสียงกับกลิ่นที่ทำให้เครียด การเปลี่ยนร่างไม่ได้แปลว่าเขากลายเป็นคนชั่ว แต่ยังต้องรับผิดชอบต่อแรงที่เพิ่มขึ้นและเรียนใช้มันอย่างปลอดภัย

เมื่อเด็กหายกลางป่า ชุมชนขอให้เรนนี่ติดตามกลิ่น เขาอยากตอบทันทีเพื่อพิสูจน์ว่าควรได้รับการยอมรับ แต่เลือกบอกข้อจำกัดก่อน เขาต้องมีคู่ทาง ไม่ถูกจุดคบไฟไล่ตาม และต้องหยุดพักเมื่อเสียงมากเกินไป พี่สาวร่วมวางแผนจุดรอ ขณะที่วารินนำเส้นทางสำรอง

เรนนี่พบเด็กในถ้ำซึ่งมีสัตว์บาดเจ็บอยู่ด้วย กลิ่นเลือดกับเสียงร้องทำให้ใจเต้นเร็ว เขาถอยตามทีฝึก ไม่พุ่งเข้าไปเพราะกลัวดูอ่อนแอ วารินช่วยทำทางและเซลวาราับเด็กเมื่อเขาพาออก ความสำเร็จเกิดจากแผนที่ยอมรับอาการ ไม่ใช่การเอาชนะมันด้วยความตั้งใจเพียงครั้งเดียว

หลังกลับ ชุมชนบางคนยังไม่อยากให้เขาอยู่ใกล้ลูก เรนนี่เจ็บแต่ไม่บังคับความไวใจ เขาร่วมกำหนดขอบเขตที่เคารพทั้งความปลอดภัยและสิทธิของตน ไม่ยอมให้ถูกขังโดยอ้างความกังวลลอย ๆ การอยู่ร่วมกันเดินหน้าผ่านข้อมูล การฝึก และประสบการณ์จริงทีละวัน

เขาร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้ติดตามกลิ่นและช่วยค้นผู้สูญหาย ยังเย็บร่องเท้าให้ค่ายและส่งงานกลับบ้าน การเป็นนักสู้ไม่ได้ลบความเป็นช่างหนังออกไป เขาฝึกใช้กรงเล็บตัดเชือกติดขัดอย่างแม่นยำ และรู้ว่าร่างปกติก็มีประโยชน์โดยไม่ต้องแปลงทุกภารกิจ

คืนก่อนเดินทาง เรนนี่กลับถึงบ้านดึกและหยุดหน้าประตู เขาเคยทั้งที่นี้เพราะคิดว่าความรักหมายถึงการหายไป คราวนี้เขาเคาะตามสัญญาณที่ตกลง พี่สาวเปิดประตูโดยเว้นพื้นที่ให้ เขาถอดรองเท้าที่ตนซ่อมแล้วเดินเข้าไป ความกลัวยังอยู่ แต่มีโต๊ะอาหารและแผนของวันพรุ่งนี้อยู่ร่วมกับมันได้แล้ว

อาคุโร่

Akuro

ช่างยกคานแดง

ถิ่นกำเนิด: เมืองเหมืองศิลาอัคคี

อาวุธ / เครื่องมือ: กระบองเหล็กป้อม

พลัง: ส่งแรงจากกล้ามเนื้อผ่านกระบองเพื่อยกคานหรือทำลายสิ่งกีดขวาง

ข้อจำกัด: แรงมากทำลายพื้นที่รอบตัวได้ ต้องฝึกความแม่นยำและยอมทำงานซ้ำ

เข้าร่วมเนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

อสูรผู้เลิกละทำให้เด็กกลัว

อาคุโร่ตัวใหญ่ตั้งแต่เด็ก ผิวแดง เขาแข็ง และแรงมากทำให้คนในเมืองเหมืองชอบพูดว่าจะเรียกเขามาจับเด็กดี้อ เขาหัวเราะตามเพราะไม่
อยากทำให้ผู้ใหญ่เสียหน้า จนเชื่อว่ารูปร่างของตนมีประโยชน์ที่สุดเมื่อ
ทำให้คนอื่นกลัว

เจ้าของเหมืองจ้างเขาเป็นคนเก็บหนี้ อาคุโร่เพียงยืนถือกระบองเหล็ก
ปุ่มหน้าบ้าน ลูกหนี้ก็ยอมจ่าย เขาบอกตนว่าไม่ได้ทำร้ายใครด้วยมือ จึง
ไม่จำเป็นต้องรับรู้ว่าคุณคนในบ้านขายอะไรไปหลังเขาจาก ครั้งหนึ่งเด็ก
หญิงวิ่งไปซ่อนในเตาเย็นเมื่อเห็นเขา อาคุโร่เพิ่งรู้ว่าความกลัวซึ่งตน
เรียกว่างานยังอยู่ในบ้านแม้เขาเดินพ้นประตู

เมื่อเข้าไปเก็บหนี้ช่างทำของเล่น เขาพบของเล่นไม้ที่เคยได้รับตอนเด็ก
ช่างคนนั้นเป็นคนทำให้โดยไม่คิดเงิน อาคุโร่วางกระบองลงและถาม
เรื่องนี้ พบว่าเจ้าของเหมืองหักค่ารักษาจากอุบัติเหตุที่ตนไม่เคยแก้
เขามีส่วนทำให้คนยอมรับความไม่เป็นธรรมโดยไม่ต้องมีการต่อสู้เลย

อาคุโร่ออกจากงานและถูกคนในเมืองระแวงว่าแกลังทำดี เขาเริ่มช่วย
ยกคานด้วยค่าจ้างธรรมดา แต่แรงที่เคยใช้ข่มขู่ทำให้ท่าของแตกบ่่อย
ช่างของเล่นให้เขาฝึกยกถ่วงน้ำหนักไม่หกล การฝึกดูเล็กเกินคนถือ
กระบอง เขาอายุอยู่หลายวันก่อนยอมรับว่าความแม่นยำยากกว่าการ
ทำให้พื้นสะเทือนมาก

ปีที่ยี่สิบ เหมือนถล่มหลังเจ้าของสิ่งเพิ่มงานโดยไม่เสริมคาน อาคุโร่ ได้ยินเด็กซึ่งมาส่งอาหารติดอยู่ด้านใน เขาเกือบทุบทางเข้าเต็มแรง แต่โบรันจับทิศโครงสร้างแล้วเตือนว่าคานหลักอยู่ตรงนั้น อาคุโร่หยุดฟังทันที แม้เสียงร้องข้างในทำให้ใจเร่ง

เขาใช้กระบองเป็นคันงัดตามจุดที่กำหนด ยกทีละน้อยให้คันทันทีสุด ค้ำ เด็กหญิงที่เคยซ่อนในเตาอยู่ในกลุ่มผู้ติดค้าง เธอกลัวเขาจนไม่ยอมออก อาคุโร่วางกระบองให้พ้นสายตา ถอยเท่าที่โครงค้ำยอม และให้คนที่เธอคุ้นเป็นผู้พามา เขาไม่เรียกร้องให้เด็กไว้อใจเพราะตนกำลังช่วย

หลังช่วยได้ เขาให้การเรื่องการเก็บหนี้และช่วยคืนทรัพย์สินที่ติดตามได้ บางครอบครัวไม่รับความช่วยเหลือจากเขา อาคุโร่เคารพการตัดสินใจนั้นและชดใช้ผ่านกองกลางที่ตรวจสอบได้ เขาไม่ใช่ร่างใหญ่ยืนขวางประตูใครเพื่อขอให้อภัยอีก

เขาร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้ยกโครงสร้างและแนวป้องกัน ฝึกใช้แรงต่ำสุดที่งานต้องการ และไม่รับภารกิจไปชมชู้ประชาชน แม้จะเป็นทางลัดที่คนในทีมบางคนคิดว่าง่ายกว่า เขาสอนสมาชิกใหม่ให้แยกการทำให้ศัตรูหยุดจากการทำให้คนทั้งชุมชนหวาดกลัว

ก่อนออกเดินทาง ช่างของเล่นมอบถ้วยไม้ที่เขาฝึกยกให้ อาคุโร่ใส่น้ำจนเต็มแล้วถือผ่านตลาดเช้า ๆ เด็กหญิงคนเดิมมองจากหลังแม่และไม่หลบในทันที เขาไม่เข้าไปหา เพียงพยักหน้าแล้วเดินต่อ ร่างใหญ่ยังทำให้เกิดเงากว้าง แต่เขากำลังเรียนให้เงานั้นเป็นที่พักได้ โดยไม่ต้องบังคับให้ใครยืนอยู่ใต้เงาของตน

ฮายาเทน

Hayaten

ผู้ดูแลทางลม

ถิ่นกำเนิด: อารามยอดเมฆ

อาวุธ / เครื่องมือ: พัดขนปีกและปีกดำ

พลัง: เปลี่ยนทิศและความเร็วลมในทางผ่านที่มองเห็น

ข้อจำกัด: สร้างอากาศไม่ได้ พื้นที่ปิดและลมปะทะหลายชั้นทำให้ควบคุมยาก

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ลมที่กลับลงหุบเขา

ยายาเทนฝึกพัฒนบนาารามยอดเมฆ เขามีปีกดำและความสามารถอ่านทางลมที่ทำให้ครูเชื่อว่าจะเป็นผู้สืบวิชาคนสำคัญ ทุกวันเขาฝึกจนขนหนึ่งแม่ลมแรง แล้วมองลงไปยังคนเดินหุบเขาด้วยความสงสัยว่าเหตุใดพวกเขาจึงไม่พยายามสูงขึ้นจากชีวิตอันหนักหนานั้น

เมื่อได้เป็นผู้สอน ยายาเทนเข้มงวดกับศิษย์ที่ตามไม่ทัน เขาเชื่อว่าความอดทนทำให้ทุกคนก้าวหน้า จนศิษย์ชื่อเซินตกจากลานฝึกเพราะฝนอาการเวียนหัว เด็กรอดแต่บอกว่าไม่กล้าขอหยุด เพราะครูเรียกคนลอยว่าเสียเวลาของสำนัก ยายาเทนจำคำที่พูดเล่นได้ และพบว่ามันหนักจริงในชีวิตคนฟ้ง

เขาลงจากอารามไปช่วยเซินพักฟื้นในหมู่บ้าน เห็นงานซึ่งคนทำโดยไม่มีปีก ทั้งขนอาหาร ซ่อมทาง และเฝ้าผู้ป่วยตลอดคืน ชาวบ้านไม่ได้มีชีวิตต่ำกว่าเพราะอยู่เบื้องล่าง พวกเขาไร้ภาระที่ทำให้คนบนยอดเขามีเวลาฝึกวิชา ยายาเทนช่วยลำเลียงของและพบว่าพัฒนบนาของตนทำให้ฝุ่นเข้าคร้วคนอื่นหากไม่คิดทศ

เขาเริ่มเรียนใช้ลมในช่องแคบ ชะลอแรง และถามผู้ใช้พื้นที่ก่อน พล่งสร้างอากาศจากความว่างไม่ได้ ในห้องที่คว้นเต็ม เขาต้องเปิดทางระบายจริงก่อนพัด ไม่เช่นนั้นเพียงผลักอันตรายไปหาคนอื่นด้านบทเรียนพื้นดินทำให้วิชาที่เคยคิดว่าสมบูรณ์มีรายละเอียดเพิ่มขึ้นทุกวัน

ปีที่ยีลิบ หมอกพล้งจากรอยแยกไหลเข้าหุบเขา อารามสั่งปิดทางขึ้นเพื่อรักษาพื้นที่บริสุทธิ์ ยายาเทนปฏิเสธคำสั่ง เขากลับไปเปิดลานพักและวางช่องลมหลายช่องร่วมกับสุริยปักข์ ไม่กวาดหมอกไปหมู่บ้านข้างเคียงเพียงเพื่อให้สำนักของตนสะอาด

การพัดในหลายชั้นทำให้ควบคุมยาก เช่นซึ่งยังบินไม่ได้เต็มที่ช่วยส่งสัญญาณจากพื้น ยายาเทนต้องฟังศิษย์ที่เคยมองว่าอ่อนแอ เพื่อรู้ทำงานของตนกระทบคนตรงไหน เมื่อเกิดลมตีกลับ เขาหยุดตามสัญญาณโดยไม่เถียงเรื่องอาวุโส ทุกคนจึงมีเวลาย้ายก่อนทางลมเปลี่ยน

หลังเหตุการณ์ สำนักไม่ยอมคืนตำแหน่งเดิมให้ เขาเสียใจเพราะรักสถานที่นั้น แต่ไม่ใช้ความรักบังคับให้ศิษย์เลือกข้าง ยายาเทนเปิดการฝึกนอกอารามให้ผู้พร้อมเรียน โดยปรับวิธีตามร่างกายและไม่วัดคุณค่าจากความสูงที่บินถึง

เขาร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้จัดทางอากาศและคุ้มกันการอพยพ พัดชนปีกยังอยู่ในมือ แต่เขาฝึกฟังใบไม้ เสียงเด็ก และครวครววันก่อนตัดสินใจ ลมควรไปทางไหน เช่นเลือกเป็นครุภาคพื้น ทั้งสองส่งแบบฝึกให้กันโดยไม่มีใครเป็นเพียงเงาของอีกฝ่าย

วันจาก ยายาเทนบินขึ้นเหนือหมู่บ้านแล้วลดระดับลงมารับถูงอาหารที่คนครวฝาก เขาเคยคิดว่าการลงต่ำคือการเสียความสูง บัดนี้รู้ว่าการกลับลงมาทำให้เห็นว่าใครยังรออยู่ข้างล่าง วิชาของเขาจะพาไปถึงยอดเมฆได้อีกหลายครั้ง แต่ทุกครั้งต้องมีเส้นทางกลับสู่ผู้คนด้วย

คาวาริ

Kawari

ผู้รักษาน้ำหนึ่งถ้วย

ถิ่นกำเนิด: ลำคลองหมู่เกาะปะการัง

อาวุธ / เครื่องมือ: มือพังพืดและกระดอง

พลัง: อ่านน้ำหนักระแสน้ำและใช้แรงปล้ำเบี่ยงวัตถุได้น้ำ

ข้อจำกัด: น้ำในแอ่งบนหัวต้องสะอาดและไม่แห้ง กำลังลดทันทีเมื่อสูญเสียน้ำ

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

คำสัญญาขนาดหนึ่งฝ่ามือ

คาวาริอาศัยในคลองหมู่เกาะปะการัง ชอบแข่งแรงปล้ำกับสายน้ำและสะสมของที่คนทำตก เขามีกระดองแข็ง มือพังพืด และแองน้ำบนหัวซึ่งต้องสะอาดอยู่เสมอ ผู้คนเล่าเรื่องเขาต่างกัน บางบ้านวางผักให้ บางบ้านเตือนเด็กไม่เข้าใกล้คลอง เขาจึงตอบความกลัวด้วยการเล่นเกมลี้ภัยให้สมกับข่าวลือ

การดิ่งเรือเล็กให้หมุนดูตกลงจากไต้หน้า คาวาริไม่เห็นหน้าคนบนเรือจนวันหนึ่งเด็กตกลงมา เขาช่วยขึ้นทัน แต่เด็กสลักและกลัwn้ำไปนาน คาวาริเอาของเล่นที่เก็บได้ไปวางขอโทษริมฝั่ง ทว่าครอบครัวเข้าใจว่าเป็นการล่อครั้งใหม่ จึงยังปิดทางลงคลอง

เขาโกรธที่ไม่มีใครรับรู้เจตนาดี ก่อนหญิงล้างผ้าบอกว่าเจตนาใหม่ไม่ลบประสพการณ่เก่า หากอยากให้คนรู้ว่าเล่นอย่างปลอดภัย ต้องให้พวกเขาเลือกเล่นเอง คาวาริเริ่มวางป้ายสัญญาและช่วยเก็บของโดยไม่จับเรือที่ไม่เรียกหา เขารอหลายเดือนกว่าจะมีคนกล้าตอบกลับ

ความไว้วางใจเริ่มจากงานเล็ก หาของตก ดึงเชือกติด และเตือนเมื่อกระแสน้ำเปลี่ยน เขาเรียนว่าขนาดฝ่ามือตนเล็กกว่าทั้งคลองมาก แต่ยังทำงานที่สำคัญได้ หากไม่พยายามเปลี่ยนทุกคนให้เป็นผู้ชมความเก่งของตน

ปีที่ยี่สิบ บริษัททำเรือปล่อยน้ำเค็มปนของเสียเข้าคลอง น้ำในแอ่งหัวของคาวาริระคายจนกำลัหาย เขาต้องขึ้นฝั่งให้คนที่เคยเกล้งช่วยเติมน้ำสะอาด ความอ่อนแอทำให้เขาอายุ แต่ครอบครัวเด็กที่เคยตกเรือยอมนวางถึงให้โดยยังรักษาระยะ เขารับความช่วยเหลือโดยไม่ถือว่าเป็นการให้อภัยทั้งหมด

ระหว่างอพยพ ประตุนบายน้ำค้างและเรือเด็กติดใต้สะพาน คาวาริอ่านแรงไหลแล้วรู้ว่าตรงตรง ๆ จะทำให้เรือคว่ำ เขาขอหลงเซวียนลดกระแสเพียงช่วงสั้น ก่อนใช้แรงปล้ำเบี่ยงเรือออกด้านข้าง แอ่งน้ำบนหัวเกือบแห้ง เขาจึงส่งสัญญาณให้คนเดิมจากถ้ำที่เตรียมไว้ ไม่ฝันจนกลายเป็นผู้ต้องช่วยเพิ่ม

เรือออกมาได้ เด็กที่เคยกลัวคลองยังไม่ยอมลงน้ำ แต่เป็นคนยืนถึงให้คาวาริเอง เขาขอบคุณและไม่ชวนแข่งปล้ำ ความสัมพันธ์เดินหน้าเท่าที่อีกฝ่ายพร้อม แทนถูกรังให้จบด้วยการหัวเราะเหมือนไม่มีอะไรเคยเกิด

คาวาริร่วมแนวร่วมในหน่วยสำรวจทางน้ำและภูของไต้่น้ำ จัดชุดน้ำสะอาดสำหรับร่างตนและสอนสัญญาณช่วยชีวิตให้ค่าย เขากำหนดกติกาว่าไม่มีการเล่นเกล้งไถ่ล่นน้ำ แม้เพื่อนสนิทก็ต้องถามก่อน การเป็นคนสนุกไม่จำเป็นต้องทำให้ใครเสียสิทธิรู้ว่าจะเกิดอะไรกับตน

ก่อนออกเดินทาง หยิงล้างผ้าให้ผ้าผืนเล็กคลุมถ้งน้ำ เขารับไว้แล้วก้มศีรษะเพียงเท่าที่น้ำไม่หก ทุกคนหัวเราะกับความระมัดระวังที่เขาเลือกเอง คาวาริยังตัวเล็กเมื่อเทียบกับแม่น้ำ แต่คำสัญญาของเขามีขนาดพอดีมือ คือทำสิ่งที่บอกว่าจะทำ และหยุดทันทีเมื่อใครพูดว่าไม่

06

บ้านของชื่อที่ยังมาไม่ถึง

เรื่องกำเนิดลำดับ 51-60

ทุกชีวิตเริ่มต้นต่างกัน • แต่เลือกสร้างทางที่เดินร่วมกันได้

โคฮาริ

Kohari

ผู้พาแสงจิ้งจอก

ถิ่นกำเนิด: ป่าเส้นทางหลง

อาวุธ / เครื่องมือ: เปลวไฟจิ้งจอกและเก้าหาง

พลัง: สร้างไฟนำทางและภาพลวงเบี่ยงสายตาโดยไม่เผาสิ่งมีชีวิต

ข้อจำกัด: แต่ละหางผูกกับเส้นทางหนึ่ง เปิดทางมากเกินไปทำให้ตนจำทางกลับไม่ได้

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

เก้าทางที่จำความกรุณา

โคฮาริเป็นจิ้งจอกเก้าทางในป่าเส้นทางหลง เธอเดินสี่เท้าและไม่พูดภาษาคน แต่จำกลิ่นความกรุณาได้จากมือที่วางอาหารแล้วถอยให้พื้นที่ทางแต่ละเส้นผูกกับทางหนึ่งในป่า เธอใช้ไฟเล็กซึ่งไม่เผาสสิ่งมีชีวิตนำสัตว์หลงกลับรัง และใช้ภาพลวงเบี่ยงนักรล่าออกจากที่พัก

ครั้งหนึ่งคนเก็บสมุนไพรบาดเจ็บใกล้โพรง เธอช่วยนำเขาออก ชายคนนั้นกลับมาพร้อมอาหารหลายครั้งจนเธอไว้ใจ ก่อนนำผู้จับสัตว์เข้ามาตามแสงไฟ หางสองเส้นถูกตรึงด้วยอุปกรณ์ โคฮาริหนีรอดแต่เส้นทางที่ผูกไว้เสียหาย เธอเริ่มหลอกคนทุกคนให้เดินวนโดยไม่แยกว่ามาทำอะไร

ความกลัวทำให้ป่าปลอดภัยจากนักล่า แต่คนเก็บสมุนไพรที่จำเป็นต้องเข้ามากลับติดอยู่ด้วย โคฮาริได้ยินเด็กโง่ทั้งคืนและจำเสียงสัตว์เล็กที่เคยช่วยไม่ได้ต่างกัน เธอเข้าใกล้โดยยังระแวง เด็กไม่ไล่จับ เพียงวางขวดน้ำแล้วรอ เธอจึงเปิดทางหนึ่งให้ และพบว่าไว้ใจเป็นช่วงเล็กได้โดยไม่ต้องยอมเปิดทุกทางทั้งหมด

อัมพราเข้ามาตรวจรากที่เสียหาย ทั้งสองสื่อสารผ่านการเคลื่อนไหวและรอยพลัง ไม่มีใครอ้างว่าอ่านความคิดของอีกฝ่ายได้ตรงทุกครั้ง โคฮาริเรียนให้สัญญาณเมื่อต้องการพื้นที่ และอัมพราทำเครื่องหมายเส้นทางที่คนควรใช้โดยไม่รบกวนโพรง

ปีที่ยี่สิบ ไฟจากเครื่องประທပ်ลามตามรากเก่า โคฮาริเปิดทางนำผู้คน
ออกหลายสายจนใช้เก้ทางพร้อมกัน แสงกระจจัดกระจายและเธอเริ่ม
จำทางกลับโพรงไม่ได้ วารินเห็นว่าจึงจอกที่นำทุกคนกำลังเดินวน จึง
หยุดตามแทนเร่งให้วิ่งต่อ

ทีมปิดบางเส้นทางและทำจุดนัดพบด้วยกลิ่นที่โคฮาริจำได้ เธอพักแล้ว
ใช้เพียงสามทางต่อรอบ ส่วนคนเดินช่วยนำผู้ตามมาจากจุดกลาง ไฟ
นำทางของเธอจึงไม่ต้องแบกความหวังทั้งป่าในคราวเดียว เมื่อคน
สุดท้ายออกมา เธอยังเหลือทางหนึ่งกลับบ้าน

หลังไฟดับ โคฮาริพาอัมพราดูโพรงที่เสียหาย และยอมให้ชุมชนช่วยฟื้นฟู
บริเวณโดยมีขอบเขตชัด คนที่เคยทรยศถูกติดตามจากหลักฐาน
อุปกรณ์ ไม่ใช่ใช้ความโกรธของเธอเป็นเหตุไล่คนเก็บสมุนไพรทั้งหมด
ออกจากป่า

เธอเริ่มเดินตามแนวร่วมอรุณในการกิจค้นเส้นทาง โดยกลับป่าตามฤดู
และความพร้อม สมาชิกเรียนสัญญาณทางของเธอ และไม่สวม
ปลอกคอหรือประกาศเป็นเจ้าของ การร่วมทีมเป็นพฤติกรรมที่เธอเลือก
ทำต่อเนื่อง มิใช่ข้อสรุปว่าช่วยมนุษย์ครั้งหนึ่งแล้วต้องรับใช้ตลอดไป

ก่อนการเดินทางครั้งแรก เด็กที่เคยติดในป่าวางขวดน้ำใบเดิมไว้ตรงจุด
นัด โคฮาริเดินมาดมแล้ววางไฟเล็กข้างขวด แสงนั้นไม่ใช่คำสัญญาว่า
จะไว้ใจทุกคน แต่เป็นคำตอบของวันนี้ เธอก้าวนำขบวนไปสามช่วงแล้ว
หันกลับมารอ ความกรุณาที่เคยถูกทำร้ายยังจำได้ และกำลังหาทางเติบโต
โดยมีขอบเขตคุ้มครองมัน

มิยुरะ

Miyura

ผู้พาฤดูหนาวผ่านไป

ถิ่นกำเนิด: เรือนพักหิมะเหมันต์

อาวุธ / เครื่องมือ: ลมหายใจเย็น

พลัง: ดึงความชื้นเป็นเกล็ดหิมะและลดอุณหภูมิอย่างค่อยเป็นค่อยไป

ข้อจำกัด: เข้าใกล้คนเป็นนานเกินไปทำให้พวกเขาหนาว ต้องควบคุมระยะและเวลา

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

หิมะที่เรียนรู้การเว้นระยะ

มิยูระอาศัยในเรือนพักหิมะซึ่งคนเดินทางเห็นแสงหน้าต่างก่อนเห็นเจ้าของ เธอชอบฟังเรื่องจากถนน แต่ลมหายใจของเธอทำให้อากาศเย็นลง ผู้มาเยือนจึงพักได้ไม่นาน เมื่อพวกเขาออกไป เธอจะยืนมองรอยเท้าจนหิมะกลบและเริ่มรอนคนถัดไปอีกครั้ง

ความโดดเดี่ยวทำให้เธอเข้าใกล้แขกมากเกินไปโดยไม่รู้ตัว คันหนึ่งนักเดินทางป่วยขอพัก เธอนั่งเฝ้าใกล้เตียงด้วยความตั้งใจดูแล แต่ความหนาวสะสมทำให้เขาทรุด มิยูระตกใจและหนีออกไปยืนกลางหิมะ เพื่อนของชายคนนั้นต้องจุดไฟเพิ่มจึงรักษาเขาไว้ได้

เธอปิดเรือนพัก คิดว่าความรักของตนมีแต่ทำร้ายคน จนเอรินผ่านมาสำรวจสภาพอากาศและพบเตาที่เย็นสนิท มิยูระบอกเรื่องทั้งหมดโดยเตรียมใจถูกไล่ เอรินกลับขอวัดอุณหภูมิและระยะ พลังความเย็นมีเงื่อนไขที่เรียนรู้ได้ ไม่จำเป็นต้องกลายเป็นคำตัดสินว่าเธอไม่ควรอยู่ใกล้ใครเลย

ทั้งสองทดลองทำช่องระบาย ผึงกันโปรง และเครื่องหมายระยะ มิยูระเรียนลดอุณหภูมิทีละน้อยพร้อมช่วงพัก แยกเลือกพื้นที่นั่งได้ เธอพูดคุยจากอีกฟากโดยยังได้ยินเสียงหัวเราะชัด การเว้นระยะไม่ใช่การถูกปฏิเสธเสมอไป บางครั้งมันเป็นรูปแบบที่ทำให้ความใกล้ชิดอยู่ได้นานขึ้น

ปีที่ยี่สิบ พายุหิมะพาดคนจำนวนมากมาถึงเรือน มิยูระเกือบออกไปหลบเพื่อไม่ให้หนาวเพิ่ม แต่เซลวาราขอให้ช่วยสร้างแนวเกล็ดหิมะเบี่ยงลมภายนอก เธอทำหน้าที่จากระยะที่เหมาะสม ขณะที่คนในเรือนดูแลความอบอุ่น ไม่ต้องพยายามเป็นสิ่งที่ร่างตนไม่ใช่จึงจะมีประโยชน์

ช่วงกลางคืนหลังคาร์รับน้ำหนักมากเกินไป มิยูระอยากถึงความชื้นทั้งหมด ออกทันที แต่เอรินเตือนเรื่องแรงเปลี่ยนอุณหภูมิ เธอค่อย ๆ ย้ายเกล็ดหิมะตามแนวที่คชินทร์คำนวณ คนข้างในช่วยเคาะสัญญาณเมื่อพบรอยล้น การกู้เรือเกิดจากความแม่นยำที่ซาพอจะรับฟัง ไม่ใช่ความหนาวรุนแรงที่สุด

ชายที่เคยป่วยจากการดูแลของเธอเป็นหนึ่งในผู้มาพัก มิยูระขอโทษและบอกระบบใหม่ เขายังเลือกนั่งใกล้ แต่ยอมเล่าเรื่องเดินทางให้ฟังจากตรงนั้น เธอไม่ขอให้ขยับใกล้เพื่อพิสูจน์ว่าให้อภัย ระยะที่เขาเลือกยังมีพื้นที่ให้คำพูดเดินทางถึงกัน

เธอร่วมแนวร่วมอรุณตามภารกิจเก็บยา ควบคุมอุณหภูมิ และช่วยเส้นทางหิมะ มีที่พักแยกความเย็นที่เพื่อนเข้าเยี่ยมได้อย่างปลอดภัย เรือแพกเติมให้ชุมชนช่วยดูแลและกลับมาตามฤดู มิยูระไม่ต้องเลือกระหว่างอยู่คนเดียวตลอดไปกับเสี่ยงทำร้ายทุกคนเพื่อไม่ให้เหงา

ก่อนออกเดินทาง เธอแขวนป้ายหน้าประตูว่าโปรดบอกเมื่อหนาว ไม่มีถ้อยคำเชิญชวนให้ทนเพราะเกรงใจเจ้าของ คินนั้นเธอนั่งห่างกองไฟพอดี ฟังเพื่อนคุยกันใต้ดาว ความอบอุ่นที่มาถึงเธอไม่ได้เพิ่มอุณหภูมิของร่าง แต่มาจากการรู้ว่าคนอื่นยินดีจัดพื้นที่ให้เธออยู่ร่วมวงได้ตามจริง

คาซีโระ

Kazuro

ร่มผู้เฝ้าทางกลับ

ถิ่นกำเนิด: ร้านซ่อมริมสะพานอรุณ

อาวุธ / เครื่องมือ: โครมร่ม ขาไม้ และพื้นร่ม

พลัง: กางพื้นร่มเป็นม่านต้านละอองฝนพลังและส่งเสียงเตือน

ข้อจำกัด: กันแรงหนักไม่ได้ โครมขาที่มีเพียงข้างเดียวทำให้ล้มง่าย

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

สิ่งของที่เลือกจะรอ

คาซึโระเคยเป็นร่มในร้านซ่อมริมสะพานอรุณ ผ่านมือเจ้าของหลายคน จนผ้าไม่เหลือสีเดิม หลังคืนสะพานแตก เศษพลึงติดในโครงเก่าและทำให้เขาล้มตาขึ้น เขามีขาไม้เพียงข้างเดียว กระโดดไปได้ไม่กี่ไกล แต่จำมือที่เคยกางตนเหนือคนอื่นได้อย่างประหลาด

เจ้าของร้านคิดว่าเขาเป็นของเล่นชำรุด ก่อนพบว่าเขาตอบคำถามและเลือกที่นั่งได้ คาซึโระกลัวถูกทิ้ง จึงกางรับทุกอย่างแม้โครงปวด เขายอมให้เด็กเล่นแรง ยอมเฝ้าฝนทั้งคืน และพูดว่าไม่เป็นไรจนคำนี้กลายเป็นเสียงอัตโนมัติของคนที่ไม่แน่ใจว่าตนมีสิทธิ์ต้องการอะไร

วันหนึ่งผ้าขาดจนกันน้ำไม่ได้ เจ้าของร้านวางเขาไว้หลังเคาน์เตอร์เพื่อรอซ่อม คาซึโระเข้าใจว่าหมดประโยชน์แล้วจึงหนีออกไป เขากระโดดล้มหลายครั้งบนถนนเปียก ก่อนภูมินทร์พบและถามว่าจะให้ช่วยอย่างไร ไม่ได้ยกขึ้นทันทีเพราะเห็นเป็นสิ่งของ

เมื่อกลับร้าน เจ้าของขอโทษที่ไม่อธิบาย คาซึโระบอกว่ากลัวถูกทิ้งทั้งที่ยังพูดได้ ทั้งสองตกลงให้มีป้ายแจ้งงานซ่อมและมุมส่วนตัว เขาเริ่มเลือกเสื้อผ้าที่จะใช้ปะเอง แทนรับสิ่งที่คนอื่นเห็นว่าเหมาะให้โดยไม่ถามความเป็นตัวตนของเขาค่อย ๆ ชัดจากการตัดสินใจเล็กน้อย

ปีที่ยี่สิบ ฝนพลั่งจากรอยแยกตกเหนือถนนหลวง ละอองทำให้ผู้เดินทางอ่อนแรง คาซึโระค้นพบว่าฝันร่วมของตนกรองมันได้ชั่วคราว แต่รับแรงหนักไม่ได้ เขาอยากกางคลุมทั้งขบวนเพื่อพิสูจน์คุณค่า ก่อนโครงเริ่มลั่นและอรัญเรียกให้หยุด

คาซึโระเสนอให้ใช้ตนเป็นจุดเปลี่ยนถ่ายใต้หลังคาที่มีอยู่แล้ว ทุกคนจัดแนวที่ปักสั้น ๆ แทนให้ร่มหนึ่งคันรับทั้งฟ้า เขาส่งเสียงเตือนเมื่อปริมาณสะสมถึงขีด ให้คนพลัดเข้าร่วมทีละกลุ่ม เขาเดียวของเขาต้องมีฐานพยางซึ่งคชินทร์ทำให้ ไม่ใช่ถูกแรงให้กระโดดตามเกรียนจนล้ม

หลังพายุ ฝนรุ่มต้องซ่อมอีกครั้ง คราวนี้คาซึโระไม่หนี เขาบอกสีที่อยากได้และนั่งรอมอย่างมั่นใจมากขึ้น เด็กที่เคยเล่นแรงมาช่วยตัดผ้าตามที่เขาเลือก การดูแลไม่ใช่รางวัลหลังทำประโยชน์เสร็จ แต่เป็นสิ่งที่ทำให้เขาออกไปใช้ชีวิตต่อได้

เขาร่วมแนวร่วมในหน่วยเตือนภัยและคุ้มกันละอองพลัง พร้อมเกรียนเล็กสำหรับเส้นทางไกล สมาชิกต้องถามก่อนหยิบจับและไม่ฝากให้เผ่าแทนคนโดยไม่บอกเวลา คาซึโระยังชอบช่วยกันฝน แต่เริ่มเรียนพูดว่าโครงของเขาต้องปักบ้างได้โดยไม่รับขอโทษ

ก่อนออกเดินทาง เจ้าของร้านทำป้ายซื้อแว่นให้ เขาขอให้เขียนเพียงคาซึโระ ไม่ต้องมีคำว่าทรัพย์สินของร้าน ร่มเก่ากระโดดลงจากเคาน์เตอร์อย่างระวังแล้วหันกลับมองประตู เขามิที่ให้กลับมาซ่อม มีชื่อที่ไม่ขึ้นกับราคาขาย และมีสิทธิ์เลือกว่าจะกางตนเหนือใครในวันที่ฝนตก

อาเซม

Asem

ผู้ส่งทางสุดท้าย

ถิ่นกำเนิด: หอพักผู้จากไปแห่งสุริยัน

อาวุธ / เครื่องมือ: คทาสองง่ามและห่วงชีพ

พลัง: จำแนกรอยชีวิตที่ยังเชื่อมกับร่างออกจากรอยสะท้อนที่จากไป

ข้อจำกัด: คินผู้ตายไม่ได้และห้ามตัดสินคุณค่าชีวิตแทนเจ้าของ

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

คนเฝ้าทางที่อยู่กับคนเป็น

อาเชมดูแลหอพักผู้จากไปแห่งสุริยัน งานของเขาคือพาร่างกลับถึงครอบครัวอย่างมีชื่อและมีเรื่องราว เขามีเคียรหมาในและประสาทสัมผัสซึ่งแยกรอยชีวิตออกจากรอยสะท้อนได้ ผู้คนจึงมักขอคำตัดสินจากเขาว่าใครยังควรช่วย ใครควรปล่อย และใครมีคุณค่าพอให้ใช้ทรัพยากรที่เหลือ

อาเชมเคยเชื่อว่าหน้าที่ของผู้รู้คือให้คำตอบหนักแน่น เขาประเมินผู้บาดเจ็บรายหนึ่งว่ารอดยากและแนะนำให้ย้ายเครื่องพุงไปให้คนอื่น ครอบครัวยอมเพราะคิดว่าเขาเห็นอนาคต ทั้งที่เขาเห็นเพียงรอยชีวิตอ่อนลง ชายคนนั้นเสียชีวิต อาเชมไม่อาจรู้ว่าอีกทางจะช่วยได้หรือไม่ แต่รู้ว่าตนพูดเกินสิ่งที่พลังบอก

เขาเปิดเผยข้อจำกัดและพักหน้าที่ประเมินฉุกเฉิน ช่วงจัดของผู้จากไป เขาพบจดหมายที่ชายคนนั้นเขียนถึงลูก เป็นเรื่องสวนผัก ไม่ใช่คำกล่าวยิ่งใหญ่ อาเชมเข้าใจว่าคุณค่าชีวิตไม่ได้ขึ้นกับสิ่งที่เขามองเห็นจากรอยพลัง และผู้ถือคทาไม่มีสิทธิ์ใช้ความแน่ใจปลอมบิบบการเลือกของครอบครัว

เขากลับฝึกกับแพทย์ เรียนการรายงานอาการ แยกข้อมูลจากคำแนะนำ และอธิบายความไม่แน่นอนด้วยภาษาที่เขาเข้าใจได้ ห่วงชีพของเขาช่วยติดตามว่ารอยชีวิตยังเชื่อมกับร่างเพียงใด แต่ไม่คืนผู้ตายและไม่คิดว่าผู้ใดสมควรมีชีวิตมากกว่าใคร

ปีที่ยี่สิบ รถชนผู้ประสบเหตุเข้าหอบมากเกินจำนวนเจ้าหน้าที่ อาเชมตรวจพบรอยชีวิตบางในร่างที่ถูกบันทึกว่าเสียชีวิต เขาเรียกทีมรักษาพื้นที่โดยไม่รอให้เอกสารแก่ครบ และพบว่าการรีบปิดยอดทำให้คนอื่นหลายคนถูกตรวจไม่ทั่วถึง

ระหว่างช่วย คำสั่งจากผู้บริหารให้ส่งเครื่องพุงไปยังผู้มีตราสูงกว่าเข้ามา อาเชมใช้คทาสองง่ามขวางรถชนอุปกรณ์และขอให้ประเมินตามอาการจริง เขาไม่ได้ประกาศว่าใครควรรอดอย่างเด็ดขาด แต่ปกป้องกระบวนการที่ให้โอกาสตามความจำเป็นและข้อมูล มิใช่ฐานะ

มาลีนกับเซห์รามาช่วยจนสถานการณ์สงบ มีทั้งผู้รอดและผู้จากไป อาเชมบันทึกชื่อทุกคน ตรวจสอบสิ่งของกับครอบครัว และไม่ใช้การช่วยเหลือบางรายกลบคำถามว่าระบบพลาดอย่างไร เขาเสนอให้แยกหอดตรวจชีพจากผู้รับผิดชอบตัวเลขผลงาน เพื่อไม่ให้การเร่งส่งรายงานกลายเป็นเหตุเร่งตัดสินใจชีวิต

เขาร่วมแนวร่วมอรุณในหน่วยค้นผู้สูญหายและคัดแยกฉุกเฉิน ทำงานคู่กับผู้รักษาเสมอ เนตรดาวรับฟังรอยสะท้อน ส่วนเขาตรวจรอยชีวิตที่ยังอยู่ ทั้งสองกำหนดขอบเขตไม่ให้ความหวังของญาติถูกใช้เป็นช่องขายคำตอบที่พลั้งไม่มี

ก่อนออกเดินทาง อาเชมนำเมล็ดจากสวนของชายในคดีเก่าไปคืนครอบครัว ลูกของชายคนนั้นขอให้เขาช่วยปลูกหนึ่งแถว เขาทำโดยไม่พูดเรื่องชดใช้แทนผู้ตาย เสร็จแล้วนั่งพักข้างคนเป็น ฟังว่าพวกเขาอยากให้สวนเติบโตอย่างไร หน้าที่ของผู้เฝ้าทางจึงไม่ได้อยู่ปลายชีวิตเพียงแห่งเดียว แต่รวมถึงการช่วยให้คนที่ยังอยู่มีทางเดินต่อด้วย

ฮาเรน

Haren

ผู้พิทักษ์ฟ้า

ถิ่นกำเนิด: หอสังเกตฟ้าโอเอซิส

อาวุธ / เครื่องมือ: คทาฟ้าและห่วงปกป้อง

พลัง: มองแนวการเคลื่อนไหวระยะไกลและกางม่านแสงป้องกันการโจมตีจากเบื้องบน

ข้อจำกัด: เมฆหนาและสิ่งปิดบังตัดการมองเห็น ต้องพึ่งข้อมูลจากพื้นดิน

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ดวงตาที่ลงมาสู่พื้นดิน

ฮาเรนเป็นผู้เฝ้าหอสังเกตฟ้าแห่งโอเอซิส ดวงตาเหยี่ยวทำให้เขาเห็นการเคลื่อนไหวของขบวนเกรียนก่อนคนอื่นหลายชั่วโมง เขาภูมิใจที่เตือนภัยได้ทัน และชอบมองเมืองจากที่สูงซึ่งถนนทุกสายดูเป็นระเบียบ ไม่มีเสียงโตะเถียงหรือความเหนื่อยล้าเดินทางขึ้นมารบกวนภาพรวม

ครั้งหนึ่งเขาเห็นขบวนมุ่งเข้าประตูยามค่ำพร้อมวัตถุยาวคล้ายอาวุธ จึงสั่งปิดด่านและยิงเตือน ขบวนนั้นเป็นผู้รักษาที่ชนเสาตำแหน่ง มีผู้ป่วยเสียโอกาสรับการรักษาระหว่างถูกกัก ฮาเรนเห็นรูปร่างจากไกลถูกต้องแต่ไม่รู้ความหมายของสิ่งที่เห็นเพราะไม่เคยถามคนบนพื้น

เขาขอลงตรวจสอบเส้นทางและพบว่าป้ายสัญญาณจากหออ่านไม่ออกเมื่อฝุ่นหนา บางหมู่บ้านไม่มีอุปกรณ์ตอบกลับเลย สิ่งที่เขาเรียกว่าคนไม่ร่วมมือแท้จริงคือคนที่ไม่มีทางส่งเสียงถึงเขา ฮาเรนเริ่มเดินพร้อมขบวน ฟังปัญหาของล้อจมหทรายและคนป่วยที่รอได้เด็ด ก่อนออกแบบสัญญาณใหม่ร่วมกับผู้ใช้จริง

ผู้บังคับบัญชามองว่าเสียเวลา เพราะหามีเทคโนโลยีดีกว่าคนถือธง ฮาเรนเก็บข้อมูลความผิดพลาดมาแสดง รวมทั้งรายงานของตนเอง เขาไม่ยอมให้ความสามารถพิเศษกลายเป็นเหตุผลลดคนภาคพื้นออกจากระบบ และฝึกให้ผู้ช่วยแก้ไขข้อสรุปของเขาได้เมื่อมีข้อมูลใกล้เหตุการณ์กว่า

ปีที่ยี่สิบ พายุทรายบังฟ้าขณะกองคาราวานชนเครื่องประทับศูนย์ผ่านเมือง อาเรนมองไม่เห็นเป้าหมายและถูกกดดันให้โจมตีจากแผนเก่า เขาปฏิเสธการยิงเดา ลงไปทำงานกับหน่วยของอัศราและคนขับเกรียนซึ่งรู้ว่าเส้นทางใดใช้จริงในพายุ

เมื่อพบเครื่องยิงบนหน้าผา เขากางม่านแสงด้วยคทาฟาคุ่มกันแนวอพยพ แต่ต้องรับสัญญาณจากพื้นเพื่อรู้ว่าคนอยู่ตรงไหน บาเซราใช้จังหวะเสียงส่งข่าวเมื่อมองธงไม่เห็น พลังป้องกันของเขาจึงเข้าถึงคนที่ดวงตาไม่อาจเห็นด้วยตนเอง

หลังพายุ อาเรนกลับขึ้นหอเพื่อปลดระบบที่ให้คำสั่งจากยอดเพียงทางเดียว เขาเปิดช่องให้สถานีภาคพื้นส่งข้อมูลและตรวจย้อนหลังได้ ความสูงยังมีประโยชน์ แต่ไม่ควรถูกเข้าใจว่าเป็นตำแหน่งที่ใกล้ความจริงกว่าเสมอ

เขาร่วมแนวร่วมอรุณในหน่วยลาดตระเวนและป้องกันการโจมตีจากเบื้องบน มีสัญญาณยืนยันอย่างน้อยสองทางก่อนใช้อาวุธกับเป้าที่ไม่ชัด อาเซมช่วยสอนข้อมูลผู้ป่วยที่ควรถามเมื่อเปิดเส้นทาง อาเรนเรียนว่าการเห็นได้ไกลควรทำให้เตรียมช่วยเร็วขึ้น ไม่ใช่ตัดสินคนจากระยะไกลเร็วขึ้น

ก่อนออกเดินทาง ผู้รักษาจากขบวนที่เขาเคยกักนำธงที่ซ่อมแล้วมาให้ อาเรนกางม่านจากระดับพื้นและพบว่าเส้นบางซึ่งดูงามบนแบบแทบมองไม่เห็นจริง เขาแก้ร่วมกับเจ้าของธงจนอ่านได้ชัด แล้วจึงขึ้นบินอีกครั้ง คราวนี้ทุกครั้งที่เขาหันมองฟ้า ผู้คนข้างล่างมีทางบอกเขาได้ว่าเรื่องตรงนี้เป็นอย่างไร

บาเซรา

Basera

ผู้รักษาเสียงเมือง

ถิ่นกำเนิด: ย่านช่างดนตรีสุริยัน

อาวุธ / เครื่องมือ: ชีตดรัมและโล่รูปสิงห์

พลัง: ใช้จังหวะเสียงทำให้มันคุ่มครองสอดประสานกัน

ข้อจำกัด: พลังเกิดจากการร่วมจังหวะอย่างสมัครใจ ไม่อาจบังคับให้ใครสงบ

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ระฆังที่เรียกผู้คนกลับมารวมกัน

บาเซราเติบโตในย่านช่างดนตรีสุริยัน เธอมีใบหน้าแมว หูไว และชอบนอนฟังคนซ่อมคนละท่อนจนถนนเต็มด้วยเสียงไม้เข้ากัน แม่สอนว่าความมีชีวิตของย่านไม่ได้อยู่ที่ทุกคนเล่นเพลงเดียว แต่อยู่ที่ไม่มีใครต้องเจียบตลอดเวลาเพื่อให้คนอื่นฟังดูดี

เมื่อได้เป็นผู้ดูแลวงประจำเมือง บาเซราต้องการสร้างการแสดงไร้ที่ติ เธอเริ่มตัดคนเล่นซ้ำออก ลดเสียงเครื่องที่ไม่เข้าชุด และใช้พลังจากชิสตรัมกดจังหวะให้ทุกคนตาม ภาพบนเวทีสวยขึ้น แต่คนในย่านหยุดมาซ่อมเล่นหลังงาน เสียงที่เธอเคยรักค่อย ๆ หายไปโดยไม่มีคำสั่งห้ามชัดเจน

เด็กช่างกลองคนหนึ่งบอกว่าไม่อยากเล่นอีกเพราะมือเจ็บจากการฟืนจังหวะ บาเซราตอบในตอนแรกว่าต้องอดทนเพื่อวง ก่อนเห็นหูของเด็กก้มลงเหมือนตอนเมื่อถูกคนอื่นห้ามส่งเสียง เธอเริ่มฟังบันทึกการซ่อมเก่าและพบว่าเพลงมีรอยสะดุดมากกว่า แต่คนหัวเราะมากกว่าด้วย

เธอเปิดประชุมวงโดยยอมให้ผู้ที่ยออกไปแล้วกลับมาพูด บาเซราขอโทษโดยไม่แก้ตัวว่าตนทำเพื่อคุณภาพ ทุกคนร่วมกำหนดช่วงซ่อม ระดับเสียง และวิธีส่งสัญญาณพัก พลังม่านคุ้มครองของเธอแข็งแกร่งขึ้นเมื่อผู้ร่วมจังหวะเลือกทำ ไม่ใช่ถูกกดให้เป็นส่วนประกอบของความสมบูรณ์แบบ

ปีที่ยี่สิบ เหตุปะทุในโอเอซิสทำให้ผู้คนตื่นกลัว ผู้บริหารขอให้บาเซรา ทำให้ฝูงชนสงบด้วยเวท เธอบอกว่าบังคับความรู้สึกไม่ได้ และความกลัว มีเหตุที่ต้องแก้ เธอใช้เสียงสั้นแฉะเส้นทางซ้ายอย่างชัดเจน จัดคนพาเด็ก และผู้ได้ยินไม่ชัด พร้อมให้เลือกตามธงหรือการสัมผัสสัญญาณแทน เสียง

ฮาเรนกางม่านแสงด้านบน ขณะที่บาเซราประสานจังหวะให้โล่หลายจุด รับแรงต่อเนื่อง เธอได้ยินเสียงคนร้องให้ผิดจังหวะและไม่พยายามกลบ คนยังกลัวได้ในขณะที่เคลื่อนไหวอย่างปลอดภัย เมื่อซิสตรัมเสียหาย ช่าง กลองที่เคยออกจากวงใช้ถึงน้ำส่งจังหวะต่อ ระบบไม่หยุดเพราะ เครื่องมือของเธอพัง

หลังอพยพ ย่านดนตรีเสียร้านไปหลายแห่ง บาเซราไม่จัดการแสดง นolongทันที แต่ช่วยสำรวจว่าใครต้องการอาหาร เครื่องมือ หรือเวลา เฝ้ายบ เมื่อชุมชนพร้อมจึงค่อยเปิดวงร่วมระดมทุน โดยผู้ได้รับผลเป็นคน เลือกเรื่องที่จะเล่า

เธอร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้ประสานม่านคุ้มกันและระบบเตือนภัย ริน ปักษาช่วยทำสัญญาณให้มีหลายรูปแบบ ทั้งสองรู้ว่าดนตรีเยียวยาได้ บางครั้ง แต่ไม่ใช่คำสั่งให้ผู้สูญเสียรู้สึกติดตามเวลาของผู้แสดง โล่รูปสิงห์ ของบาเซราจึงคุ้มครองทั้งคนที่ร้องตามและคนที่ต้องการยืนเฝ้ายบ

ก่อนออกเดินทาง เธอกลับไปนอนฟังเสียงซอมนในย่านอีกครั้ง คราวนี้มี เครื่องใหม่เล่นผิดท่อน บาเซรายิ้มและรอนคนเล่นหัวเราะกับเพื่อน เสียงระฆังซิสตรัมของเธอจะเรียกผู้คนมารวมกันได้ トラบใดที่พวกเขา ยังมีสิทธิ์นำเสียงของตนเองเข้ามา และเดินออกไปพักเมื่อจำเป็นโดยไม่ ถูกมองว่าเป็นผู้ทำลายเพลง

เซห์รา

Sehra

ผู้ปกครองสุริยะ

ถิ่นกำเนิด: สถานพยาบาลทะเลทราย

อาวุธ / เครื่องมือ: คทาดอกกกและห้วงซีฟ

พลัง: ควบคุมความร้อนเพื่อฆ่าเชื้อ ป้องกัน และตัดพลังปนเปื้อน

ข้อจำกัด: ความร้อนที่ช่วยคนหนึ่งอาจเผาอีกคน ต้องวัดปริมาณและยอมจำกัดตน

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ไฟที่ยอมลดแสงของตน

เซห์รารักษาคณด้วยความร้อน เคียรสิงห์และแผงขนสีแดดทำให้ผู้ป่วยเรียกเธอว่าผู้พาเข้ากลับมา เธอใช้คทาดอกกกฆ่าเชื้อ ตัดพลังปนเปื้อนและอุ่นร่างกายคนหนาวจากทะเลทรายยามค่ำ ความสำเร็จมากมายทำให้เธอเริ่มคิดว่าถ้าเพิ่มแรงอีกนิด ย่อมช่วยได้มากขึ้นอีกหน่อย

ในช่วงโรคระบาด เธอใช้ความร้อนสูงกับผู้ป่วยที่อ่อนแรงเพราะอยากกำจัดสิ่งปนเปื้อนให้หมด อาการติดเชื้อมีขึ้นแต่ผิวหนังบาดเจ็บหนัก เซห์ราแก้ผลข้างเคียงด้วยการทำงานต่อจนไม่พัก และยิ่งเหนื่อยก็ยิ่งวัดปริมาณผิด ผู้ช่วยต้องยึดคทาไว้ชั่วคราว เธอโกรธก่อนเห็นบันทึกความเสียหายจากมือของตน

เซห์ราออกมานั่งนอกห้องรักษา ได้ยินเสียงผู้ป่วยถามหาหมอคนอื่น ความเจ็บปวดนั้นทำให้เธออยากพิสูจน์ตัวตนที่ แต่ผู้ช่วยบอกว่าคนเจ็บไม่ควรต้องเป็นเวทีให้หมอเรียกความมั่นใจกลับ เธอจึงหยุด เรียนตรวจขีดจำกัดของร่างแต่ละคน และยอมให้ผู้อื่นเป็นผู้ตัดสินว่าพร้อมกลับมาหรือไม่

เมื่อกลับทำงาน เธอใช้มาตรวัดควบคุมพลัง ถามอาการระหว่างขั้นตอน และให้ผู้ป่วยหยุดได้ เซห์ราไม่สัญญาว่าจะไม่พลาด แต่บอกสิ่งที่ตรวจได้และแผนหากเกิดผลข้างเคียง ความเชื่อใจกลับมาอย่างช้า บางคนยังเลือกหมออื่น เธอช่วยส่งต่อโดยไม่ถือว่าเป็นการดูหมิ่น

ปีที่ยี่สิบ เหตุเครื่องประทับปะทุทำให้คนปั่นป่วนพลังจำนวนมากเข้า
คลินิก เซห์ราวิธีเฝ้าส่วนปั่นป่วนเร็ว แต่ใช้ไม่ได้กับทุกคน อาเซมช่วย
ตรวจรอยชีวิต มาลินดูแลเนื้อเยื่อ และเฮอร์จัดการความร้อนที่ระบาย
ออก ทีมแบ่งวิธีรักษาแทนใช้พลังของคนเก่งที่สุดครอบทุกอาการ

ระหว่างงาน เกิดไฟลามจากคลังยา เซห์ราอยากรับความร้อนทั้งหมด
แต่ร่างถึงขีดจำกัดแล้ว เธอส่งถอนคนและขออิซรัคที่กำลังช่วยภาคพื้น
มารับช่วง แม้ต้องยอมให้สถานที่ที่ตนดูแลเสียหายบางส่วน การช่วยคน
ยังดำเนินต่อไปในคืนที่โดยไม่มีใครต้องเผาตนเป็นเชื้อเพลิงของชื่อเสียง

ผู้ป่วยเก่าที่เคยบาดเจ็บจากเธอมาช่วยจัดคิว เขาบอกว่ายังมีแผลและ
อยากให้มันถูกนับอยู่ในรายงาน เซห์ราตอบรับทันที ไม่ขอให้พูดแต่เรื่อง
วันที่คลินิกช่วยคนได้มาก เธอเปิดระบบติดตามผลหลังรักษา เพื่อให้
เรื่องของคนไข้ไม่หายไปเมื่อออกจากห้อง

เธอร่วมแนวร่วมอรุณในหน่วยแพทย์สนามและควบคุมพลังปั่นป่วน
ยืนยันช่วงพักของทีมอย่างจริงจัง เพราะเคยเห็นผลของการยกย่องผู้
รักษาที่ทำงานจนพัง ห่วงชีพของเธอเป็นเครื่องติดตามและประสาน ไม่
ใช้สัญลักษณ์ว่าตนมีสิทธิ์ถือชีวิตคนไว้โดยไม่ฟังเจ้าของ

ก่อนเดินทาง ผู้ช่วยคินคทาที่ซ่อมแล้วให้ เซห์ราจับมันเบากว่าเดิม เปลว
ความร้อนปลายคทาเล็กลงแต่คงที่ เธอเคยคิดว่ารุ่งเช้าต้องสว่างที่สุด
จึงเอาชนะคืนมืดได้ บัดนี้รู้ว่าแสงที่ทำให้คนลืมหายกอย่างปลอดภัยสำคัญ
กว่าแสงที่ทำให้ทุกคนต้องหันหนี และเธอพร้อมเรียนรู้ระดับนั้นใหม่ใน
ทุกชีวิตที่ดูแล

ซาฮิร อัลวาร

Zahir Alwar

ผู้ไร้พันทนาการ

ถิ่นกำเนิด: ตลาดสัญญาโอเอซิส

อาวุธ / เครื่องมือ: รางคว้นและเส้นแสง

พลัง: เปลี่ยนรูปร่างและถักแรงพลังเป็นสิ่งชั่วครว

ข้อจำกัด: สร้างชีวิตหรือให้พรไร้ขีดจำกัดไม่ได้ คำสัญญาที่ตนรับผูกพลังจริง

เข้าร่วมเนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

ลมหายใจที่ซื้อขายไม่ได้

ชาฮิรเกิดจากพลังควันในเขตโอเอซิส ไม่มีผู้ใดรู้วันแรกแน่ชัด แต่ผู้ถือภาชนะที่กักเขาอ้างว่าเป็นเจ้าของ เขาเปลี่ยนรูปร่างและถักแรงเป็นสิ่งที่ค้าได้ ผู้คนจึงเล่าต่อว่าให้พรได้ทุกอย่าง เมื่อทำสิ่งเป็นไปไม่ได้ไม่สำเร็จ เขาถูกกล่าวหาว่าไม่เชื่อฟัง แทนมีใครยอมตรวจความเชื่อของตนเกี่ยวกับเขา

หลายปีในตลาดสัญญาทำให้ชาฮิรชำนาญการฟังถ้อยคำ เขาหาช่องว่างในคำสั่งเพื่อเหลืออิสระเล็กน้อย และบางครั้งบิดคำขอจนผู้ขอเดือดร้อน เพราะโกรธผู้ครอบครอง ความเจ็บของตนกลายเป็นข้ออ้างทำร้ายคนที่อาจไม่รู้ระบบเบื้องหลัง

เด็กช่างซ่อมคนหนึ่งซื้อภาชนะจากตลาดโดยคิดว่าเป็นตะเกียง เมื่อพบชาฮิร เธอขอให้ทำแม่ที่ตายกลับมา เขายกตรง ๆ ว่าทำไม่ได้แทนสร้างภาพปลอม เด็กเสียใจแต่ไม่ลงโทษเขา ต่อมาถามว่าเขาอยากให้ช่วยเหลืออะไร ชาฮิรนิ่งไปนาน เพราะไม่เคยเตรียมคำตอบสำหรับคำถามซึ่งมีเขาเป็นเจ้าของความต้องการ

เขาขอให้หยุดใช้คำว่าเจ้าของ เด็กพาไปหาจ้าวเหวินเพื่ออ่านสัญญา พบว่าคำผูกหลายส่วนไม่มีความยินยอม แต่บางส่วนมาจากคำที่ชาฮิรเองเคยรับปากในยามสิ้นหวัง การปลดจึงต้องแยกทีละเงื่อนไข ไม่ใช่ทุบภาชนะแล้วทุกอย่างจบอย่างสวยงาม

ปีที่ยี่สิบ ผู้ค้าตามยึดเขาโดยอ้างหนี้ เด็กไม่ยอมแลกอิสระของชาฮีร์กับเงินที่เสนอ เขามีโอกาสหนีผ่านช่องควั่น แต่เลือกกลับมาช่วยผู้ที่ถูกจับในตลาดเดียวกันด้วยแผนร่วมกับนัรช ไม่ประกาศว่าจะทำให้ทุกความปรารถนาของพวกเขาเป็นจริง

ชาฮีร์ถักคานพลังให้คนผ่านทางพังได้ชั่วคราว ทุกคำรับปากกำหนดระยะและน้ำหนักขีด เมื่อคานใกล้หมดแรง เขาบอกก่อนแทนฝันรักษาภาพผู้วิเศษ เด็กช่วยเรียกคนหยุดตามคิว ขณะที่คณิศร์สร้างทางจริงรับช่วง ความสามารถของเขามีค่ามากโดยไม่ต้องไร้ขีดจำกัด

การเปิดสัญญาช่วยปลดหลายชีวิต ชาฮีร์ให้การเรื่องการบิดคำขอที่ตนเคยทำและขอใช้เท่าที่ทำได้ เขาไม่ยอมให้ผู้ค้าใช้ความผิดเหล่านั้นเป็นเหตุกลับไปถือครองเขา ความรับผิดชอบกับอิสรภาพต้องอยู่ร่วมกันได้ มิฉะนั้นผู้ถูกกดขี่จะไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากถูกอ้างความผิดซ้ำตลอดชีวิต

เขาร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้สร้างสิ่งค้าชั่วคราวและตรวจคำสัญญา ชอบถามทุกแผนว่าทำได้จริงหรือเพียงฟังน่าประทับใจ ภาชนะเดิมกลายเป็นของที่เขาเลือกใช้พักพลัง เปิดจากข้างในได้ และไม่มีชื่อผู้อื่นสลักว่าเป็นเจ้าของอีก

ก่อนเดินทาง เด็กช่างซ่อมถามว่าจะกลับมาเยี่ยมไหม ชาฮีร์ไม่ตอบว่าตลอดไปหรือทุกครั้งที่เรียก เขาเปิดแผนเดินทางแล้วบอกช่วงเวลาที่ตั้งใจกลับ พร้อมสัญญาจะส่งข่าวหากเปลี่ยน เด็กพยักหน้าอย่างพอใจ เขาเพิ่งเรียนว่าคำสัญญาขนาดพอดีความจริงอาจมีพลังยิ่งใหญ่กว่าคำว่าได้ทุกอย่าง และลมหายใจของชีวิตหนึ่งไม่ควรเป็นสินค้าที่ใครมีสิทธิ์ซื้อทั้งหมด

อิซราค

Izrak

ผู้ถือเพลิงในฝ่ามือ

ถิ่นกำเนิด: ปล่องเตาที่ถูกทิ้ง

อาวุธ / เครื่องมือ: กำปั้นเพลิงและร่างทนร้อน

พลัง: ควบคุมความร้อนเป็นบริเวณเล็กและจุดไฟที่กำลังลุกลาม

ข้อจำกัด: รับไฟเกินขีดจำกัดทำให้ควบคุมมือไม่ได้ ต้องมีทางระบายที่ปลอดภัย

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

เปลวไฟที่ถือถ้ายน้ำได้

อิชรัคตื่นในปล่องเตาที่ถูกทิ้งโดยมีไฟอยู่ใต้ผิว เขาไม่รู้ว่าตนถูกสร้างขึ้นเพื่ออะไร คนแรกที่พบสั่งให้เผาซากโลหะ คนถัดมาเสนอเงินให้เผาประตู และเมื่อเขาเข้าใกล้บ้านเพื่อขอน้ำ ทุกคนร้องให้ถอย เขาจึงเข้าใจว่าร่างของตนเหมาะกับการทำลายมากกว่าการอยู่ร่วมกับใคร

เขารับงานรื้อด้วยไฟจนเจ้าของงานใช้ให้เผาชุมชนซึ่งอ้างว่าร่างอิชรัคพบของเล่นได้หลังคาในวินาทีที่กำลังปล่อยความร้อน เขาหยุด แต่เปลวที่ออกไปแล้วทำให้บ้านหลังหนึ่งเสียหาย คนในบ้านหนีทันและมองเขาเหมือนภัยธรรมชาติที่พุดได้ ความรู้สึกผิดทำให้เขากลับปล่องเตาและไม่ยอมออกมาหลายวัน

ช่างทำถ้ายทนร้อนมาหาเพื่อขอให้ช่วยคุมเตา อิชรัคเตือนว่ามีมือเขาทำลายสิ่งเล็กน้อย ช่างจึงให้เริ่มจากอุ่นน้ำในภาชนะโดยไม่ทำให้เดือด งานเรียบง่ายกลับยากกว่าการพังกาแพง เขาต้องรับรู้ความร้อนเป็นระดับ ไม่ใช่มีเพียงดับกับลุกโชน

เขาฝึกจนถือถ้ายน้ำได้โดยชอบไม่แตก ช่างไม่ได้กล่าวว่าความผิดเก่ายาหายไป แต่ช่วยพาไปพบผู้เสียหาย อิชรัคบอกชื่อผู้ว่าจ้างและทำงานซ่อมด้วยวิธีที่ครอบคลุมรับ บางครั้งหน้าที่ของเขาคือยืนห่างเตาให้ช่างอื่นทำ เพราะผู้เสียหายยังไม่พร้อมเห็นไฟใกล้บ้าน

ปีที่ยี่สิบ ไฟจากคลังยาลามใกล้สถานพยาบาล อิชรัคมาถึงขณะที่เซห์ราถึงขีดกำลัง เขาสามารถดูไฟได้ แต่รู้ว่าหากรับมากเกินจะควบคุมมือไม่ได้ อัครเพลิงช่วยสร้างภาชนะระบาย เอรินจัดเส้นความร้อน และเขารับเฉพาะส่วนที่ทีมประเมินร่วมกัน

เสียงร้องของคนติดในห้องทำให้เขาอยากฝันรับทั้งหมด อิชรัคยกมือจะทำก่อนเห็นถ้วยของผู้ป่วยบนพื้น เขานึกถึงบทเรียนว่าการรักษาของเล็กต้องคุมแรง จึงเปิดช่องเย็นเพียงพอให้เซลวาราเข้าไป ไม่ใช่ไฟของตน แทะงานของทุกคนจนเพิ่มอันตราย

หลังเหตุการณ์ เขามีรอยแตกร้อนตามแขนและต้องพักจริง ไม่มีคำสรรเสริญใดทำให้ขีดจำกัดหายไป ครอบครัวที่เคยเสียบ้านนำอาหารมาส่งโดยวางในถ้วยบนร้อน เขารับอย่างระวังและขอบคุณ ไม่ตีความว่าตั้งแต่บัดนี้พวกเขาต้องลืมเรื่องเก่า

อิชรัคร่วมแนวร่วมอรุณในหน่วยควบคุมเพลิงและให้ความร้อนแก่ค่ายฝึกใช้กำปั้นเพื่อเบี่ยงเศษวัสดุมากกว่าต่อทุกอย่างให้ไหม้ เขากับเซห์ราตรวจระดับความร้อนให้กัน โดยมีสิทธิ์สั่งพักแม้อีกฝ่ายไม่พอใจ เพราะความไวใจไม่ใช่ว่าคนที่รักจะไม่มีวันพลาด

ก่อนออกเดินทาง ช่างทำถ้วยมอบใบแรกที่เขานำสำเร็จ อิชรัคใส่ถุงบุผ้าไว้ใกล้มือ ร่างของเขายังมีไฟ และบางคนยังต้องเว้นระยะ แต่เขามีภาพตนเองอีกภาพนอกจากผู้เผาประตู่ คือคนที่ถือถ้วยน้ำอุ่นไปให้ผู้หนาวได้โดยไม่ทำให้ริมฝีปากของใครเจ็บ เขาอยากฝึกให้ทำสิ่งนั้นได้ มันคงพอทุกวัน

ยายวารินกา

Granny Varinka

ผู้เปิดบ้านให้คนหลง

ถิ่นกำเนิด: ป่าเคลื่อนไหวนอกแผนที่

อาวุธ / เครื่องมือ: ครกบิ่น สากไม้ และไม้กวาด

พลัง: รู้ทางลัดระหว่างรากเก่าและผสมยาจากความรู้ที่สะสม

ข้อจำกัด: ทางลัดมีฤดูกาล ยาไม่รักษาได้ทุกโรคและทุกอย่างต้องชำระด้วย
แรงงานจริง

เข้าร่วมแนวร่วม: ปีที่ 20

ตัวละครแนวคิดใหม่ • ชื่อและเรื่องฉบับสร้างสรรค์ใหม่

บ้านที่ไม่ถามว่าเด็กมาจากไหน

ยายวารินภาจำไม่ได้ว่าเริ่มถูกเล่าเป็นเรื่องสำหรับเด็กตั้งแต่เมื่อไร บ้านของนางเดินย่ำผ่านรากเก่าตามฤดู ครกบิ๋นช่วยขนของ สากไม้ตำยา และไม้กวาดลบรอยทางที่ไม่อยากให้ผู้ล่าตามมา เมื่อคนเห็นเพียงบ้านแปลกกับหญิงชราหน้าดู ก็เติมส่วนที่เหลือให้เป็นเรื่องซึ่งตนเล่าต่อได้ง่าย

นางเคยโกรธจนจ้องใจทำตัวให้สมข่าวลือ ตั้งคำถามยากกับผู้มาขอความช่วยเหลือ เรียกค่าแรงสูง และไล่คนที่ตอบไม่ถูก คินหนึ่งเด็กสองคนมาถึงหลังหนีจากขบวนแรงงาน ยายถามปริศนาตามเคย เด็กคนเล็กตอบไม่ได้เพราะหิวจนสิ้น และคนโตยอมเสนอทำงานแทนน้องทั้งชีวิต

คำตอบนั้นทำให้ยายเห็นว่าประตูบ้านตนกำลังคล้ายประตูที่เด็กหนีมา นางต้มข้าวก่อนถามเรื่องอื่น ให้ทั้งสองนอน แล้วค่อยอธิบายว่าการอยู่ช่วยงานไม่ใช่การยกชีวิตให้ใคร ยายยังคิดค่าแรงสำหรับของและยา เพราะทุกอย่างต้องใช้ทรัพยากร แต่แยกความจำเป็นฉุกเฉินออกจากการค้าขายอย่างชัดเจน

บ้านเคลื่อนเงาค่อย ๆ กลายเป็นที่พักของคนหลงทาง ยายไม่ได้กลายเป็นคนพูดหวาน นางยังบ่นเรื่องถ้วยไม้ล้างและรองเท้าเปื้อน แต่เริ่มถามซื้อกับสิ่งที่ผู้มาเยือนต้องการ แทนใช้ปริศนาตัดสินว่าคนใดคู่ควรได้รับความช่วยเหลือ

ความรู้ยาของนางกว้างขวางแต่มีขอบเขต ครั้งหนึ่งยาช่วยอาการเด็กไม่ได้ ยายยอมส่งต่อไปคลินิกแทนทดลองต่อเพราะกลัวเสียชื่อ เด็กหายจากวิธีที่คนอื่นถนัด นางจดผลไว้ในตำราโดยไม่ชุดซื้อยาที่ตนเลือกผิดออก ความรู้หลายร้อยปีจะมีประโยชน์ก็ต่อเมื่อยังยอมเรียนจากวันใหม่

ปีที่ยี่สิบ ผู้ตามล่าผู้ลี้ภัยบุกป่าในช่วงเส้นทางรากล้างเปลี่ยน บ้านไม่อาจเดินผ่านทุกช่องได้ตามใจ ยายต้องเลือกว่าจะเก็บสมุนไพรหายากเต็มห้องไว้ หรือเพิ่มพื้นที่ให้คนหนี นางขนของจำเป็นลงครกและเปิดห้องเก็บแก่ผู้เดินทาง พร้อมบอกว่าเส้นทางอาจติดและทุกคนต้องช่วยกันตามความสามารถ

โคฮารินำทางช่วงที่แสงเปลี่ยน อัมพรাত্রวกราก และคชินทร์เสริมพื้นบ้านเมื่อรับน้ำหนักมากขึ้น ยายวารินกาไม่อ้างว่ารู้ป่าดีจึงไม่ต้องฟังใคร บ้านเคลื่อนออกจากวงล้อมช้า ๆ ขณะที่คนข้างในผลัดกันจับคานพวกเขารอดเพราะพื้นที่ซึ่งเคยเก็บความลับของคนเดียวเปิดรับความรู้ของหลายชีวิต

ยายร่วมแนวร่วมอรุณในฐานะผู้ดูแลที่พักเคลื่อนที่และคลังยา บ้านจะหยุดรับคนเมื่อเกินกำลังแล้วจัดที่พักอื่น ไม่ขายภาพว่าประตูดิเวยารับโลกได้ทั้งหมด นางทำบัญชีแรงงานและเสบียงให้ทุกคนตรวจ ส่วนเด็กที่เคยมาถึงสองคนเลือกกลับไปเรียนในชุมชนโดยไม่มีหนี้ชีวิตผูกไว้

คืนก่อนเดินทางพร้อมแนวร่วม ยายตั้งโต๊ะยาวหน้าบ้าน สมาชิกผลัดกันนำอาหารจากถิ่นตนมาวาง คนบางคนต้องใช้ขามใหญ่ บางคนต้องเว้นระยะ บางคนพูดผ่านกระดาน นางเดินบ่นให้ทุกคนขยับจนมีที่ครบ แล้ววางขามสุดท้ายให้ตนเอง เมื่อเด็กถามว่าต้องตอบอะไรจึงได้เข้าบ้าน ยายเคาะสากกับพื้นเบา ๆ “คืนนี้ตอบแค่ว่ากินข้าวหรือยัง” บ้านซึ่งครั้งหนึ่งเคลื่อนหนีผู้คนจึงเริ่มเดินไปหาพวกเขา และโต๊ะนั้นกลายเป็นภาพแรกของโลกที่นักสู้ทั้งหกสืบทอดรักษาไว้

บทส่งท้าย — โต๊ะที่มีที่ว่าง

ยายวารินกาบอกว่าโต๊ะยาวขนาดนั้นไม่เข้าประตู ทุกคนจึงยกอาหารออกมากินนอกบ้าน

ปัญหาเล็ก ๆ ทำให้การชุมนุมของนักสู้หกลิบชีวิตเริ่มด้วยเสียงเถียงเรื่อง คาน ร่ม ระดับพื้น และที่วางขาม อิ่มนึ่งกับพื้น ออร์แกนเลือกพื้นที่ห่างเสียง โช้ มิยูระมีมุมซึ่งลมเย็นไม่ผ่านคนเจ็บ ส่วนเวริสกาใช้เวลาตกลงกันว่า จะวางถ้วยเก้าใบอย่างไรไม่ให้คอปันกัน

ไม่มีภาพใดเหมือนกองทัพที่เนรามาใช้ในประกาศ ทุกคนดูเหนื่อย หลายคน ยังมีแผล บางคนกลับไปซัดใช้เรื่องเก่าแล้วเพิ่งตามมาทัน บนโต๊ะมีข้าวต้ม ขนมจากเตาเล็ก อาหารจากทะเล และถ้วยซึ่งอิซรัคถือมาด้วยความระวัง เกินกว่ามือเพลิงของเขาจะดูน่าเกรงขาม

อรัญกำลังช่วยยกม้านั่งเมื่ออีกาของเอวาร์นมาถึง มันเกาะขอบขามอย่างไม่สนพิธีและปล่อยกระบอกข่าวลง เนตรดาวเปิดอ่านก่อนส่งต่อให้เยียนเงิน ภายในมีสำเนาคำสั่งให้เครื่องประทับศูนย์เริ่มเชื่อมประตูหลักพร้อมกันในอีกเจ็ดวัน

ถ้อยคำในประกาศเรียบร้อยอย่างน่ากลัว ผู้มีทะเบียนกลางจะได้รับความคุ้มครอง ส่วนผู้รอยืนยันต้องหยุดเดินทางจนกว่าระบบจะตรวจสอบเสร็จ ไม่มีวันที่ระบุว่าการตรวจสอบจะสิ้นสุด และไม่มีแผนส่งอาหารให้คนที่อยู่ฝั่งประตูซึ่งจะถูกปิด

“ถ้าเราทุบแกนกลาง ประตูเปิดหรือไม่” รอทการถาม

คชินทร์คลีแบบลงระหว่างงาน “บางบานอาจเปิด บางบานอาจพังทลายทางที่เรา กำลังช่วยคนออก” เขาตอบ “เครื่องนี้ยึดโครงข่ายจริงไว้กับระบบ ทะเบียน การทำลายให้เร็วที่สุดไม่เท่ากับช่วยคนได้มากที่สุด”

ศคินเห็นรหัสเส้นทางหนึ่งบนแบบ เป็นรหัสเดียวกับเอกสารที่เหลืจากคินตามหาน้อง เขาเอื้อมมือไปก่อนหยุด ทุกคนเห็น เขาไม่ต้องซ่อนความหวัง แต่ก็ไม่จำเป็นต้องให้มันตัดสินใจแทนทั้งโตะ

“ทางนี้อาจเกี่ยวกับสิน” เขาบอก “ข้ายังยืนยันไม่ได้ ขอให้จดไว้แยกจากเหตุผลเลือกแผนหลัก”

เนตรดาวเขียนตามนั้น ประโยคธรรมดาทำให้มีอาหารเจียบลง คนแต่ละคนมีชื่อของตนซ่อนอยู่ในแผนที่ มีบ้านที่อยากเอาคืน มีผู้ทำผิดที่อยากพบ และมีคำตอบที่รอมานาน พวกเขาจะเป็นแนวร่วมได้เพราะเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ มีใช่เพราะแสรังไม่มีมัน

วัชรเวชถามเรื่องคนที่อยู่ในเขตปลายทาง ธารเศศถามน้ำที่จะถูกตัด วชิรเมฆกับหลงเชวียนเริ่มทำเครื่องหมายกระแสน้ำซึ่งรับแรงต่อเนื่อง อาเรนขอข้อมูลจากพื้นดินก่อนवादแนวป้องกัน เซห์ราวางจุดพักหน่วยแพทย์ ขณะที่มาลินขีดจำนวนคนที่แต่ละจุดดูแลได้จริง ไม่มีใครยอมให้คำว่าจำเป็นกลายเป็นใบอนุญาตใช้ชีวิตคนเกินกำลัง

อัสตราแบ่งภารกิจเป็นสามส่วน เปิดทางอพยพ รักษาโครงข่ายจำเป็น และนำหลักฐานเข้าสู่ศูนย์ควบคุมเพื่อหยุดเงื่อนไขที่ไม่ชอบธรรม ทีมแรกต้องทำให้คนเลือกออกได้ ทีมที่สองทำให้การออกไปไม่ใช่การทิ้งบ้านให้ตาย ส่วนทีมสุดท้ายต้องกลับมารายงาน แม้ไม่พบคำตอบที่อยากได้

“ใครไม่พร้อม ย้ายหน้าที่ได้” เธอบอก

ไม่มีใครหัวเราะ หลินอีเลือกส่งสัญญาณอยู่กับหน่วยช่าง เคอร์วัลต้องทดลองเสียงเตือนก่อนเข้าสถานี ออร์กานไม่เข้าจุดซึ่งมีโซ่ตั้งหนาแน่นโดยไม่มีทางถอย จินซูชี้ช่วงพักบนกระดาน และยายวารินกาลดจำนวนผู้พักในบ้านลงเมื่อเห็นน้ำหนักเสบียง ทุกข้อจำกัดทำให้แผนชัดขึ้น ไม่ได้ทำให้ใครเล็กลง

ระหว่างนั้น ลลินเห็นแสงบางได้แผนที่ มันไม่ได้ออกจากหมึก แต่จากกระบอกข้าวที่วางอยู่ เย็นเงินตรวจพบตราสื่อสารเก่าซ่อนอยู่ข้างใน เอวาร์นไม่ได้รู้ว่ามันตามมากับสาร ใครบางคนจากอีกฝั่งสามารถส่งเสียงถึงโตะได้ เนรามปรากฏเพียงเสียง ไม่มีภาพใหญ่เหนือฟ้า ไม่มีประกาศข่มขู่ เขาถามหาอริญด้วยน้ำเสียงคนทำงานที่นอนไม่พอ

“ข้ารู้ว่าพวกเจ้ามีคนมากขึ้น” เขากล่าว “ส่งรายชื่อมา ข้าจะรับรองสถานะให้ทั้งหมด หุมนคนภายใต้การดูแลของเจ้าจะได้รับเสียง ระหว่างที่เราจัดการส่วนที่เหลือ”

ข้อเสนอเจียบงามกว่าคำสั่งโจมตีมาก มันช่วยคนที่พวกเขารู้จักได้ทันที และไม่มีใครบนโตะไร้ความเห็น้อยพอจะปฏิเสธโดยไม่คิด อริญมองมือที่ยังปวดเมื่ออากาศเย็น เขาอยากมีวันที่ไม่ต้องค้าประตูดุอยากกลับบ้าน ซ่อมนาฬิกา และเชื่อว่าคนอื่นจะจัดการโลกส่วนที่เหลืออย่างถูกต้อง

“ส่วนที่เหลือมีชื่อไหม” เขาถาม

อีกฝั่งเงียบไปชั่วครู่ “ข้าไม่อาจรักษาทุกคนโดยไม่จัดลำดับ”

“พวกเราทำไม่ได้” อริญตอบ เขามองมาลินซึ่งไม่เคยรับปากเกินกำลัง “แต่ลำดับควรบอกว่าใครต้องได้รับความช่วยเหลือก่อน ไม่ใช่บอกว่าใครจะไม่มีสิทธิ์ได้รับมันอีกเลย”

เนรามถอนหายใจ เขาเล่าว่าความไม่แน่นอนเคยพรากภรรยาไป ขณะคนอื่นยังเถียงเรื่องข้อมูล เขาเชื่อว่าระบบเดียวจะไม่ปล่อยให้เกิดคินนั้นซ้ำ อริญไม่บอกว่าความเจ็บของเขาเป็นเรื่องเล็ก และไม่ยอมให้มันใช้แทนความยินยอมของคนทั้งโลก

“เอาหลักฐานมา” เย็นเงินพูด “ให้ผู้ที่ถูกตัดชื่อมีคนแทนอยู่ในห้อง ให้มีสิทธิ์ตรวจและหยุดเครื่อง ถ้าท่านต้องการรักษาชีวิตจริง เจือนไขเหล่านี้ไม่ควรเป็นศัตรูของท่าน”

เนรามไม่ตอบข้อเสนอ เขาบอกเพียงว่าเจ็ดวันยังเหลือพอให้เปลี่ยนใจ แล้วแสงก็ดับ

ไม่มีใครโห่ประกาศชัยชนะ พวกเขาเพิ่งปฏิเสธทางที่ง่ายกว่าสำหรับคนของตน และต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่จะตามมา อริญนั่งลงต่อหน้าอาหารที่เย็นแล้ว มือของศคินยังอยู่บนรหัสเส้นทางน้องชาย มาลินขอให้ทุกคนกินก่อนวางแผนต่อ เพราะร่างที่หิวตดสิ้นใจพลาดได้แม้หัวใจตั้งใจดี

คาซึโระกระโดดมากางผืนร่มรับละอองฝนเหนือสมุทรคนรอด เนตรดาวเปิดหน้าต่างไป เขียนรายชื่อผู้ร่วมภารกิจ แล้วหยุดเมื่อถึงบรรทัดสุดท้ายของหน้ากระดาษ

“ต้องขึ้นหน้าใหม่” เธอบอก

ยายวารินกายก่ายเพิ่มมawangท้ายโตะ “ก็ซึนลิ ยังมีคนเดินทางมาอีก”

ไกลออกไป เสียงกระดิ่งขบวนผู้ลี้ภัยดังตามทางรากเก่า วารินลุกไปฟัง หิรัญยกโคม ส่วนวัชรเวชเดินไปเปิดทาง ทั้งที่เรื่องใหญ่ของโลกยังวางอยู่บนโตะ งานแรกของแนวร่วมในคืนนั้นยังคงเป็นการดูว่าคนที่กำลังมาถึงต้องการอะไร

อริญมองหน้ากระดาษใหม่ ไม่มีคำทำนาย ไม่มีช่องรอผู้ถูกเลือก มีเพียงพื้นที่ว่างพอให้เขียนชื่อเพิ่ม

รุ่งอรุณยังไม่มาถึง แต่เมื่อแสงแรกเดินทางมา มันจะพบคนมากกว่าหกลีบชีวิตยืนรออยู่ด้วยกัน

แกนเรื่องสำหรับการพัฒนาต่อ

คำถามหลักของชุดเรื่องคือ คนที่ถูกระบบตัดสินว่าไม่มีที่ยืนจะปกป้องผู้อื่นโดยไม่สร้างระบบแบบเดียวกันขึ้นมาใหม่ได้อย่างไร ทุกภาคควรทดสอบแนวร่วมด้วยการตัดสินใจจริง ไม่ใช่ให้คำพูดที่ถูกต้องทำให้ทุกอย่างสำเร็จเสมอ

อรัญเป็นศูนย์กลางการเชื่อมผู้คน มีใช้ผู้เก่งที่สุดทุกด้าน เขามีแนวโน้มรับภาระจนไม่ขอความช่วยเหลือ ปมระยะยาวคือเรียนสร้างองค์กรซึ่งไม่ต้องพึ่งเขายืนค้ำตลอดเวลา ชัยชนะสำคัญควรเป็นวันที่คนอื่นนำได้และเขายอมพักโดยไม่รู้สีกว่าทั้งใคร

ศคินเป็นเส้นเรื่องการตามหาสิน หลักฐานต้องค่อย ๆ เพิ่มและมีผลต่อแผนจริง ห้ามยืนยันการมีชีวิตหรือความตายด้วยรอยสะท้อนที่ไม่สมบูรณ์เพียงครั้งเดียว การได้พบกันในอนาคตต้องไม่ลบชีวิตที่สินอาจเลือกหรือผ่านมานอกสายตาของพี่ชาย

หลินอวี๋ นีรัช ศิลคราม และตัวละครที่เคยทำผิดมีหน้าที่กลับไปรับผิดชอบต่อเนื่อง อย่าใช้การเสียสละตายเป็นทางลัดทำให้ผู้เสียหายต้องให้อภัย การอยู่ซ่อมผลระยะยาวและยอมถูกตรวจสอบมีพลังทางเรื่องมากพอ

เนรามาเป็นคู่ขัดแย้งทางความคิดที่ลงมือทำร้ายผ่านระบบจริง ความสูญเสียอธิบายเขาแต่ไม่ยกเว้นความรับผิดชอบ เขาไม่ควรถูกโค่นด้วยการต่อสู้เพียงครั้งเดียวแล้วกฎทั้งหมดหายไป ตอนจบใหญ่ต้องรักษาทางพลังที่ประชาชนพึงอยู่ พร้อมรื้อเงื่อนไขกีดกันและคตินิติ์ตรวจสอบแก่ชุมชน

อันตรายระยะยาวมีสามชั้น ได้แก่ เหตุพลังรั่วและสิ่งแวดลอม ความรุนแรงจากผู้ใช้ระบบหาผลประโยชน์ และนิสัยภายในแนวร่วมซึ่งอาจกลับไปสู่การตัดสินใจแทนผู้อื่น ทุกชั้นควรปรากฏผ่านฉากและผลที่จับต้องได้ ไม่ใช่บทบรรยายสอนแทนความขัดแย้ง

เงื่อนไขชัยชนะของภาคเครื่องประทับศูนย์คือ คนข้ามประตูได้อย่างปลอดภัย ระบบมีทางอุทธรณ์และตรวจแก้ ผู้เสียหายมีสิทธิต่ออนาคตของตน และผู้ทำผิดต้องให้การ ชัยชนะไม่จำเป็นต้องทำให้ทุกคนรักกันหรือไม่มีความกลัวอีก

เส้นทางตัวละครใหม่ในอนาคตยังเปิดอยู่ สมาชิกเพิ่มได้จากชุมชน อาชีพ วัฒนธรรม และสิ่งมีชีวิตที่คิดขึ้นใหม่โดยไม่ต้องอ้างตำนานเสมอไป ตัวละครใหม่ควรมีความต้องการส่วนตัว ทักษะที่ทีมยังขาด ข้อจำกัดที่ส่งผลจริง และความสัมพันธ์ซึ่งเปลี่ยนทั้งเจ้าตัวและสมาชิกเดิม

ความสัมพันธ์ที่ควรพัฒนาบนจอ

อรัญ — อัศรา: คนที่รับภาระด้วยตัวเองกับคนที่เคยเชื่อในสาย
บังคับบัญชา ต้องเรียนแบ่งอำนาจร่วมกัน ฉากขัดแย้งควรเริ่มจากทาง
ช่วยผู้คนที่ต่างกัน ไม่ใช่การแย่งตำแหน่งเพียงอย่างเดียว

ศศิน — เนตรดาว — เย็นเงิน: ความหวัง ความทรงจำ และหลักฐาน
สามฝ่ายต้องตรวจสอบกันโดยไม่ลดความเจ็บของผู้ตามหา ฉากที่ไม่มี
เบาะแสใหม่ยังมีความหมายหากแสดงการดูแลคนที่กำลังรอ

หลินอวี — ธารเคศ — พรรณราย — อัมพรา: เรื่องน้ำ ป่า และการ
รับผิดชอบของผู้เคยมีส่วนทำลาย แต่ละคนเห็นเวลาต่างกัน ทั้งชีวิตคน ฤดู
เพาะปลูก และความทรงจำหลายรุ่น จึงไม่ควรแก้ทุกปัญหาด้วยคำว่า
ธรรมชาติดีเสมอ

มาลิน — อาเชม — เซห์รา — เซลวารา: ทีมรักษามีอำนาจหยุดแผนรบ
เมื่อจำเป็น ความขัดแย้งเรื่องจัดลำดับผู้ป่วยควรมีข้อมูลจริงและผล
หลังการตัดสินใจ ไม่ทำให้ผู้รักษาเป็นเพียงผู้ซ่อมร่างให้ตัวเองกลับไปสู้

เอริน — วชิรเมฆ — หลงเขวียน — อิชรัค: ผู้จัดความร้อน ฟน น้ำ และ
ไฟ ไม่มีใครสร้างสมดุลได้คนเดียว ฉากพลังใหญ่ต้องเห็นเส้นทางระบายน
และผู้รับผลปลายทางด้วย

นิรัช — กาฬินิ — จ้าวเหวิน: การหยุดผู้ทำร้ายต่างจากการลงโทษตาม
อารมณ์ ทีมนี้ทดสอบเส้นแบ่งระหว่างหลักฐาน ความเร่งด่วน และสิทธิ
ของผู้เสียหาย ให้พวกเขาเห็นต่างได้โดยไม่ทำให้ฝ่ายใดโง่เพื่อยกอีกฝ่าย

หิรัญย์ — เหวินไค — หลินอี้: ความคล่องตัวและอารมณ์ขันต่าง
พื้นฐาน หิรัญย์ใช้มุขหนีเรื่องเจ็บ เหวินไคใช้มุขทำท่ายอานาจ หลินอี้
อยากให้คนฟังความคิด ความสนุกควรเกิดจากบุคลิกและสถานการณ์
มิใช่ล้อร่างกายหรือความเชื่อ

รินปักษา — หลีเหยา — บาเซรา: เสียง ภาพ และจังหวะมีพลังทางการ
เมือง พวกเขาต้องเลือกว่าจะช่วยเหลือคนสื่อสารหรือจัดภาพให้ผู้มีอำนาจ
เรื่องศิลปะไม่ควรถูกลดเป็นเพียงการหลอกล่อศัตรูในฉากต่อสู้

คชินทร์ — โบรัน — ภูมินทร์ — อาคุโร: ฝีมือใหญ่ ทักษะพื้นบ้าน ความ
เข้าใจโครง และแรงที่ต้องแม่นยำ ทำให้การสร้างกับการรื้อเป็นฉากมี
เดิมพันได้ งานซ่อมหลังศึกควรเห็นและมีต้นทุน

ธรรณย์ — รอรการ์ — ฮายาเทิน: ทั้งสามเคยผูกคุณค่ากับความเหนือ
กว่า การฝึกซึ่งยอมแพ้ ยอมพัก และยอมฟังศิษย์สร้างพัฒนาการที่ไม่
ต้องเพิ่มขนาดพลังทุกภาค

ลลิน — จินซู — เซราเลีย — เรนน — มิยูระ: การเปลี่ยนร่างและข้อ
จำกัดต่างกัน อยู่ารวมทั้งหมดเป็นคำสาปแบบเดียวหรือให้การกลับร่าง
เดิมเป็นคำตอบเดียวของความสุข แต่ละคนต้องมีสิทธิ์เลือกแนวทาง
ดูแลตน

อิม — ออร์กาน — เวนิสกา — เคอร์วัล — โคฮาริ: ความต้องการ
อาหาร พื้นที่ และภาษาของผู้ร่วมทีมไม่เหมือนกัน ให้การสื่อสารมีความ
ไม่แน่นอนและการเรียนรู้จริง อย่าให้มนุษย์คนหนึ่งอ้างพูดแทนทุกชีวิต
ได้เสมอ

วาเลสซา — ซาอีร์ — นีรเวซ — คาซีโระ: เส้นเรื่องอานาจ ความ
ยินยอม และคุณค่าที่ถูกผูกกับประโยชน์ การปฏิเสธอย่างปลอดภัยเป็น
เหตุการณ์เปลี่ยนชีวิตที่เล่าเป็นฉากเล็กแต่ทรงพลังได้

วัชรเวศ — สุริยปักษ์ — เชิงหลง — อัคนิรา — ฮาเรน: ผู้พิทักษ์ต่าง
พื้นที่ต้องตรวจว่ากำลังคุ้มครองคนหรือคุ้มครองคำสั่ง ให้ความรักติดต่อ
บ้านเกิดอยู่รวมกับการกล้าขัดอำนาจที่ทำร้ายบ้านนั้น

เวพิน — คาวาริ — เอวาร์น — ศิรเวท — ยายวารินกา: ความหิว การ
เล่น ความแน่นอน การควบคุม และความรู้เก่าล้วนมีประโยชน์เมื่อรู้
ขอบเขต ตัวละครกลุ่มนี้ช่วยเตือนว่าเจตนาดีไม่ยกเลิกผลของการ
กระทำ และการยอมรับขอบเขตไม่ทำให้พลังหมดความสง่างาม

แนวทางอนิเมะ — ฤดูกาลแรก

12 ตอน

ตอน 1 • นาฬิกาที่หยุดเดิน — เปิดตัวด้วยคั่นฟ้าขาดจากสายตาเด็กออร์phan ตัดสู่ผู้รับจ้างเฝ้าประตูในปีที่สิบแปด จบเมื่อเด็กหญิงวางนาฬิกาขอทางผ่าน ให้ผู้ชมเห็นว่าทางเลือกในปัจจุบันกำลังสะท้อนอดีตโดยไม่เล่าทุกความลับ

ตอน 2 • คนอีกฝั่งประตู — ติดตามหลินอวี วาริน และมาลินระหว่างเดินทางมาด่าน เห็นเหตุผลที่แต่ละคนยอมเสี่ยง จบด้วยคำสั่งปิดสะพานเมื่อระดับน้ำเริ่มผิดปกติ

ตอน 3 • แก้วคนที่หันกลับมา — ศศินปล่อยรถเบาะแสผ่านไป นิรัชเข้าห้องกลอน อัศราตตัดสินใจวางคำสั่ง จังหวะการช่วยเหลือต้องทำให้ผู้ชมเข้าใจพื้นที่และหน้าที่ของทุกคน

ตอน 4 • ก่อนระฆังสุดท้าย — เอรินและธรรณย์จัดทางระบายพลัง เนตรดาวรับฟังรอยสะท้อนโดยไม่บังคับ สิบคนช่วยคนออกสำเร็จแต่มีความสูญเสียจริง จบด้วยการเริ่มสมุดคนรอด

ตอน 5 • หน้าที่ไม่ใช่ตัวเลข — พักจากศึกเพื่อผลหลังเหตุการณ์ หลินอวีสารภาพเรื่องน้ำ นิรัชเปิดอดีต มาลินจัดระบบดูแล ให้ความรับผิดชอบเป็นเหตุข้อเรื่อง ไม่ใช่ช่วงพักที่ตัดทิ้งได้

ตอน 6 • เสียงจากชั้นล่าง — เอกสารศคินเชื่อมสู่ด้านศิลาและนคร
วงกต พบวัชรเวศกับผลของประตูที่ปิด เปิดคำถามว่าการฟังประตูอย่าง
เดียวพอหรือไม่

ตอน 7 • น้ำที่ไม่มีเจ้าของ — ทีมย่อยพบธารเคศ หลินอวีต้องร่วมมือกับ
ผู้ที่มีเหตุไม่ไว้วางใจมนุษย์ เห็นผลของพลังต่อคนปลายทางและการช่วยซึ่ง
ไม่เสร็จในวันเดียว

ตอน 8 • สิบเสียงในห้องเดียว — ศิลครามเผชิญความจริงของเมืองชั้น
ล่าง จุดเน้นคือผู้ครองอำนาจยอมถูกตรวจสอบ ไม่ใช่แค่แสดงพลัง
หลายหน้า จบด้วยข้อมูลสัญญาควบคุมประตู

ตอน 9 • คนที่เงายังจำ — การกิจช่วยเหลือและเปิดข้อมูลผู้ถูกลบ เพิ่ม
จ้าวเหวินได้ในฐานะผู้ส่งข้อมูลที่ยังไม่ร่วมทีม หากจัดให้เกิดก่อนปีเข้า
ร่วมจริง ต้องไม่เปลี่ยนสถานะในเส้นเวลา

ตอน 10 • เมืองที่อ่านชื่อเราไม่ออก — ความต่างของรูปร่างและ
ทะเบียนขัดกันอย่างเป็นรูปธรรม ทีมมีทางลัดด้วยตรารับรองแต่ต้องทิ้ง
คนบางกลุ่มไว้ เกิดความเห็นต่างที่ต้องรับผลจริง

ตอน 11 • ข้อเสนอสีขาว — เปิดเนรรมในฐานะผู้เคยช่วยคนและผู้กำลัง
ทำร้ายผ่านระบบ เขาเสนอความปลอดภัยให้สมาชิกโดยมีราคาที่คนอื่น
ต้องจ่าย ขณะเดียวกันพบรหัสเส้นทางเกี่ยวกับสิน

ตอน 12 • หน้าใหม่ในสมุด — แนวร่วมเลือกเปิดข้อมูลและเตรียม
เครือข่ายช่วยคน การต่อสู้อย่างเป็นเป้าหมายเฉพาะของฤดูกาล เช่น รักษา
ประตูชุมชนหนึ่งได้ แต่โครงการศูนย์ยังไม่สิ้นสุด ภาพปิดคือหน้าสมุดที่
มีพื้นที่เหลือให้ชื่อใหม่

โครงนี้เป็นข้อเสนอจ้ะหะเล่า ไม่ใช่ว่าถ่ายทำสำเร็จ ฤดูกาลแรกควรให้
สิบตัวเดิมเป็นแกนและเลือกสมาชิกใหม่ไม่กี่คนเป็นจุดเชื่อม ส่วนบท
กำเนิดอื่นใช้ตอนพิเศษหรือฤดูกาลถัดไป เพื่อไม่ให้ชื่อหกสิบคนเบียดจน
ผู้ชมไม่มีเวลาผูกพัน

ฤดูกาลถัดไปและกติกการ ดัดแปลง

ฤดูกาล 2 • เส้นทางที่ถูกตัด — ขยายเครือข่ายปีลิปแก้ว ผ่านป่า น้ำ โรงละคร และเมืองช่าง ให้แต่ละภารกิจเปลี่ยนการทำงานของแนวร่วมจริงจบด้วยหลักฐานว่าเครื่องประทับศูนย์เชื่อมปัญญาซึ่งดูแยกกันอยู่

ฤดูกาล 3 • ผู้ที่ทะเบียนมองไม่เห็น — เข้าสู่ปีที่ยี่สิบ ผ่านเมืองผี เหมันต์ทะเล และโอเอซิส เพิ่มสมาชิกด้วยทีมย่อย ไม่ให้ทุกคนร่วมทุกศึก จบที่โต๊ะบ้านเคลื่อนเงาและข้อเสนอของเนรามาบตลงท้าย

ฤดูกาล 4 • เจ็ดวันก่อนรุ่งอรุณ — สามภารกิจดำเนินคู่กัน ได้แก่ อพยพคน รักษาโครงข่าย และหยุดเงื่อนไขควบคุม ความสำเร็จของแต่ละทีมต้องช่วยอีกทีมและเกิดความสูญเสียที่แก้ไม่ได้ง่าย ตอนจบเปิดการฟื้นฟูสังคมและความจริงเกี่ยวกับผู้สูญหาย โดยกำหนดคำตอบของสินในฉบับบทหลักก่อนเริ่มผลิตฤดูกาลนี้

รักษาสัดส่วนภาพตัวละครตามทิศทางเกม หัวประมาณหนึ่งในสามของความสูง แต่ไม่ทำให้ทุกคนมีโครงร่างเดียวกัน สัตว์สี่เท้า ร่างหลายหัว ร่างลอย และผู้ใช้เครื่องช่วยต้องมีจุดศูนย์ถ่วง ท่าพัก และวิธีถือหรือไม่ถืออาวุธที่เหมาะสมกับตน

พลังใหม่ต้องมีภาพบอกก่อนใช้ ภาพผลขณะใช้ และผลหลังใช้ที่ต่อเนื่อง การพักฟื้นไม่หายเพราะเปลี่ยนฉาก ความสามารถรับรู้ร่องรอยไม่เท่ากับอ่านใจ และภาพลวงไม่ควรกลายเป็นวัตถุจริงเพียงเพราะฉากต้องการ

อย่าใช้ความจริงเป็นมุกเหยียดหรือเป็นคำอธิบายว่ารูปลักษณะใดชั่ว
โดยกำเนิด เมื่อใช้ลวดลาย เครื่องแต่งกาย หรืออาวุธอ้างอิง ให้ทีมภาพ
ตรวจที่มาและบันทึกส่วนที่แต่งใหม่แยกไว้ก่อนผลิตจริง ชื่อในเรื่องและ
บุคลิกของตัวละครต้องนำทางการเล่า

ทุกตอนควรมีความต้องการที่จับต้องได้ อุปสรรค การเลือกซึ่งมีราคา
และผลที่เปลี่ยนความสัมพันธ์ บทพูดสำคัญต้องเกิดหลังการกระทำ
รองรับ ไม่ใช่คำคมหลายประโยคแทนฉาก การเจียบ กินข้าว ซ่อมอาวุธ
และรอให้ใครพูดจบสามารถเป็นจุดสูงสุดของอารมณ์ได้

รักษาสมดุลความต่อเนื่องของแต่ละตัว ได้แก่ ชื่อและการสะกด ปีเข้า
ร่วม ข้อจำกัด บาทแผลที่ยังอยู่ ผู้ที่ต้องกลับไปพบ และข้อมูลที่เจ้าตัวรู้
แล้ว สิ่งที่คุณอ่านรู้จากบทกำเนิดไม่ได้แปลว่าสมาชิกทุกคนในทีมรู้เท่ากัน

บันทึกฉบับและที่มา

ARUN RPG: เมื่อโลกยังเรียกชื่อเรา — ปฐมบทของนักสู้ทั้ง 60 • ฉบับ
จักรวาลเนื้อเรื่อง 1.0 • จัดทำเดือนตุลาคม 2026

ข้อมูลชื่อสายอาชีพเดิมและภาพตัวละครลำดับ 1–10 อ้างอิงหน้า
Characters ของเว็บไซต์ ARUN RPG: [https://arunrpg.com/th/
characters](https://arunrpg.com/th/characters) ภาพแนวคิดลำดับ 11–60 และภาพรวมหน้าปกมาจากชุด
งานภาพที่สร้างไว้ในบทสนทนา

ชื่อบุคคล ประวัติ เรื่องร่วม พลังในจักรวาลเนื้อเรื่อง และแนวทางอนิเมะ
ในเล่มเป็นต้นฉบับสร้างสรรค์ใหม่สำหรับการพิจารณาพัฒนาของ
เจ้าของโครงการ ภาพแนวคิดมีไว้กำหนดทิศทางเบื้องต้น รายละเอียด
บนภาพบางจุดอาจต่างจากอาวุธหรือการใช้งานที่กำหนดในเรื่อง ให้ใช้
ข้อมูลตัวละครในเล่มเป็นหลักสำหรับฉบับเนื้อเรื่องนี้

เกมและโครงการ: ARUN RPG • เว็บไซต์: <https://arunrpg.com> •
เครดิตผู้พัฒนาที่แสดงบนเว็บไซต์: คุณหนู และทีมงานจอนอนน้อย
ภายใต้ HUAMHUB AI

ไฟล์ต้นฉบับประกอบจัดแยกเป็นรายบท พร้อมข้อมูลตัวละครแบบมี
โครงสร้างและตารางจับคู่ภาพ เพื่อให้คัดเนื้อหาไปปรับหน้าเว็บไซต์หรือ
ทำบทดัดแปลงได้สะดวก โดยยังเก็บ PDF นี้เป็นฉบับอ่านต่อเนื่อง

ดัชนีตัวละคร

ID	ชื่อ / สายอาชีพหรือบทบาท	ปีเข้าร่วม
01	อรรณู เวฬารักษ์ นักดาบอรุณ	18
02	หลินอวี จารุหยก นักดาบหยก	18
03	ศศิณ เวฬารธร นักดาบจันทรา	18
04	เอริน เหมันตรา จอมเวทเหมันต์	18
05	วาริน ลมไพร นักธนูวายุ	18
06	นิรัช เเงราตรี มือสังหารเงา	18
07	มาลิน บุปผารักษ์ ผู้รักษาบุผา	18
08	ธรรณย์ วชิรบาท นักสู้สายฟ้า	18
09	เนตรดาว ม่านวิญญาน ผู้อัญเชิญวิญญาน	18
10	อัศรา แดงอรุณ ทวนมังกร	18

ID	ชื่อ / สายอาชีพหรือบทบาท	ปีเข้าร่วม
11	วัชรเวช อัครทวาร ผู้พิทักษ์ประตู	19
12	หิรัญย์ วายุขาว นักרבวานรเมฆ	19
13	ศิคราม วรินทร์ ราชันสิบเสียง	19
14	ธารเคศ ผู้รักษาแม่น้ำใต้โลก	19
15	สุริยปักษ์ นักรบปีกสุริยะ	19
16	รินปักษา ผู้ร้ายเพลงปีก	19
17	ลลิติน รัตติกาล ผู้นำทางยามมืด	19
18	ภูมินทร์ กังหัน นักบินท้องถิ่น	19
19	พรรณราย ใบแก้ว ผู้เฝ้าสวนรากอ่อน	19
20	อัมพรา แก่นทอง ผู้เก็บความจำของป่า	19
21	เวพิน หิวแสง ผู้รักษาเงาหิว	19

ID	ชื่อ / สายอาชีพหรือบทบาท	ปีเข้าร่วม
22	อ๋ม ผู้แบกแสงให้ผู้ไร้นาม	19
23	คชินทร์ ช่างทาง วิศวกรสะพาน	19
24	ศิรวาท อัครนิรา ผู้รักษาจังหวัดหะสมดุล	19
25	นิรเวช จตุรกร ผู้คุ้มครองสิทธิ์	19
26	อัครนิรา สหัตตรา แม่ทัพแนวคุ้มกัน	19
27	กาฬินี ราตรีรักษ์ ผู้เฝ้าเพลงโบราณ	19
28	วชิรเมฆ ผู้คืนฝนให้แผ่นดิน	19
29	อัศวเพลิง ผู้ดูแลเตาคุ้	19
30	เหวินไค วานรผู้เดินทาง	19
31	หลินฮี้ ผู้ชั่งเพลิง	19
32	เยียนเงิน ผู้ตรวจมลทิน	19

ID	ชื่อ / สายอาชีพหรือบทบาท	ปีเข้าร่วม
33	เซ่งหลง แม่ทัพลัทธิเซียว	20
34	จ้าวเหวิน ผู้ตรวจข้อสุญ	20
35	หลี่เหยา ผู้ถักมานภาพ	20
36	จิ้นซู ผู้ต้นหลังระฆังสุดท้าย	20
37	หลงเซวียน ราชาฝนสมุทร	20
38	รอรการ์ ช่างค้อนสายฟ้า	20
39	เอวาร์น นักพยากรณ์ตาเดียว	20
40	เซลวารา ผู้รับกลับจากเนวรบ	20
41	ออร์กาน ผู้หักพันธนาการ	20
42	เซราเอีย ผู้เฝ้าสวนศิลา	20
43	โบริน นายช่างเขาวงกต	20

ID	ชื่อ / สายอาชีพหรือบทบาท	ปีเข้าร่วม
44	เวริสกา เก้าเสียงแห่งบึง	20
45	เคอร์วัล ผู้เผ่าธรรณีสามเสียง	20
46	วาเลสซา มอร์เวน ผู้ครองรัตติกาล	20
47	เรนน์ อัซฟอร์ด ผู้เดินทางใต้จันทร์	20
48	อาคุโร่ ช่างยกคันแดง	20
49	ยายาเทน ผู้ดูแลทางลม	20
50	คาวาริ ผู้รักษาน้ำหนึ่งถ้วย	20
51	โคฮาริ ผู้พาแสงจิ้งจอก	20
52	มียูระ ผู้พาฤดูหนาวผ่านไป	20
53	คาซึโร่ ร่มผู้เผ่าทางกลับ	20
54	อาเซม ผู้ส่งทางสุดท้าย	20

ID	ชื่อ / สายอาชีพหรือบทบาท	ปีเข้าร่วม
55	ฮาเรน ผู้พิทักษ์ฟ้า	20
56	บาเซรา ผู้รักษาเสียงเมือง	20
57	เซห์รา ผู้ประคองสุริยะ	20
58	ซาอีร์ อัลวาร ผู้ไร้พินณาการ	20
59	อิซรัค ผู้ถือเพลงในฝ่ามือ	20
60	ยายวารินกา ผู้เปิดบ้านให้คนหลง	20

ยังมีหน้าว่างสำหรับชื่อที่จะเดินทางมาถึง